

ပုဂံ

ကျောက်

ပုဂံ

BURMESE CLASSIC

၇၆၀

ပုဂံ

ကျောက်

ပုဂံ

လှိုင်စံတော်

Thu May

၇၆

BURMESE CLASSIC .COM

ရွှေသမီးစာပေ

အမှတ် ၁၉၂ (၃၉)လမ်း ကျောက်တံတား၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း ၁ ၀၁ ၂၄၂၂၁၉ ၊ ၀၉ ၅၁၀၁၈၀။

www.burmeseclassic.com

COVER 1KK

နိဂုံးသောအခန်း

- န ငြိမ်သက်ရေးကြွေးခေါ်ချင်း
- န နိုင်ငံရေးအကျိုးစီးပွားကြွေးခေါ်ချင်း
- န အချစ်အခြားအာသာ ထည်တံ့နိုင်ခြင်း

ပြည်သူ့သဘောထား

- န ငြိမ်သက်ရေးကို ပုဆိုးပိုး အဆိုပြုပေးအား ဆွေးနွေးကြ။
- န နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအရောင်းအဝယ်နှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ချက်ဆီသို့များအားဆွေးနွေးကြ။
- န နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆွေးနွေးကြ။
- န ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၄) ရပ်
- န နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- န အမျိုးသားပြန်လည်ရပ်တန့်ရေး။
- န နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ပြင်ပေးရေး။
- န ငြိမ်သက်ရေးအဖွဲ့အစည်းများအား ဖွဲ့စည်းပေးအားပေးနိုင်စေရန်အတွက် နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။
စီးပွားရေးတည်ချက် (၄) ရပ်
- န စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြေခံစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပုံပုံဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- န ငွေကြေးစနစ်စနစ် ပြင်ဆင်ပေးရေး။
- န ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ချမ်းပေးရေးပုံဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- န နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝတ် တွင်ရှိရေး။
လူမှုရေးတည်ချက် (၄) ရပ်
- န တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- န အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများပေါ်ပေါက်ချက်အား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- န မြို့ချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- န တစ်မျိုးသားလုံး ကျမ်းဂန်ကြိုခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်ပြင်ပေးရေး။

သားသား စိစဉ်သည်။
ရွှေ သ မီး စာ ပေ မှ
တင်ဆက်သည်။

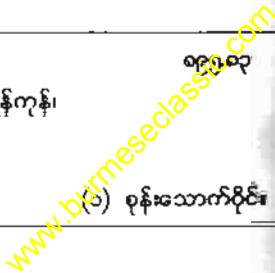
အကြိမ်
ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်မာချို(ပန်းဝေဝေစာပေ)
အမှတ်-၃၆၀၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ
ရွှေပြည်ဟိန်း၊ (၀၉၉၅၈)
၅၈၊ ၄၇(လမ်း)၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ်

သူဝေး (စုန်းသောက်ပိုင်) / သူဝေး ၊ ရန်ကုန်၊
ပန်းဝေဝေစာပေ၊ ၂၀၁၂

နိဒါန်း

တစ်ခါက တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု ဖြစ်
ပွားခဲ့ပါသည်။ မည်သူမျှထင်မထားသည့် အချိုးအလှည့်လေးပေါ့။

အဲသည်နေ့ကို အနည်းငယ်ခင်းကျင်းပြုရလျှင် . . .

“ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့နော်”

“အင်း . . .”

ကျောင်းသူနှစ်ယောက် ထိုသို့ပြောရင်း ကျောင်းဝန်းအလယ်သို့
သုတ်သုတ်လျှောက်သွားကြသည်။

ကန်တင်းတစ်ခုမှာထိုင်နေသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က
လည်း နာရီကိုပင့်ကြည့်ရင်း . . .

“အချိန်နီးပြီ၊ သွားကြစို့”

သူ့အဖော်တွေကလည်း . . .

“အေး . . . သွားကြမယ်ကွာ”

ထိုကျောင်းသားတစ်သိုက်ကလည်း ကျောင်းဝန်းအလယ်သို့ ဦး
တည်လျှောက်သွားကြပြန်သည်။

ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာတွင်လည်း ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတစ်ဖွဲ့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမြင်ရသော မိုးမခအပင်ကြီးဆီသို့
လှမ်းငေးရင်း . . .

“ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့ပေါ့”

“သူတို့ ကျိန်စာကလွတ်ပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။ ဝမ်းသာစရာ

ပဲ”

“အေး . . . သူတို့ အမြဲကံကောင်းပါစေ”

.
.
.

ဘာတွေလဲ။

ဘာအကြောင်းအရာကို ဦးတည်ပြီး ပြောနေကြတာလဲ။

သေချာတာတော့ အဲသည်နေ့က တစ်ကျောင်းလုံးမှ ကျောင်း
သားကျောင်းသူတွေသည် ကျောင်းဝန်းအလယ်က မိုးမခအပင်ကြီးဆီ စိတ်
ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

(၁)

(က)

နေ့လယ်အတန်းချိန်ပြီးသွား၍ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ
ထမင်းစားရန် ပြင်ကြလေသည်။ တချို့တွေက အိမ်ပြန်စားကြရန်၊ ဆိုင်
သွားစားကြရန်အတွက် အတန်းအပြင်ထွက်သွားကြပြီး ထမင်းချိုင့်ပါသူ
များကတော့ အခန်းအနောက်က ထမင်းချိုင့်များထားသည့် စင်တစ်ခုဆီ
သို့ သွားကြရသည်။

ထမင်းချိုင့်တွေ တိုးဝှေ့ယူကြသည်။ ထိုအခိုက် ကျောင်းသူလေး
တစ်ယောက်၏ ထမင်းချိုင့်သည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့်တိုက်မိပြီး လွတ်ကျ
သွားသည်။ ခလွမ်း . . . ခွမ်း . . . ဝှမ်း . . . မြည်သံများနှင့် ချိုင့်
ကလေးမှာ အဆင့်များပြုတ်သွားပြီး သမံတလင်းတွင် ကစဉ့်ကလျား
ကျ၍ကျသွားတော့သည်။

အသံဆူညံသွား၍ အားလုံးလှမ်းကြည့်သောအခါမှာတော့ . .
“ဟာ . . .”

“ဟင် . . .”

“အို . . .”

အာဇေဝိတ်အသံများနှင့်အတူ အမူအရာတွေလည်း စူးစူးခါးခါး ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ချောက်ချားခြင်းနှင့် မသတိမူတွေ . . .။

ပြုတ်ကျသွားသောချိုင့်ထဲမှ ထွက်ကျလာသည့်အရာတွေက .. အသားစိမ်းတွေ၊ သွေးရည်စက်လက်နှင့် အသားစိမ်းများ . . .။

(ခ)

ဆရာမက ဘူဇ္ဇာခေတ်အကြောင်းကို သေချာရှင်းပြနေသည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူများက နားထောင်ကြ၊ ဘောလိပ်ပင်တထောင်ထောင်နှင့် လိုက်မှတ်ကြသည်။

ဆရာမက အသံငြိမ်ငြိမ်နှင့် ရှင်းပြရင်းပင် မျက်လုံးက တစ်စခန်းလုံးကို အကဲခတ်လိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ထိုသို့လိုက်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာမှာတော့ ဆရာမမျက်လုံးက ‘တုံ့’ခနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။ မျက်နှာအမူအရာမှာလည်း ခပ်မျက်မျက်ဖြစ်သွားသည်။ အလိုမကျသည့်အရာတစ်ခုကို တွေ့သွားပုံပေါ်သည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းများက တစ်နေရာသို့ ရွေ့သွားတော့သည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူများကလည်း ဆရာမသွားသည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။

ဆရာမက အခန်းအလယ်မှ စာသင်ခုံလေးဆီ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခုံတွင်ထိုင်နေသော ကျောင်းသူလေးမှာ သူ့နံဘေးသို့ ဆရာမရောက်နေမှန်းမသိဘဲ ခုံအောက်ကစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုသာ ကွယ်ကွယ်

ဝှက်ဝှက် ဖတ်နေတာပဲ။ ကွယ်ဝှက်၍ဖတ်နေရသော ထိုစာအုပ်မှာ ကျောင်းစာအုပ်မဟုတ်တာတော့ သေချာပြီ။ ဒါဆို ဘာစာအုပ်လဲ . . .။

“သမီး . . . ဘာစာအုပ်ဖတ်နေတာလဲ”

ဓမ္မတရက် အနီးကပ်ထွက်လာသောအသံကြောင့် ကျောင်းသူလေး တုန်သွားသည်။ ဆရာမ၏အသံမှာ ယဉ်ကျေးသော်လည်း တင်းမာနေသည်။

“ရှင် . . .”

ကမန်းကတန်းထူးရင်း မော့ကြည့်တော့ ကျောင်းသူလေးလန့်သွားသည်။ စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ထိုးထည့်ကာဝှက်ရန် အလုပ်မှာ စာအုပ်မှာ သမံတလင်းပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။

တစ်တန်းလုံးရှိ ကျောင်းသားကျောင်းသူများက ထိုစာအုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်တော့ . . .

‘ကဝေသာရကျမ်း’ တဲ့။

“ဟင် . . . သူ . . . သူ”

“သူ . . . သူ . . .”

ကျောင်းသူလေးကို တစ်ခန်းလုံးက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ လက်ညှိုးတွေ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ထိုးကုန်ကြ . . .။

(၂)

“တောက် . . .”

ထို ‘တောက်’ခေါက်သံ တော်တော်ပြင်းသွားလိမ့်မည်။ လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ယောဂီဝတ်စုံကြီးနှင့် ဒေါသမီးတောက်နေရတာ လားလားမျှမကောင်း။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ မနေ့က ကန်တင်းထဲမှာ ပြောခဲ့သည့်စကားလုံးတွေကိုပဲ အောင့်သက်သက်နှင့် ‘ဈာန်ရဲ’ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငါတို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အတင်းပြောလိုက်၊ ငါးမျှားပြီး ဘာဘာညာညာလေးနဲ့မြည်းလိုက်၊ မိန်းထဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လိုက်နဲ့ ကြာတော့ရိုးလာပြီကွ။ နောက်ပြီး အဲ့ဒီအလုပ်တွေက တန်ဖိုးလည်း မည်မည်ရရရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားက ဉာဏ်မင်းစကား။ မိုးအောင်ကလည်း တောက်ခံသား။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ အဲဒီအလုပ်တွေက အကုသိုလ်တွေ။ ဟိုကောင်
ဘိတ်ကြီးဆိုလည်း မှန်ပြောင်းကြီးဝယ်ပြီးကတည်းက မိန်းကလေးရေကူး
ထန်ဘတ်တွေပဲ သွားနေတာ”

မိုးအောင်စကားကြောင့် ဘိတ်ကြီး၏ ဗိုက်ဖိင့်ဖိင့်ကြီး တစ်ချက်
တွန့်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ နှာခေါင်းကို လက်နှင့်ပွတ်လိုက်ပြီး ဆူပုတ်
ပုတ်နှင့် . . .

“ငါက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာနေတာပါကွ။ မင်းတို့ ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေးတွေ့စမ်းပါ”

အဲသည်လို အသံကောင်းဟစ်ရင်းနှင့်ကို ကန်တင်းရှေ့မှဖြတ်
သွားသည့်ကောင်မလေးကို လှမ်းရှိုးပြီး မျက်လုံးကြီး ဝင်းသွားသည်။

ဈာန်ရဲကပဲ စိတ်မရှည်စွာ ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါဆို မင်းတို့က ဘာတွေလုပ်ချင်တာလဲ
ပြော”

အဲသည်မှာပဲ မိုးအောင်က ကျားသားမိုးကြီးဟု အံ့ဩရလောက်
သော မလိုက်မဖက်စကား ဖွင့်ဟတော့သည်။

“ငါတို့ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ဘုရားတက်ရအောင်”

‘ဖျောက်’ခနဲ ဘိတ်ကြီးက လက်ဖျောက်တီးပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ ဘုရားသွားပြီး ဥပုသ်သီလဆောက်တည်
ကြရင်ကောင်းမယ်”

“အင်း . . . ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလည်း စင်ကြယ်မယ်။ ကုသိုလ်
လည်းရ၊ အချိန်ကို တရားဓမ္မနဲ့အတူ ဖြတ်သန်းရမှာ၊ ကောင်းတယ်။
တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားတက်မယ်”

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် သူတို့သုံးယောက်က ဘုရားသွား
ကျောင်းတက်ဖို့ တက်ညီလက်ညီ ရှိနေကြပါလား။ သူတို့စကားငြင်း
ဆန်လျှင် ဈာန်ရဲတော့ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ရောမည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကောင်းပြီ . . . သွားမယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျ ဘုရားသွားမယ်
ဈာ”

ဘိတ်ကြီးက အထွန့်တက်ပြီး (ချက်ချင်းပဲ သောတာပန်တည်
သွားတော့မည့် ရုပ်မျိုးနှင့်) ပြောသေးသည်။

“ဘုရားသွားမှာဆိုတော့ ကပျက်ကချော်လုပ်လို့မရဘူး။ ယောဂီ
ဝတ်စုံလေးနဲ့ သွားသင့်တယ်”

“အေး . . . အဲဒါဆိုရင် ယောဂီပုဆိုးတွေတာတွေ ရှာဝတ်ခဲ့
ကြကွာ”

“အိုခေနော်”

“အိုခေ”

“တရားရေး စိတ်မနေေးပါဘူးကွ။ အိုခေ . . . အိုခေ”

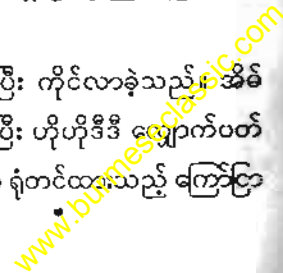
ထိုစဉ်တုန်းက တစ်အိုခေတည်း အိုခေလိုက်ကြတာ။

တကယ့်နေ့ကျတော့ ဘယ်ကောင်မှလည်း ပေါ်မလာပေ။ ဒို့
တော့မှ မိုးအောင်၊ ဉာဏ်မင်းနှင့် ဘိတ်ကြီးတို့သုံးယောက်ပေါင်းပြီး သူ့
တို့မောင်းလိုက်မှန်း သိတော့သည်။

နေကလည်း ကျစ်ကျစ်တောက်ဆိုတာမျိုးနှင့် ပူနေသည်။
ယောဂီပုဆိုးတောင့်တောင့်ကြီးနှင့် ဈာန်ရဲ ရွေးတွေပြန်လာသည်။ ကြာ
တော့ မခံနိုင်တော့သည်နှင့် (Toilet)တစ်ခုအတွင်းဝင်၍ ယောဂီပုဆိုးကို
စေ့ရသည်။ အောက်ခံဘောင်းဘီအဖြစ် ဒူးခေါင်းလောက်မရောက်
တရောက် ဂျင်းဘောင်းဘီတိုတိုလေးဝတ်လာ၍ တော်သေးသည်။

စိတ်မကြည်လင်တော့သည်မို့ ဘုရားရှေ့ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ထွက်
လာခဲ့သည်။

ယောဂီပုဆိုးကိုလည်း ခေါက်ခတ်ပြီး ကိုင်လာခဲ့သည်။ အိမ်
တော့ မပြန်ဖြစ်သေး။ မြို့ထဲရောက်တုန်းဆိုပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ဈေးကပ်ပတ်
နေလိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေဘက်ရောက်တော့ ရုံတင်ထားသည့် ကြော်ငြာ

ဘုတ်ကြီးတွေကို လိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရုံတစ်ရုံက သရဲကားလား၊
ဆော်ကားလားမသိ၊ ကြော်ငြာထားသည်။

ဈာန်ရဲ့ နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ အင်း . . . အချိန်မီပဲ။

သို့နှင့် ဈာန်ရဲ့ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ဝင်ဖြတ်တော့သည်။ တစ်
ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြည့်ရတာပေါ့ဟု ဈာန်ရဲ့ရေရွတ်မိ
သေးသည်။ ဘုရားလည်းဖူးရင်း၊ ရုပ်ရှင်လည်းကြည့်ရင်း တစ်ယောက်
တည်း အဆင်ကိုပြေလို။

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

“ခွ . . . ခွ . . . ”

သိပ်သင်္ကာစရာကောင်းသည့် ရယ်သံမဟုတ်။ ရယ်သည့်သူ
တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ လက်မှတ်ရောင်းသည့် ကောင်မလေးနှစ်
ယောက်။ ဈာန်ရဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့က ရယ်ချင်တာကို ‘ဝစ်’ခနဲ
ပြိုင်တူအောင်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဲသည့် အောင်ထားသည့်မျက်နှာ
တွေက ရယ်နေသည့်မျက်နှာထက်တောင် ပိုကြည့်ရဆိုးနေသေးသည်။

သူတို့ ဈာန်ရဲ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို
ဈာန်ရဲ့လည်း စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။

အပေါ်ကအင်္ကျီအဖြူ စတစ်ကော်လံလည်ကတုံးနှင့်၊ လက်ထဲ
မှာလည်း ယောဂီပုဆိုးခေါက်ကြီးနှင့်၊ အောက်ကဂျင်းဘောင်းဘီတိုလေး
နှင့် ထိုသို့ ဈာန်ရဲ့၏ဖက်ရှင်က မြင်ရသူအတွက် ရယ်စရာဖြစ်နေသည်။
ဟင်း . . . သက်ပြင်းတစ်ဝက်နှင့် ဟိုသုံးကောင်ကိုပဲ စိတ်ထဲကပျစ်ပျစ်
နှစ်နှစ် ဆဲပစ်လိုက်သည်။

“ခွ . . . ခွ”

“ခစ် . . . ”

ရယ်သံတွေဆက်ထွက်လာသည်နှင့် လက်မှတ်မြန်မြန်ယူပြီး ရုံထဲ
ဝင်ခဲ့သည်။ ဟာသကားမဟုတ်၍လား၊ မင်းသားတွေ အခြောက်လုပ်

ဦး ရိုက်သည့်ကား မဟုတ်၍လားမသိပါ။ ရုံထဲတွင် လူကမရှိသလောက်
ဖြစ်နေသည်။ ဒီတော့လည်း အေးဆေးတာပေါ့။

ဈာန်ရဲ့လိုက်သည့်ရုံတစ်တန်းတွင် ဈာန်ရဲ့တစ်ယောက်တည်းဖြစ်
နေသည်။ အတော်လေးကြာမှ ဘေးခုံကို နောက်ထပ်တစ်ယောက်ရောက်
လာသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက အမှောင်ထွက်နေပြီမို့ ဘေးကလူကို ဈာန်ရဲ့
လှည့်ကြည့်မိပေမဲ့ ကောင်းကောင်းမမြင်ရပေ။ တော်တော်လေးကြာမှ...

“စားပါဦးရှင့်”

ဘေးကလူက မုန့်လာကျွေးတာပါ။ ကြားရသည့်အသံအရ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှန်းတော့ ဈာန်ရဲ့သိလိုက်ရပါပြီ။

“တော်ပြီဗျ . . . ကျေးဇူးပဲ။ စား . . . စား . . . ”

ကျေးဇူးတင်စွာနှင့်ပင် ဈာန်ရဲ့ ငြင်းလိုက်ပါသည်။ အတော်
လေးကြာတော့ . . .

“စားပါဦးရှင့်”

ထပ်ကျွေးပြန်သည်။ ဈာန်ရဲ့ ထပ်ငြင်းလိုက်ပါသည်။ သို့သော်
နောက်တစ်အောင်လောက်ကြာတော့လည်း . . .

“စားပါဦးရှင့်”

ဆက်ငြင်းရမှာလည်း မကောင်းလွန်းတော့သည်နှင့် နည်းနည်း
ယူစားလိုက်ရသည်။ ကောင်မလေးကျွေးသည်က ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်
တွေပါ။

ခဏကြာတော့ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ တလူလူလွင့်နေသည့်
အလံတော် ပေါ်လာပါသည်။ ရုံထဲမှလူတွေအားလုံး ထရပ်ကာ အရှိအသေ
ပြုကြသည်။ ကောင်မလေးကတော့ (ဈာန်ရဲ့ဘေးက ဈာန်ရဲ့ကိုပေါက်
ပေါက်ကျွေးသည့်ကောင်မလေး) မတ်တတ်ရပ်ရုံတင်မကဘဲ အသံသေး
သေးလေးနှင့် နိုင်ငံတော်သီချင်းကို လိုက်ဆိုနေသေးသည်။ အသံသာ
သေးတာ ဇာတိမာန်ကအပြည့်ပဲဟု ဈာန်ရဲ့မှာ ကောင်မလေးအပေါ် မနိုး
မခန့် အထင်ကြီးမိသေးသည်။

ဘာရယ်ဟုတ်၊ ဈာန်ရဲစိတ်ထဲ ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို မြင်
ချင်လာမိသည်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်ရုံထဲသည် မှောင်ဆဲ . . .။

ခဏကြာတော့ ရုပ်ရှင်စပြုသည်။ ကြော်ငြာဘုတ်ထဲမှာ ကြေညာ
ထားသည့်အတိုင်း မှော်ကားလိုလို၊ သရဲကားလိုလိုပဲဖြစ်သည်။ ကောင်း
ထင်ပေါ်တွေလည်း ပျံ့ပဲပြီး တိုက်ခိုက်ကြ၊ အလင်းတန်းတွေနှင့်လည်း
ပစ်ခတ်ကြ၊ ပူးပူးဝေါင်းဝေါင်းအသံတွေနှင့်လည်း အော်ကြ၊ ကြောက်
မက်ဖွယ် ထူးဆန်းသည့်သတ္တဝါကြီးတွေလည်းပါသည်။ ထိုသတ္တဝါကြီး
တွေက မီးလည်းမှုတ်တတ်သေးသည်။

“ဝေါင်း . . .”

ရုပ်ရှင်ရုံထဲကအကောင်ကြီးက ရုတ်တရက်အော်ပြီး ထွက်လာ
တာပါ။ အဲသည့်အချိန်ပဲ ဈာန်ရဲတစ်ကိုယ်လုံး ဆစ်ခနဲစူးသွားပါသည်။

“အား . . .”

“ဟာ . . . ဆော . . . ဆောရီးပါရှင် . . . ကန်တော့ . . .
ကန်တော့”

အင်္ဂလိပ်လိုကော၊ မြန်မာလိုတွေကော ကပျာကယာ တောင်းပန်
လာသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲကအကောင်ကြီးက ဘွားခနဲထွက်လာတော့ ကောင်
မလေးကကြောက်လန့်ပြီး ဈာန်ရဲဒူးခေါင်းကို လာကုတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်မလေး၏ လက်သည်းတွေက တော်တော်ရှည်မယ့်ပုံပဲ။

ဈာန်ရဲ တော်တော်အီသွားသည်။

“မင်းကလည်း လန့်ရင် ထိုင်ခုံကိုကုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုကုတ်ပါ့မယ်ရှင်”

အဲ့သည်လိုတော့ ပြောတာပဲ။ သို့သော် ရုပ်ရှင်ထဲကအကောင်
ကြီးက ဝုန်းခနဲ ထွက်လာတော့လည်း ‘အမယ်လေး’ ဆိုပြီး ဈာန်ရဲ
ဒူးခေါင်းကို ဆွဲကုတ်ပြန်ရော။

“အား . . . မင်း . . . မင်းကွာ”

“အား . . . ကန်တော့ . . . ဆောရီး . . . ဆောရီး”

လုပ်ပြန်ပြီ။ ခုနလိုပဲ တောင်းပန်ပြန်ပြီ။ ကျွတ် . . .။ ဈာန်ရဲ
မှာ ရုပ်ရှင်ထဲကအကောင်ကြီးကိုပဲ ရုပ်ရှင်ထဲဝင်သတ်ရမလား။ သူ့ခေါင်း
ထို့ပဲ ဝုသွားအောင်ထုပစ်ရမလား မသိတော့ပေ။

“မင်းက ဒီထိုင်ခုံကိုကုတ်ပါဆိုကွာ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ကျွန်မကုတ်တယ်။ ချော်ပြီး ရှင့်

ခြေထောက်ကို သွားကုတ်မိပြန်တာ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင်”

“ဟင်း . . .”

“ရှော . . . ရှော . . . ပေါက်ပေါက်စား”

သနားလို့၊ သူ ကျေနပ်အောင်စားပေးလိုက်တာ။ နောက်တစ်ခါ
လာကုတ်ရင် ဒီကလည်းအလုပ်ပဲဟု ဈာန်ရဲစိတ်ထဲမှာတော့ တေးထား
လိုက်သည်။

တော်တော်လေးကြာသည်အထိတော့ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါ။ ရုပ်
ရှင်ထဲမှာ အကောင်ကြီးကလည်း ထွက်မလာတော့၍ ကောင်မလေးက
လည်း လာမကုတ်တော့ . . .။

သို့သော် တစ်အောင့်လောက်အကြာမှာတော့ ‘ရွှီး’ ဆိုပြီး
အကောင်ကြီးကလည်းထထွက်အလာ ‘ဝွက်’ခနဲ ဈာန်ရဲမျက်နှာလည်း
ကြယ်စုံလစုံ ဝေသွားတော့သည်။

“အား . . .”

ထိန်းအော်လိုက်သော်လည်း တော်တော်ကျယ်သွားလိမ့်မည်။

ကောင်မလေးဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ကျွတ် . . . မင်း . . .”

သည်တစ်ခါ ကုတ်တာမဟုတ်ပါ။ ကောင်မလေးက အကောင်
ကြီးထွက်လာ၍ လန့်ပြီး လက်ရုတ်လိုက်ရင်း ဈာန်ရဲမျက်နှာကို တံတောင်
နှင့် တွက်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းရိုးလည်း တွက်မိသဖြင့် ဈာန်ရဲ
ခွန်လည်းခွန်၊ မူးလည်း မူးသွားတော့သည်။

“အားနာလိုက်တာရှင်”

www.burmeseclassic.com

“အားနာမနေနဲ့ . . . ရော . . . ရော . . . ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူ့ပေါက်ပေါက်တွေလည်း ပြန်ပေးလိုက်သည်။ (ပေါက်ပေါက်စားရတာနဲ့မတန်အောင် သူကလုပ်တာကိုး။)

“ကန်တော့ . . . ကန်တော့ကွာ . . . ဆောရီးပဲ။ မင်းနဲ့တော့ မနေနိုင်တော့ဘူး။”

သူ့လိုပဲ ပြန်အော်တောင်းပန်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကခုန်ကို ဈာန်ရဲ့ သွားပြောင်းထိုင်သည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနှင့် လာတွေ့နေရပါလိမ့်ဟုလည်း ဈာန်ရဲ့ စိတ်ကုန်နေမိသည်။ သတိရပြီး ဟိုသူ့တောင်းစားသုံးကောင်ကိုလည်း ဆဲချင်လာပြန်သည်။ ဒုက္ခအရင်းအမြစ်က ဒီကောင်တွေဆီကပဲ။

ဈာန်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ပဲ ဆက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲ ဝါးစရာ ပေါက်ပေါက်မရှိတော့ ဟာတာတာနှင့်။ အိုး . . . ဘာတမ်းတစရာလိုလဲဟု စိတ်ကိုဖျောက်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးနဲ့ဝေးသွားလို့ ရန်အေးရပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး ရုပ်ရှင်ကောင်းကောင်းကြည့်ရပြီဟု ဈာန်ရဲ့ စိတ်ချလက်ချ ထင်လိုက်မိသည်။ ခဏလောက်ကြာတော့ ဘေးဘီကို ယောင်ယမ်းကြည့်မိတော့...

“ဟာ . . . ”

ဈာန်ရဲ့ အံ့ဩသွားသည်။ ကောင်မလေးက မချီပြုံးလေး။

“ဟာ . . . မင်း မင်းဘာလို့ ငါ့အနား လိုက်လာပြန်တာလဲ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မကြည့်ရဲလို့ပါရှင်”

ကောင်မလေးအသံက သနားစရာပင်။ ဒါပေမဲ့ ဈာန်ရဲ့က ဖိဟောက်သည်။

“ကြောက်တတ်ရင် ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်းလာကြည့်လဲ။

သူငယ်ချင်းတွေဘာတွေနဲ့ ခေါ်လာကြည့်မှပေါ့ကွ”

“ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းမှမရှိတာ”

“ ”

သူ့အသံနွမ်းအိုအိုလေးကြားမှာ ဈာန်ရဲ့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ခဏလောက်ငြိမ်နေမိပြီးမှ ‘ဟူး . . . ’ ခနဲ သက်ပြင်းပပ်ထွေးထွေးကို ဖုတ်ချလိုက်သည်။ သူ ကောင်မလေးကို ကုတ်ချင်လည်း ကုတ်ပါစေတော့ဟု အလျှော့ပေးကာ ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ရက်တော့ပေ။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါဆို ကြည့်ကြည့်။ ငါ့အနားကကြည့်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလက်တွေ့ကိုတော့ သတိထားကွာ။ လာမကုတ်မိ၊ မရိုက်မိစေနဲ့တော့”

“ဟုတ် . . . စိတ်ချပါရှင်”

စိတ်မချပါ။ ဈာန်ရဲ့ကတော့ စောင့်ကြည့်နေရသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရဘဲ သူ့လက်တွေ့ကိုသာ ကြည့်နေရတော့သည်။ လိုအပ်ရင် ကာကွယ်ရန် ကိုယ့်လက်တွေ့ကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားရသည်။ ရုပ်ရှင်မြန်မြန်ပြီးဖို့သာ ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

မျက်နှာကြက်ကမီးဆိုင်းတွေ တဟုန်းဟုန်းပြန်ပွင့်ပြီး လင်းသွားတဲ့အချိန်ဟာ ရုပ်ရှင်ပြီးသွားသည့်အချိန်ပေါ့။ ဇာတ်သိမ်းစာတန်းများ ထိုးနေသည့်ကြားကကို ‘ဘွား’ခနဲ အကောင်ကြီးက ထွက်လာသေးသည်။ ဈာန်ရဲ့ သတိရှိရှိ ချက်ချင်းကာကွယ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကောင်မလေး၏ လက်တွေ့က လာမကုတ်တော့ပါ။

မီးတွေလင်းလာပြီဖြစ်၍ သူ့ကိုလည်း ကောင်းကောင်းမြင်နေရပါပြီ။ ဈာန်ရဲ့ စေ့ချင်းမြင်မိတာကတော့ သူ့ဦးခေါင်းလေးပါ။ ဆံပင်တွေကို ‘ဖွား’ခနဲသိမ်းလိုက်ပြီးထလိုက်တော့မှ ကောင်မလေး၏ မျက်နှာလေးတို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ”

စိတ်အတွင်းထဲမှ အာမေဠိတံသံတစ်မျိုးလေး ထွက်သွားသလို ဈာန်ရဲ့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကောင်မလေး၏ အူကြောင်ကြောင်ပုံစံလေးနှင့် မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို မလိုက်ဖက်သလိုမြင်မိသည်။ ပင်ကိုဖြူဖွေးမည့်

www.burmeseclassic.com

အသားအရေတွင် အပြင်အဆင်မရှိမှုကြောင့် အဆီနည်းနည်းပြန်နေသည်။
သို့သော် ချစ်စရာလေးပင်။

“ငါ . . . ငါသွားတော့မယ်”

နှုတ်ဆက်စရာလိုသလားမသိပေမဲ့ ရှက်ရိပ်ရှက်ဖြာနှင့် ဈာန်ရဲ့
ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ နှုတ်ဆက်မိသွားသည်။

ခပ်မြန်မြန်ထွက်သွားမိသောသူက သူ့အနောက်၌ကျန်ခဲ့သော
သူ့ကိုလှမ်းခေါ်ရန် နှုတ်ခမ်းလေးပြင်နေသောကောင်မလေးကို မတွေ့နိုင်
တော့ပါချေ။

နောက်ပြန်လေ့ထွားတာပဲ
ဒါပေမဲ့
ထောထောနေ့ စံပယ်ပွင့်လေးများနှင့် ဝပ်ထိုက်မီတာမို့
မနာထျှပ်ခဲ့ရ၊
ထိုထိုစိတ်ကြိုက် ခေါ်ဝယ်မီးလို့ရတဲ့
မြေပုံထစ်ရဲ့ရဲ့ထလိုလေ။

(၃)

အခုတစ်လော ဓာတုမေဂျာအတန်းရှေ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်ရောက်လာကြောင်း လူပြောသူပြောများနေသည်။ ကောင်မလေးက အတန်းထဲကို ခိုးခိုးဝှက်ဝှက်လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာ သူ့ညှို့ဆိုင်ဆိုင်လေး ပြန်ပြန်သွားတတ်သည်တဲ့။ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ၊ ဘာသဘောလဲမသိရ။ သို့သော် ကောင်မလေးကတော့ အချိန်မှန် အတန်းရှေ့ကိုလာသည်ပဲတဲ့။ အဲသည်လိုလာတာ ရက်သတ္တပတ်ရှိခဲ့ပြီ။

“ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးပဲကွ”

“အေးကွ . . . ။ ဒါနဲ့ သူက ဘယ်သူ့ကို လာချောင်းနေတာလဲမသိဘူးနော်။ ဧကန္တ ငါ့များရှိုးနေတာလားမသိဘူး။ အပေး . . .”

“အောင်မာ . . . ကောင်မလေးများ မျက်ကန်းမှတ်နေလား။ မင်းလိုကောင် ရှိုးစရာလား”

ထိုသို့ အတန်းထဲက ကျောင်းသားလူငယ်လေးတွေ၏ နှုတ်ဖျားမှာလည်း ကောင်မလေး၏သတင်းက ချိုမြိန်စွာ တွဲလွဲခဲ့နေတော့သည်။

အတန်းတက်တစ်လှည့်၊ ပျက်နှစ်လှည့်နှင့်မို့ ဈာန်ရဲကတော့ ထိုသတင်းကို ခပ်သဲ့သဲ့ပင် ကြားမိပါသည်။ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာမဟောင်းသည့်ကိစ္စဟုလည်း မထင်မိ။

“ဟယ် . . . ဟိုမှာ ကောင်မလေး”

“ဟင် . . . လာပြန်ပြီလား။ သူလာပြန်ပြီလား”

ဈာန်ရဲတို့နောက်ခုံတန်းက မိုးအောင်၏ ရည်းစား ထက်ထက်နှင့်နှင့် ခတ္တာတို့က တီးတီးတိုးတိုး ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဈာန်ရဲကလည်း သူတို့စကားကိုကြားရပေမဲ့ အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ပင်ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း သတင်းကြီးနေသည့် ကောင်မလေးမှာ သူတို့မေဂျာအခန်းရှေ့မှာ လာချောင်းနေပြန်ပြီဖြစ်သည်။

စူးစူးစမ်းစမ်းရှိသည့် နီထွေးကလည်း ကောင်မလေးရှိရာဆီ ပြန်ချောင်းကြည့်နေသည်။ ကောင်မလေး၏ အကြည့်လမ်းကြောင်းကို သေချာအကဲခတ်ကြည့်ရင်း နီထွေးက ထက်ထက်နှင့်ကို ခါးတို့လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ထက်ထက်၊ ကောင်မလေးက ရှေ့ကဘိတ်ကြီးတို့နံ့ကို လှမ်းကြည့်နေသလိုပဲ”

ထက်ထက်နှင့်ကလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကောင်မလေးရှိရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခတ္တာကလည်း ဝင်မှတ်ချက်ပေးသည်။

“အေးဟ . . . သေချာကြည့်ကြည့်တော့ ကောင်မလေးက ဈာန်ရဲကို ကြည့်နေသလိုပဲ”

“အင်းနော် . . . ဟုတ်တယ်”

ထက်ထက်နှင့်ကလည်း ထောက်ခံလာသည်။ သူမတို့တီးတိုးပြောတာကို ရိပ်မိသောကောင်မလေးက ချောင်းကြည့်နေရာမှ နံရံတစ်ဘက်သို့ ကွယ်လိုက်သည်။

မနေနိုင်သော သူမတို့က ရှေ့ခုံတန်းကို သတင်းပို့ရသည်။

စုံထောက်ဝတ္ထုခိုးဖတ်နေသော ဉာဏ်မင်းအင်္ကျီကုပ်ကို နီထွေး
တလှမ်းဆွဲပြီး . . .

“ဉာဏ်မင်း . . . ဟိုကောင်မလေးက နင်တို့ခုံတန်းကို လှမ်း
လှန်ကြည့်နေတယ်”

“ဟမ် . . .”

“သေချာတာတော့ ဈာန်ရဲကိုကြည့်နေတာပဲဖြစ်မယ်ဟ”

ဉာဏ်မင်းနှင့် တစ်ယောက်ကျော်အနေအထားမှာ ထိုင်နေသော
ဈာန်ရဲမှာလည်း သူ့နာမည်ပါလာသဖြင့် ရှေ့ဆရာရေးပြထားသော သင်
ပုန်းမှစာကိုကူးနေရာမှ နောက်သို့ မျက်နှာတစ်ဝက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဘာတွေ ငါ့အတင်းပြောနေတာလဲ”

ဘုမသိဘမသိပြောသည့် ဈာန်ရဲကို ခတ္တာက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်
မဲ့ပြီး . . .

“အတင်းမဟုတ်ဘူးဟဲ့ . . . သတင်း . . . သတင်း။ ဟိုးအခန်း
ပေါက်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် နင့်ကို ခိုးခိုးကြည့်နေတယ်”

ဈာန်ရဲက အရေးမပါသလို တစ်ချက်ရယ်ပြီး . . .

“သူ့ဘာသာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် လာရှာတာ
နေမှာပေါ့ဟာ”

ရှေ့သို့ပြန်လှည့်ကာ စာဆက်ကူးလေသည်။ ထက်ထက်နှင့်
ကပါ သူ့ကျောကုန်းကိုဆွဲဆိတ်ပြီး ပြောတော့သည်။

“ငါတို့ အကဲခတ်နေတာကြာပြီ။ ကောင်မလေးက နင့်ဆီကို
တန်းတန်းကြီး ကြည့်နေတာဟဲ့”

“ဟုတ်လိုလားဟာ”

“ဟုတ်တယ်။ မယုံရင် ကြည့်ကြည့်”

ယုံသည်မယုံသည်ဆိုသည်ထက် ဈာန်ရဲက စိတ်ကိုမပါ။ သို့
သော် ထက်ထက်နှင့်ပြောသလို ကြည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မျက်လုံး
က အတန်းရှေ့တံခါးပေါက်အရောက်မှာတော့ . . .

“ဟင် . . .”

ဈာန်ရဲ အံ့ဩသွားမိသည်။

သူဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်ထားခြင်းမရှိသော မြင်ကွင်းတစ်ခုပင်။
သူ့ကိုချောင်းကြည့်နေသည့် မျက်နှာလေးတစ်ခု။ ထိုမျက်နှာက ဈာန်ရဲ
ကို မှင်တက်သွားစေသည်။

သို့သော် . . .

ဈာန်ရဲလှမ်းကြည့်နေမှန်းသိသောအခါ ချောင်းကြည့်နေသော
မျက်နှာလေးမှာ ‘ဝစ်’ ခနဲ (ထိုဝစ်ဆိုသည့်အသံကို ဈာန်ရဲနားနှင့် လှမ်း
မကြားလိုက်ရပါ) နံရံတစ်ဖက်သို့ ပြေးကွယ်သွားသည်။

ဈာန်ရဲ လည်ပင်းကြီး စောင်းငန်းစောင်းငန်းလုပ်ပြီး သူ့ကိုလှမ်း
ကြည့်ရသည်။ သူ . . . သူပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် . . . သူပါပဲ။ ဈာန်ရဲ
စေခွဲနေရသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ အကုတ်သန်တဲ့ ကောင်မလေး။
ဟုတ်တယ် . . . သူ့မျက်နှာပါ။

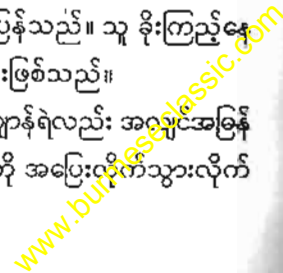
“ငါပြောတာ မှန်တယ်မို့လား။ နင့်ကို ကြည့်နေတာမို့လား”
“အင်း . . .”

ထက်ထက်နှင့်စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ခပ်ဖျော့ဖျော့ဖြေလိုက်
ရသည်။

‘ထိုသို့ ဈာန်ရဲဖြေတော့ ဘိတ်ကြီး၊ မိုးအောင်နှင့် ဉာဏ်မင်းတို့
လည်း အခန်းပေါက်ဝကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သည်လို သူတို့ဝိုင်း
ကြည့်တော့ ကောင်မလေးက ပြန်မကြည့်တော့ပေ။ နံရံ၏တစ်ဖက်၌ ပုန်း
နေဆဲ။

နောက်တော့ ဈာန်ရဲတို့ သူ့ကိုမကြည့်တော့ဘဲ ရှေ့သင်ပုန်းက
စာကို အာရုံပြန်စိုက်ချိန်ကျမှ သူက ခိုးကြည့်ပြန်သည်။ သူ ခိုးကြည့်နေ
တာကို ဈာန်ရဲလည်း ခိုးကြည့်နေ၍ မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်းဆင်းပြီး ဆရာထွက်တာနှင့် ဈာန်ရဲလည်း အဂ္ဂျင်အခြန်
ပဲအပြင်ထွက်ပြီး သူ့ချောင်းကြည့်သည့်နေရာကို အပြေးလိုက်သွားလိုက်

သည်။ ဈာန်ရဲ့ပြေးလာတာကိုလည်း မြင်ရော ကောင်မလေး လန့်ဖျပ်သွား ပုံရသည်။ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးပါရော။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ကောင်မလေး”

ဈာန်ရဲ့ မိသလောက်ပြေးလိုက်ပြီးခေါ်ပေမဲ့ ကောင်မလေးက တော့ လှည့်လည်း လှည့်မကြည့်၊ ရပ်လည်းမရပ်ဘဲ ထွက်ပြေးတော့ သည်။

ဘာလဲဟ . . . ။ သူပဲ လာချောင်းပြီးတော့ . . .

ဈာန်ရဲ့ ဆူပုတ်ပုတ်နှင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ဈာန်ရဲ့ ကောင်မလေးကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။

သည်လိုဖြစ်တာ အဲသည်နေ့တင်မကခဲ့ပါ။ နောက်နေ့များမှာ လည်း သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတော့သည်။ ကောင်မလေးက လာချောင်း မြဲချောင်းသည်။ ချောင်းကြည့်နေတာသိလို့ ဈာန်ရဲ့ပြေးလာတိုင်း ကောင်မ လေးက လုံးနေအောင် (ဘယ်လိုလုံးတာလဲ မမေးရ) ထွက်ပြေးတော့သည်။

ကြာတော့သည်ကိစ္စက ဈာန်ရဲ့အတွက် ကသိကအောက်နှင့် ဆွေးနွေးစရာတစ်ခု ဖြစ်လာတော့သည်။

ဈာန်ရဲ့က အရင်ဆုံးအနေနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ကောင်မလေးနှင့် တွေ့ခဲ့သည့်ပုံကို အသေးစိတ်ပြောပြသည်။ သူပြောပြပြီးမှ သူငယ်ချင်း တွေက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ထင်မြင်ချက်တွေ ယှက်တင်ကြလေသည်။

“ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာကြုံခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာကော သေချာရဲ့ လား”

“သေချာပါတယ်ဆိုကွာ”

“ကွာ . . . ကောင်မလေးက ဒီကောင့်ကိုကြွေလို့ လာလာရိုး နေတာနေမှာပေါ့”

ဘိတ်ကြီးစကားက ဘဝင်မြင့်စရာပါ။ သို့သော် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုဖတ်နေရာက ဉာဏ်မင်းဝင်ပြောသည့်စကားကတော့ မမိုက်။

“ဟွန်း . . . ကြွေလို့လာရိုးတာ ဟုတ်ပါ့မလားကွာ။ ကောင်မ

လေးက ခြံထဲမှာခွေးရူးရှိမရှိ ချောင်းကြည့်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ လာကြည့်ကြည့် ဆုတဲ့ဟာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒီကောင်ပြေးလိုက်ရင်လည်း ကောင် မလေးက ခွေးရူးလိုက်တယ်အမှတ်နဲ့ ထွက်ပြေးနေတာပဲ”

သူတို့နဲ့ဆွေးနွေးမှ ဈာန်ရဲ့မှာ ခွေးရူးဖြစ်ကိန်းဆိုက်တော့သည်။

“တော်ပြီကွာ။ ဘာတွေမှန်းလည်းမသိဘူး”

သည်လောက်နှင့်ပဲ ဆွေးနွေးခန်းကို ရပ်လိုက်ပါသည်။

ဘာရယ်ညာရယ်တော့မဟုတ်။ အတန်းထဲမှာ ဈာန်ရဲ့ နာမည်

ကြီးလာရတာတော့ အမှန်။ ကောင်မလေးလှလှလေးတစ်ယောက် ဈာန်ရဲ့ ထိုနေ့တိုင်းလာလာချောင်းနေတာတဲ့ ဆိုပြီးတော့ . . .။ အကြွေးတောင်း ခလို့နေမှာပေါ့ဟဲ့ဆိုပြီး တချို့ကလည်း ဝင်အထင်ကြီးကြသည်။

ဒါကြောင့် ကောင်မလေးလာချောင်းသည့်ကိစ္စမှာ ဈာန်ရဲ့အတွက် အကောင်းအဆိုးဝေဝါးနေဆဲ။ သူဘာလို့ လာချောင်းနေတာလဲ။ ထိုမေး ခွန်းက ပဟေဠိတစ်ခုလို ဈာန်ရဲ့၏စူးစိုက်မှုအာရုံတစ်ခုလုံးကို အရင်းမှ နေ၍ ကုပ်တွယ်ချုပ်ကိုင်ထားလေတော့သည်။

(၄)

သို့သော် တစ်ရက်မှာတော့ ကောင်မလေးရောက်မလာခဲ့ပါ။
 သည်တော့လည်း အတန်းထဲမှာကျွက်စီကျွက်စီနှင့် ပြောစရာ
 တစ်ခုရနေကြသည်။ နောက်ခုံတန်းကနီထွေးက လေသံသဲ့သဲ့နှင့် . . .
 “ဈာန်ရဲ့ နှင့်ကောင်မလေး မလာပါလား”
 “နေမကောင်းလို့များလား မသိဘူး”
 ခတ္တာ၏ ဖြည့်စွက်စကားက ဈာန်ရဲ့ကိုပါ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားစေ
 သည်။ သူ နေများမကောင်းလို့လား . . . ။အတွေးများလည်း ပူပြီးဝင်
 လာသည်။
 “ကဲ . . . ဒီနေ့တော့ဒီလောက်ပါပဲ တပည့်တို့”
 ဆရာကနှုတ်ဆက်၍ အတန်းထဲမှထွက်သည်။
 အတန်းပြီးချိန်အထိ သူမလာတော့ အမည်မသိခံစားမှုတစ်ခု
 နှင့် ရင်ထဲမှိုင်းအိုလာသလိုလို။ ဟူး . . . သက်ပြင်းသံကလည်း
 တိုးသက်လို့။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ခုနက နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားသည့်ဆရာ
 ။ အတန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း စာတစ်စောင်
 နှင့်။ ဆရာဝင်လာတာမို့ အတန်းထဲကထွက်မည့် ကျောင်းသားတွေက
 ထည်း ကြုံရာနေရာမှာ ကြုံသလိုထိုင်လိုက်ကြသည်။
 ဆရာက တစ်ခန်းလုံးကိုခြုံကြည့်ပြီး
 “မောင်ဈာန်ရဲ့ရှိလား”
 ဘာကိစ္စပါလိမ့်။ ဈာန်ရဲ့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရသည်။ လူတွေက
 ထည်း ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။
 “ဒီမှာ မင်းနာမည်နဲ့စာလာလို့ကွ၊ မေဂျာလိပ်စာနဲ့ပဲ ရှော့ ရှော့”
 “ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”
 ဟုတ်ကဲ့လည်းပြောရင်း၊ ဘယ်သူ့ဆီကစာလည်းတွေးရင်း
 ဈာန်ရဲ့ ခေါင်းရှုပ်သွားပါသည်။ ရှော့ ရှော့ဟုဆိုသော်လည်း ဆရာက
 စာကိုစားပွဲခုံပေါ်မှာချထားခဲ့၍ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဈာန်ရဲ့ သွားယူရန်
 ပြင်တုန်းမှာပဲ . . .
 “ဘာစာလဲမသိဘူး ဟောဟော”
 ဆိုပြီး ဘိတ်ကြီးက ဗိုက်တလှုပ်လှုပ်နှင့်ပြေးယူသည်။
 “ဟော့ကောင်၊ ဟော့ကောင်”
 ဆိုပြီး ဈာန်ရဲ့ ပြေးလိုက်မလိုရှိသေး။ မိုးအောင်ကလှမ်းဖမ်းထား
 သည်။ ဉာဏ်မင်းကလည်း လက်တွေ့ကိုဆွဲချုပ်သည်။
 “ဘိတ်ကြီးလည်း စာဖတ်တတ်ပါတယ်ကွ။ သူ ဖတ်ပြပါလိမ့်
 ဇယ် ဟောဟော”
 “ကန်တင်းက အကြွေးလှမ်းတောင်းတဲ့စာထင်တယ်၊ အော်ဖတ်
 တွာ၊ ဖတ် ဖတ်”
 “အာ . . . လွတ် . . . လွတ်ကြစမ်းပါကွာ”
 မလွတ်ကြပါ။ ဉာဏ်မင်းနှင့်မိုးအောင်က တင်းနေအောင်တောင်
 ဆွဲချုပ်ထားလိုက်ကြသေးသည်။

ဘိတ်ကြီးကစာသွားယူပြီး သင်ပုန်းရှေ့က စတိတ်စင်ခပ်နိမ့်နိမ့် လေးဆော်မှာ ဟန်ကျပန်ကျရပ်၍ စာကိုဖောက်သည်။ အတန်းထဲက အပြင်ထွက်မည့်လူတွေကလည်း မထွက်ကြပြန်တော့ပေ။ စာဖတ်မည့် ဘိတ်ကြီးသိပ် စိတ်ဝင်တစားနှင့် လှမ်းကြည့်နားစွင့်ကြတော့သည်။ ထက်ထက်နှင့်၊ နီထွေးနှင့် ခတ္တာတို့ကလည်း ရှေ့တစ်ခုံတိုးပြီး နားထောင်ဖို့ ပြင်သည်။

“အဟင်း ဟင်း အဟွတ်”

မိန့်ခွန်းပဲပြောမှာလိုလို လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သေးသည်။ ပြီး . . . စပ်ဖြီးဖြီးမျက်နှာနှင့် ဘိတ်ကြီးက စာစဖတ်သည်။

“သို့ . . . တဲ့။”

ကိုဈာန်ရဲရှင်တဲ့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မလက်သည်း တွေ့နဲ့ကုတ်မိတာ ရှင် တော်တော်နာနေမှာပဲတဲ့။ အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ကုတ်မိကုတ်ရာ ကုတ်လိုက်မိတာပါတဲ့”

“ဟာ . . .”

တစ်ခန်းလုံး၏ ‘ဟာ’ ဖြစ်သည်။ စာကမပြီးသေး၊ တစ်ခန်းလုံး က ဈာန်ရဲကိုကြည့်ကုန်ကြပြီ။ အမှောင်ထဲမှာတွေ့ကော၊ လက်သည်းနှင့် ကုတ်တာတွေ့ကောဆိုတော့ အားလုံးက ကောင်းကောင်းကြီးအထင်လွဲ ကြပြီ။

ဘိတ်ကြီးက မရဲတရဲနှင့် ဈာန်ရဲကို ဝင့်ကြည့်သည်။ ဈာန်ရဲ ချွေးပြန်သွားသည်။ ဘိတ်ကြီး မရဲတရဲအသံနှင့်ပဲ ဆက်ဖတ်ရှာသည်။

“ကျွန်မ တကယ့်ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆောရီးပါရှင်၊ ကန်တော့ ကန်တော့ပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ထွက်သွားတော့ ရှင်ပုဆိုး ကကျန်ခဲ့တယ်လေ။ အခု ရှင်ပုဆိုးကိုပြန်ပေးချင်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရှင်ပုဆိုး ကျွန်မဆီလာယူပါလားရှင်တဲ့”

“ဟာ . . .”

“ဟာ . . .”

တစ်ခန်းလုံး၏ ‘ဟာ’ ပါပဲ။ စာကဆုံးတာတောင် ‘ဟာ’ က ဆေး နိုင်သေး။ အမှောင်ထဲမှာ လက်သည်းနှင့်တုတ်တာအပြင် အခု ပုဆိုး ကျန်ခဲ့တာပါ၊ ပါလာတော့ အားလုံးက အထင်လွဲရုံတင်မကသေး။ သေချာ ဆက်ကို အတည်ပြုလိုက်ကြပြီ။

တစ်ခန်းလုံးက ဈာန်ရဲကို မှုခင်းဂျာနယ်တစ်စောင်လို လှမ်းကြည့် ကုန်ကြသည်။ ပါးစပ်တွေလည်း ကျွက်စီညံကုန်ကြသည်။

ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းပါပြီ။ ပြေလျော့နေပြီဖြစ်သည့် မိုးအောင် နှင့်ဉာဏ်မင်းလက်က အတင်းရုန်း၊ ဘိတ်ကြီးဆီကစာကိုပြေးယူ၍ တစ်ချိန် ဘည်း ပြေးရတော့သည်။ ထိုင်နေကျကန်တင်းဘက်ကိုပေါ့။

ကန်တင်းရောက်မှ ဈာန်ရဲ စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘိတ် ကြီးဖတ်ပြသည့်အတိုင်းပင်။ ဘာမှ လုပ်ကြံဖတ်ထားတာမရှိ။ စာ အသွားအလာကိုကြည့်၍လည်း ဒါ ဘယ်သူ့ဆီကလာသည့်စာမှန်းလည်း ဈာန်ရဲ ကောင်းကောင်းသိလိုက်ပါပြီ။ ဒီလို အူကြောင်ကြောင်အဆီအငေါ် နဲ့ အရေးအသားမျိုးက ဘယ်သူ့စာဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဉာဏ်မင်း၊ ဘိတ်ကြီး၊ မိုးအောင်နှင့် ထက်ထက်နှင့်၊ နီထွေး၊ ခတ္တာတို့လည်း အဖွဲ့လိုက်ရောက်လာကြသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်နေ သည့်ဈာန်ရဲကို စိတ်ရှုပ်နေမှန်းသူတို့သိမှာပါ။ ဒါတောင် ဘိတ်ကြီးက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် . . .

“ဟင်း ဟင်း၊ ပြောစမ်း မောင်ဈာန်ရဲ ဇယားရုပ်ပြီးပျားတုပ်နေ တဲ့ကောင်လေး၊ အဲ့ဒီစာက ဘယ်ကအရုပ်ထုပ်လဲ”

ဆားပုလင်းနင်းမောင်စာအုပ် လက်ကြားညှပ်ထားသည့်ဉာဏ် မင်းက ဘိတ်ကြီးကို မျက်နှာထားနှင့်ဟန်တားပြီး . . .

“နေစမ်းပါကွာ၊ စကားကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါ။ ဘယ်လိုလဲ ဈာန်ရဲ ဒီစာက ရုပ်ရှင်ရုံမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့စာလား”

ဉာဏ်မင်းကမှအမြင်ရှိသေး၊ ဈာန်ရဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုအိသည်။ “ဘယ်ရုပ်ရှင်ရုံက ကောင်မလေးလဲ”

ထက်ထက်နှင်းက စိတ်ဝင်တစားမေးလာတာပါ။ ဈာန်ရဲက
ပြောတာအားနို့ပုံမပေါ်သဖြင့် မိုးအောင်ကပဲ ဝင်ရှင်းပြလိုက်သည်။ ရှင်းပြ
အပြီးမှာ နိဗ္ဗာန်က . . .

“နင့်ပုဆိုးကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကကော ဘာလဲဟ”

“အထင်မလွဲကြပါနဲ့ဟာ၊ ယောဂီပုဆိုးကိုပြောတာပါ။ နောက်မှ
ငါ့သတိရတာဟ။ ငါ ရုပ်ရှင်ရုံထဲတုန်းက ယောဂီပုဆိုးကျန်ခဲ့တာကွ”

ပြဿနာက ထိုသို့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါနဲ့များ ကောင်မလေးက၊ ရော့ ရှင့်ပုဆိုးကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး
လာပေးပေါ့၊ ပြီးပြီပဲ။ အခုကျတော့ လာချောင်းကြည့်လိုက်၊ ထွက်ပြေး
လိုက်ဆိုတော့ ဘာသဘောလဲ”

ဘိတ်ကြီးစကားကလည်း မေးစရာ၊ တွေးစရာဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင်မလေးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘယ်မေ
ဂျာကလဲကို နင်တို့စုံစမ်းသင့်ပြီ”

ခတ္တာစကား အရေးပါပါသည်။ ဉာဏ်မင်းကလည်း ခေါင်း
ညိတ်ထောက်ခံပြီး လက်ဖျောက်ထတီးတော့သည်။

“လာ . . . ငါတို့ လွမ်းနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဆီ သွားကြမယ်”

အားလုံး၏ အကြည့်များ ဗဟိုချက်တစ်ခုမှာ ဆုံစည်းသွားကြ
သည်။

အဲသည်နောက်မှာတော့ သူတို့ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကိုလွမ်းလူဆိုတာ ခေတ်ဟောင်းတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး
စတိုင်လ် နေတတ်သည့် နှစ်ချို့ကျောင်းပျော်ကြီးပေါ့။ သူ အိပ်မောကျနေ
သည့်အချိန် အတင်းနှိုးပြီး ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲလို့ မေးရင်တောင်
သူမှာဖြေရန် စကားတစ်ခွန်းတည်းရှိသည်။ ‘ကျွန်တော် လွမ်းနေတာပါ’
ဟူ၍။ သိပ်ကိုလွမ်းတတ်သည့် လူကြီးပေါ့။

သူက တစ်ခါတလေ လွယ်အိတ်အထုံးလေးလွယ်ပြီး ခရေ
ခြောက်တွေ လိုက်ကောက်တတ်သည်။ အကြီးမကျယ် အသည်းတစ်ခါ
ထွဲဖူးလေသည်တဲ့။ မကြီးမကျယ်ကွဲခဲ့သည့် အသည်းတွေလည်း ရှိရင်ရှိ
ဧည့်ပေါ့။ တိုက်ပုံအနက်ရောင်ကြီးကို ဝတ်တတ်သည်။ အသက်က သုံး
ဆယ်ကို နှာတစ်ဖျားလွန်နေပြီ။ အဆောင်တွေရှေ့ ကျောင်းသားတွေ ဂစ်
တာနှင့်အပီအပြင်ဟဲနေလျှင် မယ်ဒလင်ကြီးတကားကားနှင့် ကန့်လန့်
ထန့်လန့်ဝင်ရုပ်တတ်သည်။ ထားပါတော့ . . .။

သူ့စတိုင်လ်တွေမပြောတော့ဘဲ သူ့ကို ကျောင်းသားလူငယ်တွေ
အားကိုးရတဲ့အကြောင်းပဲပြောရရင် သူ့မှာက စာရင်းယေးတွေရှိသည်။

သူတက်ခဲ့သည့် တက္ကသိုလ်စာသင်နှစ်ကနေစပြီး အခုထိ ဒီကျောင်းက ကောင်မလေးတွေရဲ့စာရင်း သူ့မှာရှိသည်။ ထိုကောင်မလေးများ၏ ဓာတ်ပုံ၊ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း၊ မေဂျာ၊ ဝါသနာ၊ ရည်းစားရှိမရှိဆိုတာတွေကိုပါ သူ့ထဲ စာတမ်းပြုစု စာရင်းလုပ်ထားသည်။

အခု ဈာန်ရဲ့တို့ သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတာပေါ့။

ဈာန်ရဲ့ကိုလာချောင်းသည် ကောင်မလေးအကြောင်းကို အမြန်ဆုံးစုံစမ်းနိုင်ရန် သူ့ကိုသာအားကိုးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကိုလွမ်းလူထိုင်တတ်သည့် ကျောင်းအပြင်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သူတို့ သွားရှာကြသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ အလွယ်တကူပင်သွားတွေ့သည်။ သို့သော် သူက ထိုင်နေရာမှထ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကထွက်ဖို့ ပြင်နေပြီဖြစ်သည်။

ဈာန်ရဲ့တို့ အမြန်ဆွဲထားလိုက်ကြသည်။

“ဟာ . . . ကိုလွမ်းလူကြီး သွားတော့မလို့လား၊ နေ . . . နေပါဦး”

“ဟေ . . . အဲ . . .”

ဇွတ်တားပြီး ထိုင်ခုံမှထိုင်ခိုင်းရသည်။ ကိုလွမ်းလူက သူတို့အတင်းဆွဲထိုင်ခိုင်း၍ထိုင်ရသော်လည်း ထိုင်ရင်းတန်းလန်းနှင့်ပင် နာရီကို ငုံ့ကြည့်နေသေးသည်။

“ငါ . . . ငါနောက်ကျနေပြီကွ”

“ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲဗျ”

“ငါ . . . ကျောင်းအနောက်ဘက် သွားလွမ်းမလို့ကွ”

“ဟာ . . .”

“နောက်မှလွမ်းပါဗျာ၊ စုံစမ်းစရာလေးရှိလို့”

ကိုလွမ်းလူက သူ့လွမ်းမှာကိုဟန်တားလိုက်၍ သိပ်တော့ကြည့်ပုံမရ။ သို့သော် ခပ်တည်တည်ပြန်နေလိုက်ပြီး . . .

“ဘာစုံစမ်းမလို့လဲ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် အကြောင်းပါ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ဈာန်ရဲ့အစား ဘိတ်ကြီးကပဲ ခပ်ရှည်ရှည်ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ၊ ပုဆိုးကျန်ခဲ့တာတွေစသဖြင့် ရှင်းပြတာဆုံးတော့ ကိုလွမ်းလူက . . .

“သိပြီ၊ ရပြီ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ အမည်၊ လိပ်စာ၊ မေဂျာ၊ ဘာညာတွေသိချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုလွမ်းလူ။ သူ့အကြောင်း စာရင်းပြုစုထားတာလေးရှိရင် ကူညီပါဦး”

ကိုလွမ်းလူက တည်နေသေးသည်။ တဟင်းဟင်းနှင့် လွမ်းသံဇွက်စွက်ရယ်သည်။

“ဒီကျောင်းကကျောင်းသူမှန်ရင် ငါ့စာရင်းစာအုပ်တွေထဲက ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွ ဟင်းဟင်း”

“လုပ်ပါကွာ၊ အားကိုးပါတယ်”

ဈာန်ရဲ့ သနားစရာမျက်နှာလေးလုပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကိုလွမ်းလူကလည်း ဈာန်ရဲ့၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး လွမ်းသွားပုံရပါသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ ကူညီမယ်။ ဟေ့ . . . ဆီချက်တစ်ပွဲ၊ ပါဝါတစ်လုံး၊ ဆေးလိပ်တစ်ပွဲအရင်လာချ”

ဈာန်ရဲ့ကိုပြောရင်းနှင့် စားပွဲထိုးကိုလွမ်းမှာလိုက်တာပါ။ သေချာတာကတော့ ထိုမှာလိုက်သမျှကို ဈာန်ရဲ့ရှင်းရတော့မှာပါ။

စကားကမဆက်သေး။ သူ့မှာထားတာတွေကို အရင်စောင့်နေသေးသည်။ မှာထားတာတွေရောက်တော့ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ဆေးလိပ်ကောက်တော့ပြီး စားပွဲထိုးဆီက မီးခြစ်လွမ်းတောင်းသည်။ ဆေးလိပ်မီးညှိပြီးတော့လည်း စားပွဲထိုးလေးဆီပြန်မပေးဘဲ မီးခြစ်ကို သူ့ထဲသေချာကြည့်နေပြန်သည်။

သူတော့စောင့်နေသည့် ဈာန်ရဲတို့က စိတ်မရှည်တော့။ သည်း
မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ဘိတ်ကြီးက . . .

“ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ။ မီးခြစ် မြန်မြန်ပြန်ပေးလိုက်တော့
လေဗျာ”

“ခဏ . . . ခဏလေးပါဗျာ၊ မီးခြစ်ထဲမှာသွားနေတဲ့ ဂက်စ်
ငွေလေးတွေက လွမ်းစရာကောင်းနေလို့ပါကွာ”

“ဟာ . . .”

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ‘ဟာ’ခနဲ ကိုလွမ်းလူကို ရေရေလည်လည်လက်
လန်သွားမိတော့သည်။

မီးခြစ်ပြန်ပေးပြီးမှ ကိုလွမ်းသူကစကားစသည်။

“မင်းတို့ အုတ်ချစ်ကျော်အေးကိုသိလား”

“မန္တလေးမြို့တည်တဲ့ နှစ်လေဗျာ”

“လှည်းဝင်ရိုးသံ တည်ညံ့ကကော”

“ပုဂံဘုရားတွေရဲ့ အရေအတွက်လို့ပြောတာပဲ”

ဘာတွေမေးနေမှန်းမသိ၊ လိုရင်းကိုမရောက်နိုင်။ ကိုလွမ်းလူက
ဗားဒံသီးဆိုလျှင် သူတို့ထုစားပြီးတာကြာပြီဖြစ်သည်။

“အင်း . . . မင်းဖြူမှန်မှန်ပြောဆိုတာကကော”

“မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးရဲ့ အလေးချိန်လေဗျာ၊ ကဲ . . .”

စိတ်ကသိပ်မရှည်ချင်တော့။

“ကဲ . . . ဒါဆို ‘ကုလားမတစ်ယောက် ဆပ်စပင်ဒါပျောက်’

ကကော”

“အမ် . . .”

ဈာန်ရဲတို့ခေါင်းကုတ်သွားရသည်။ ဒီတော့မှ ကိုလွမ်းလူက . . .

“ဟင်း ဟင်း မင်းတို့မသိတော့ဘူးမို့လား”

ဟုဆိုကာ အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားပျံ့သည်။ သူတို့
ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကိုလွမ်းလူအ

မျှော်တော်တော်ကြီးစိတ်လေနေကြလေပြီ။ နောက်ဆို ဘယ်တော့မှမဆက်
ဆံ့ဟုလည်း တေးထားလိုက်ကြပြီ။

“ကဲ . . . မသိရင်မှတ်ထား၊ အဲ့ဒါ ငါ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အတွင်း စုဆောင်းရခဲ့တဲ့ မိန်းမလှစာရင်းပဲကွ”

“ဪ . . . ဪ . . .”

မှတ်သားလောက်ပါပေသည်။ ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်သင့်
ပေသည်။

“ဒါနဲ့ . . . မင်းတို့ရှာချင်တဲ့ကောင်မလေးက လှတဲ့အထဲပါတယ်
နော်”

“အင်း . . . တော်တော်လေး ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ရော၊ ဒါဆို ဒီအယ်လ်ဘမ်ထဲရှာကြည့်။ အဲ့ဒါ အခုလက်ရှိ
ငါတို့ကျောင်းမှာ ထိပ်ထိပ်ကြိုလှတဲ့အယောက်(၁၀၀)စာရင်းပဲ”

“ဟာ . . . ပေးပေး”

သူတို့ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကိုလွမ်းလူပေးသည့် အယ်လ်ဘမ်စာ
အုပ်ကို လှန်လှောရှာကြတော့သည်။

သူတို့ရှာနေသည့်အချိန်တွင်တော့ ကိုလွမ်းလူက ဆီချက်ခေါက်
ဆွဲကို လွမ်းလွမ်းလေးစားနေသည်။

အယ်လ်ဘမ်စာအုပ်ထဲတွင်တော့ ပို့စကတ်ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ
ကောင်မလေးတွေ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းပါပြီးသားပေါ့။ ကျောင်း
သားရေးရာကစာအုပ်တောင် ဒီလောက်စုံမည်မထင်။

ရှာရင်း၊ ရှာရင်းနှင့် စာအုပ်ကုန်သွားသည်။ သို့သော် . . .

“မတွေ့ပါလား”

“မတွေ့ဘူး၊ ကိုလွမ်းလူ”

“ဟင် . . .”

ဆီချက်စားပြီး၍ ပါဝါသောက်နေရာက ခေါင်းထောင်ကာ သူ
တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ . . .

“တခြားစာရင်းစာအုပ်တွေထဲ ရောကုန်လို့ထင်တယ်ကွ။ ရော
... ရော ဒီစာအုပ်တွေထဲလည်းရှာကြည့်”

သူထုတ်ပေးသည့် စာအုပ်မှန်သမျှကို ဈာန်ရဲတို့ စေ့စေ့စပ်စပ်
ရှာကြပါသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ရှာပေးသေးသည်။ သို့သော်
မတွေ့။

ကိုလွမ်းလူက ဈာန်ရဲကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာမှ မတွေ့ဘူးလား”

“အင်း...”

ကိုလွမ်းလူ စဉ်းစားသည်။

စဉ်းစားရင်း၊ စဉ်းစားရင်းနှင့် အချိန်အနည်းငယ် ငြိမ်သက်စွာ
ကြာမြင့်သွားသည်။ ကိုလွမ်းလူ၏ မျက်နှာအမူအရာမှာလည်း တစ်ခုခု
ကို တွေးမြင်လိုက်မှုနှင့်အတူ ထိတ်လန့်မှုကပါ ကပ်ပါလာသလိုလို။

“မင်း... မင်းရှာတဲ့ကောင်မလေးပုံက ချစ်စရာလေးနော်”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်”

ကိုလွမ်းလူ စိတ်ပျက်စွာခေါင်းခါပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်တစ်ခုထဲ
ကနေ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို လေးလေးပင်ပင်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီး...
ဈာန်ရဲရှေ့ထိုးပြကာ...

“မင်းရှာနေတာ ဒီဓာတ်ပုံထဲကကောင်မလေးလား”

.....

ဈာန်ရဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ သူပဲ”

သူဝမ်းသာသွားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အရမ်းပျော်သွား
သည်။

သို့သော် ကိုလွမ်းလူကတော့ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်အမူအရာ
နှင့် နဖူးကိုလက်ထောက်ပြီး စိတ်ညစ်။

“သွားပြီ၊ မင်းတော့သွားပြီ”

သူ့အမူအရာအထူးအဆန်းကြောင့် ဈာန်ရဲ နားမလည်စွာ ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ... သူက လူမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဗျာ ...”

အားလုံး၏ ‘ဗျာ’ ဖြစ်သည်။ သူတို့နားမလည်စွာ မျက်လုံးဖြူး

နေစဉ်မှာပဲ ကိုလွမ်းလူက ဖြည်းညင်းစွာပြောချလာလေတော့သည်။

“သူက ‘စုန်း’တဲ့”

(၅)

နံနက်ဦး၏ မွေးခါစနေရောင်ခြည်သည် နုပျိုစင်ကြယ်နေပါသည်။

ရှေ့ဆီက သမိုင်းမေဂျာခန်းဆောင်လေးဆီ မမှိတ်မသုန်ငေးရင်း ဈာန်ရဲ့ စောင့်မျှော်နေခဲ့ပါသည်။

မနေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကိုလွမ်းလူ၏ စကားများကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

“မင်းတို့ သူ့ကိုတကယ်မသိဘူးလား”

သူတို့ ခေါင်းခါကြသည်။

ကိုလွမ်းလူ ပြန်စဉ်းစား၊ ခေါင်းပြန်ခါပြီးမှ

“အင်း... မင်းတို့ကတော့ ဓာတုမေဂျာကဆိုတော့ သမိုင်းမေဂျာနဲ့ အလှမ်းဝေးနေလို့ မကြားမိတာဖြစ်မယ်။ သူက သမိုင်းမေဂျာဘက်မှာနာမည်ကြီးပဲ၊ စုန်းမတဲ့ကွ”

“ဘာ . . .”

“ဘာ၊ ဘာစုန်းမလဲ”

ဈာန်ရဲ့တို့ တကယ်ကို အံ့ဩနားမလည်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကိုလွမ်းသူက ဈာန်ရဲ့တို့ကို အမိုက်အမဲလေးတွေကို ကြည့်သလိုကြည့်ပြီး . . .

“ဟိုတစ်ခါ ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ထမင်းချိုင့်ထဲက အသားစိမ်းတွေ ထွက်ကျလာတယ်ဆိုတဲ့သတင်းမျိုး မင်းတို့မကြားမိဘူးသား”

ဈာန်ရဲ့ ခေါင်းယမ်းမလို့လုပ်တုန်း ဉာဏ်မင်းက . . .

“ဟာ . . . ကြားမိတယ်၊ ကြားမိတယ်”

“သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှာဆိုရင် စုန်းကဝေကျမ်းစာအုပ်တွေ၊ အောက်လမ်းအစီအရင်စာအုပ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲတဲ့”

ဈာန်ရဲ့တို့ ငြိမ်စူးစိုက်၍နားထောင်နေကြသည်။

“နောက်ပြီး အဆိုးဆုံးကတော့ . . .”

“”

“သူက ကျိန်စာတွေသိပ်စွမ်းတာပဲ။ သူ့နှုတ်က လွှတ်ခနဲကျိန်ဆဲလိုက်တာနဲ့ အဲဒီလူတကယ်ဖြစ်တော့တာပဲတဲ့။ သူ့ကျိန်ဆဲတဲ့အတိုင်း ကျိန်ဆဲခံရတဲ့လူက ဒုက္ခတွေ့တော့တာပဲတဲ့”

“”

သူတို့ ဘာမှတ်ချက်စကားမှ အလွယ်တကူမထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြ။

ကိုလွမ်းလူဆီကအပြန် သူတို့ မျက်မှောင်ကြုတ်လို့ပါ။ ယုတ္တိတန်မူဆိုတာနှင့် ချင့်ချိန်တွေးပြီးတော့ ခေါင်းခါဖြစ်ကြသေးသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုဆိုတာကိုလည်း လျှော်မတွေးချင်သည့်သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဉာဏ်မမီသလို ခပ်ဝေးဝေးခံစားလိုက်ရတော့သည်။

သူ့အကြောင်းနှင့် သူ့မျက်နှာလေးကို ယှဉ်တွဲတွေးမြင်ကြည့်ရတာ ခလိုက်ဖက်လှဟု ဈာန်ရဲ့ထင်မိသည်။ စင်ကြယ်မှုနှင့် ပြည့်ဝန်းနေသည့် သူ့မျက်နှာလေးပေါ်မှာ စုန်းဟူသည့်စကားလုံးကို ပေါင်းထည့်ရမှာ။

ဈာန်ရဲ့အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေတော့သည်။

သမိုင်းကော်ရစ်တာရှေ့တွင် ဈာန်ရဲ့ ခေါက်တံခေါက်ပြန်ပေါ့။

www.burmeseclassic.com

တိုင်လုံးတစ်ခုနားက ရွက်လှပင်ပန်းအိုးလေးဘေးမှာထိုင်ပြီး ပင့်ကူလိုလို ပိုဆွေးထောင်လေးတွေကို ငေးမိနေတုန်း သူလာတာကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ သည်။

အနက်ရောင်လက်ရှည် အင်္ကျီပွပွကြီးရယ်၊ အနက်ရောင်ထဘီ ထို့ ခြေဖျက်စိမ်းအောင်ဝတ်ထားသည့် ဖိုသီဖတ်သီသူဖက်ရှင်က ရယ် စရာဖြစ်နေသည်။ (ဈာန်ရဲနောက်မှပြန်စဉ်းစားမိတာ အဲသည်ဖက်ရှင်က ဥရောပက စုန်းမတွေဝတ်သည့်ဖက်ရှင်များလားလို့ . . .)။ သူ့ပုံစံအတိုင်း ညှို့ညာလေးပဲ လျှောက်လာပါသည်။ သူနံ့ဘေးမှာအဖော်အဖြစ် သူငယ် ချင်းလည်း တစ်ယောက်မှမပါပေ။

“ဟင်”

ရှေ့ကပိတ်ရပ်နေသည့် ဈာန်ရဲကိုမြင်တော့ သူအံ့ဩသွားပါ သည်။ မျက်နှာပေါ်မှအံ့ဩမှုလေး တရွေ့ရွေ့အားလျော့သွားချိန်မှာတော့ သူ ခေါင်းလေးငုံ့နေရှာပါပြီ။ ထွက်ပြေး၍မလွယ်သည့် အနေအထားမို့ ထင်သည်။ သူထွက်မပြေးတော့ . . .။

“ဟို အူကြောင်ကြောင်စာကို လှမ်းပို့လိုက်တာမင်းမို့လား”

“ ”

သူ့နှုတ်ခမ်းက ဖွဖွစေ့ထားလျက်မို့ ဘာစကားမှ ထွက်ကျမလာ ခဲ့ပါ။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပင် ငြိမ်ဆိပ်နေပါသည်။ ခဏလေးကြာမှ မော့ ကြည့်လာသည်။

သူ မော့အကြည့်မှာ ဘာရယ်ကြောင့်မသိ၊ ဈာန်ရဲ သူ့ကို သနား သွားမိသည်။ သူက မော့ကြည့်ပြီးတော့

“ ”

တစ်ခုခုပြောမလိုပြင်ပြီးမှ ဝိုင်းနေသည့်နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြန်သပ် လိုက်သည်။ သူ့အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကိုထုတ်ပြီး ‘ရော့’ဟု တစ်ခွန်း တည်းပြောကာ ဈာန်ရဲရှေ့ထိုးပေးသည်။ သူပေးသည့်တစ်စုံတစ်ရာက ယောက်ပုဆိုးလေးပါ။

သူနှင့်ဈာန်ရဲ၏ ဆက်နွယ်မှုက သည်ယောက်ပုဆိုးလေး တစ်ထည် တည်းသာ။

ပုဆိုးလေးကိုပဲ ငုံ့ကြည့်ရမလို။ ထွက်သွားသည့် သူ့ကျောပြင်ဆီ ဝဲ လှည့်ကြည့်ရမလိုနှင့် တုံ့ဆိုင်းတွေဝေနေမိသေးပေမဲ့ နောက်ဆုံး ဈာန်ရဲ လှည့်ကြည့်မိတာက သူ့ကျောပြင်လေးဆီကိုပါ။

ဒါတင်မကပဲ၊ သမိုင်းမေ့ရှာအဆောင် အနောက်ဘက်တံခါးဝ ထနေ သူ့ကိုသွားကြည့်နေမိသေးသည်။ ဒီတစ်ခါချောင်းကြည့်ရတာတော့ ဈာန်ရဲအလှည့်ပေါ့။

သူက အတန်းနောက်ဆုံးခုံတန်း နှစ်ယောက်တွဲထိုင်သည့်ခုံတန်း မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်သည်။ အတန်းထိမှာ လူအတော်များပေမဲ့ ဘယ်သူမှ သူ့အနားလာမထိုင်ကြ။ ခေါ်ခေါ်ပြောပြောလာလုပ်ကြတာလဲ မတွေ့ရ။ ဒါ့အပြင် လူတွေက သူ့အနီးအနားကတောင် ဖြတ်မသွားမိ အောင် ကွေကွင်းသွားနေကြသလို၊ ထိုသို့ ဈာန်ရဲမြင်မိသည်။

သူက ပြတင်းပေါက်အပြင်က မထူးခြားသည့်ရှုခင်းတွေဘက်၊ မျက်နှာလှည့်ထားသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဈာန်ရဲမှာပင်ပန်းလို့။ သူ အထီးကျန်နေပုံပဲ။ ညှိုးနွမ်းသည့်အရောင်မြေမြေ လေးတွေတောင် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဖြန့်ထွက်နေသလားဟုထင်ရသည်။

ဆရာမတစ်ယောက်စာလာသင်တော့ သူ့ရှေ့ကိုကြည့်ပြီး စာ သင်သည်။ အဲသည်အထိ ဈာန်ရဲငေးနေမိဆဲ။ သူဟာ ဘယ်လိုကောင် မလေးလဲကွယ်။ ကိုလှမ်းသူပြောသလို စုန်းဆိုသည့်အသိက ဈာန်ရဲခေါင်း ထဲဝင်ရန် ခက်ခဲနေဆဲပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဈာန်ရဲသူ့အကြောင်းကို အခုထက်ပိုသိချင်လာခဲ့ ပြီ။

ထိုင်နေကျကန်တင်းဆီရောက်တော့ သူငယ်ချင်းများက ကြိုတင် သိမှုတစ်ခုနှင့် ဆီးကြိုနေကြပါသည်။ ခတ္တာက အအေးပိုက်ကလေးကို လက်နှင့်တောက်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုလဲ၊ သမိုင်းမေ့ရာဘက်သွားတွေ့တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဈာန်ရဲ့ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူနှင့်တွေ့ခဲ့သည့်ပုံ၊ သူ့ရဲ့ သီးခြားဆန်နေမှုအကြောင်းတွေကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်သည်။ အဲသည့် သူ့အကြောင်းပြောပြသည့်အသံထဲတွင် စာနာသနားမှုများ ခိုအောင်းရွေ့လျားနေသည်။

“သူက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းလည်းမရှိဘူး။ ဟိုတစ်ခါ ရုပ်ရှင်ရုံမှာတုန်းကလည်း ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းမှမရှိတာလိုတော့ ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းမရှိတာအပြင် လူတွေက သူ့ကိုရှောင်နေကြသလိုပဲ”

ခံစားချက်ပါပါပြောသည့် ဈာန်ရဲ့၏စကားကို သူတို့ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။ အားလုံးက သူ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေကြပြီလေ။ မောင်စံရှားဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် လက်ကြားညှပ်ကိုင်ထားသည့် ဉာဏ်မင်းက . . .

“ကိုလွမ်းလူပြောသလို၊ အင်း . . . လူအများပြောသလို သူက တကယ်ပဲစုန်းလား”

“ငါကတော့ လက်မခံချင်ဘူးဟာ”

နီထွေးက ထင်ြင်းသည်။ ထိုငြင်းဆန်ချက်ကို ဘိတ်ကြီးကလည်း ထောက်ခံစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ နီထွေးက ခေါင်းသွဲ့သွဲ့ခါရင်း . . .

“ဒီခေတ်မှာ ဒါမျိုးမရှိနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးနဲ့ငြင်းရင်တော့ ငါညှပ်ရာကျမှပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူပုံလေးကြည့်ရတာတော့ လူအများကို ကျိန်စာလိုက်တိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးမဲ့ပုံမရှိတာတော့အမှန်ပဲ။ သူပုံလေးက ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ဟာ”

ခတ္တာကလည်း လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါလည်း နှင့်လိုပဲထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာဆုံးဖြတ်တာလဲ”

“ဪ . . . ငါတို့သူ့အကြောင်းသိဖို့ဆိုရင် သူ့ကိုပေါင်းနု ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“သူ့ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်ဝင်ပေါင်းပြီး ပူးကြည့်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

နီထွေးနှင့်ခတ္တာကတောင် အကွက်ကျကျစီစဉ်ကုန်ကြပြီ။ ဈာန်ရဲ့ နက်စွဲက ကျယ်ပြန့်လာပါပြီလား။

“ဘယ်လိုလဲဈာန်ရဲ့၊ နင့်စုန်းမလေးဆီ ငါတို့ဝင်ရောမဲ့ဥစ္စာ နင်ထက်ခံလား”

“ငါ့စုန်းမ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဒါဆို နတ်သမီးမလေးလား”

“အ . . .”

ဈာန်ရဲ့၏ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြစ်နေသည့် အမူအရာကိုကြည့်ပြီး နီထွေးနှင့်ခတ္တာက ဝါးခနဲရယ်ကြသေးသည်။ သူတို့ရယ်သံကြားမှာပဲ ဈာန်ရဲ့ စဉ်းစားမိသေး။ ကောင်မလေးရေ နင်ဟာ ငါ့အတွက်စုန်းမလား၊ နတ်သမီးလား။

“ဒါနဲ့ နင်တို့က သူ့ကိုဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သူငယ်ချင်းဝင်လုပ်မှာလဲ”

“ငါတို့မိန်းကလေးတွေက ခင်လွယ်ပါတယ်။ စောင့်ကြည့်ပေါ့”

ထိုအချိန်ပဲ မိုးအောင်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာက ရှူရှူးနှင့် ဖက်ခံထားရသလို ငန်မဲ့မဲ့ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းတစ်လုံးတည်းကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပတ်ပတ်လည်အောင်ကုတ်နေသည်။

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် ဘိတ်ကြီးက ဆီးမေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

မိုးအောင် စုတ်တစ်ချက်သပ်ပြီးမှ . . .

“ကျွတ် . . . ထက်ထက်ပေါ့ကွာ။ ငါ့ကိုကောက်ပြီး ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိဘူး”

မိုးအောင်နှင့်ထက်ထက်နှင်းတို့စုံတွဲက သည်အတိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ အားတိုင်း ရန်ဖြစ်နေကျ၊ ကောက်နေကျ။

“ဒီတစ်ခါကော ဘယ်သူမှားတာလဲ”

ခတ္တာအမေးကို မိုးအောင်က . . .

“ငါမှားတာပဲ ဆိုပါတော့ဟာ။ ကျောင်းသားရေးရာရှေ့ကအဖြတ် လူအုပ်ထဲတိုးရင်း လူကွဲသွားတာကွ။ ငါက သူမှတ်လို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်သွားမိတာ”

“အဟား ဟား နောက်တော့ကော”

“သူက အထင်လွဲသွားတာပေါ့ဟာ၊ နင် ဘယ်မိန်းမနောက်လိုက်နေတာလဲဆိုပြီး ကျိင်တော့တာပေါ့။ ငါကလည်း မင်းမှတ်လို့လိုက်သွားတာပါလို့ပြောတော့ အဲ့ဒီမိန်းမက ငါနဲ့တူလို့လားလို့မေးပါရော”

“တူလို့လား”

“မတူပါဘူး တခြားစီ၊ ဟိုကောင်မလေးက လှတယ်”

ခတ္တာနှင့်နီထွေး ဒီကောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါသူ့ကိုတော့ အဲ့ဒီလိုမဖြေဘူးပေါ့။ မင်းနဲ့တော့ရုပ်ချင်းမတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထဘီချင်းတူလို့ မှားပြီးလိုက်သွားမိတာပါလို့ဖြေလိုက်တယ်”

“အဲ့ဒီတော့”

“နင်ကဘာလို့ ထဘီတွေကိုလိုက်ကြည့်နေတာလဲလို့ မေးရော။ အဲ့ဒီမှာ ငါဆက်ရှင်းတာလည်း နားမထောင်တော့ဘူး။ စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ”

သူတို့ ရယ်ကြရသည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ မင်းက ဘာလို့ ထဘီတွေသွားကြည့်နေရတာလဲ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ မသိစိတ်နေမှာပေါ့”

ခတ္တာနှင့်နီထွေး ပြိုင်တူပင် နှစ်ခွန်းလောက်ပိတ်ဆဲတော့သည်။

“နာဘူး”

“သေချင်းဆိုး၊ ကောင်စုတ်”

(၆)

“လောကီအင်္ဂုတ် . . . ဘာဆိုလားကွာ အဲ့ဒီကျမ်းအရတော့ စုန်း(၇)မျိုးရှိတယ်ဆိုပဲကွ။ ခြေစုန်း၊ ခေါင်းစုန်း၊ ကိုယ်စုန်း၊ မောက်လုံးစုန်း၊ မောက်ပြားစုန်း၊ အိန်တီလိန်စုန်းနဲ့ ကဝေမြောက်စုန်းဆိုပြီး ခုနစ်မျိုးလေ”

သည်ရက်အတွင်း သည်အကြောင်းတွေကိုသာ သူတို့ လျှာထပ်အောင်ပြောဖြစ်နေကြသည်။ မိုးအောင်ကလည်း ဖတ်ဖူးသမျှကို ကြားဖြတ်ဝင်ရှင်းသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခြေစုန်းက သစ်သီးသစ်ပွင့်ကိုစားတယ်။ ခေါင်းစုန်းက သစ်သီးအချိုအမှည့်တွေကိုစားတာ။ အေး . . . ကိုယ်စုန်းကကျတော့ ချေးခြောက်စားတာတဲ့”

‘ထို့ . . . စားစရာရှားလို့ကွာ’

ဘိတ်ကြီးလိုကောင်ကကို ထရှုပ်သည်။ နောက် မောက်လုံးစုန်းက အသွေးအသားအရေကိုစားကြောင်း၊ မောက်ပြားစုန်းက အသည်း

အမြစ်ကိုစားကြောင်း၊ အိန်တီလိန်က နည်းနည်းအဆင့်မြင့်စွာ အကြော် အလှော် အသီးအစိမ့်လေးစားကြောင်း၊ ကပေမြောက်စုန်းကတော့ လူရဲ့အ သွေးအသားအရိုး အကုန်လုံးကိုစားကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

ပြောသာပြောကြသည်။ မောက်လုံးတို့မောက်ပြားတို့ဆိုတာ ဘာ လဲဟုမေးလျှင် သိကြမည်မဟုတ်။

ဉာဏ်မင်းဆီက မေးခွန်းတစ်ခုကထွက်လာသေးသည်။

“ဟေ့ကောင်ဈာန်ရဲ့၊ မင်းရဲ့စုန်းမလေးကကော ဘာစားလဲမသိ ဘူးနော်”

ဈာန်ရဲ့မသိပါ။ သို့သော် တွေးမိသေး။ အဲဒီကောင်မလေးဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ ငါ့နုလုံးသားကိုများ ကိုက်စားလေမလား။

ထိုသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်လျှောက်လာရင်း သူတို့ ကန်တင်းထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ထိုင်နေကျစားပွဲပိုင်းသို့ ခြေထောက်များက တန်း တန်းမတ်မတ်သွားနေသော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ ဥရောပမှစုန်းတွေအ ကြောင်း ကြားဖူးသလောက်ပြောလာကြသည်။

ထိုင်နေကျစားပွဲပိုင်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း . . .

“ဟင်”

“ဟာ”

အာမေဇိုတ်သံတန်းလန်းနှင့် သူတို့တွန့်ခနဲရပ်သွားသည်။ မျက် လုံးကိုလည်း သံသယကြီးစွာ ပွတ်သပ်၍ပြန်ကြည့်တော့ ဈာန်ရဲ့၏ အံ့ဩ မှု ပြဒါးတိုင်က ဒိုင်းခနဲဆောင့်တက်သွားသည်။ သူ . . .၊ သူ . . .

“ဘာတွေအံ့ဩနေတာလဲ၊ ထိုင်လေဟာ”

နီထွေး၏အသံစူးစူး သူတို့၏အံ့ဩမှုကို ထွင်းဖောက်ပစ်သည်။

ခတ္တာကလည်း ဘာမှမဖြစ်သလိုမျက်နှာပေးနှင့် . . .

“ထိုင်ကြလေ၊ ဒီမှာ ငါတို့သူငယ်ချင်းအသစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမ လို့ နင်တို့ကိုစောင့်နေတာ”

သူတို့မိတ်ဆက်ပေးမည့်ကောင်မလေးမှာ (သူတို့အူခေါ်အချ) ဈာန်ရဲ့၏ စုန်းမလေးဖြစ်နေသည်။ ထိုစုန်းမလေးက ဈာန်ရဲ့ကိုမမြင်ရုံသာ သို့ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

ဈာန်ရဲ့တို့ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ခုံတွေဆွဲထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နေသားတကျထိုင်ပြီးသွားမှ ထက်ထက်နှင့်က . . .

“ကဲ . . . ဒါ ငါတို့သူငယ်ချင်းအသစ်လေးပဲ။ သမိုင်းမေဂျာက ဆေး။ ဟိုတစ်နေ့က ကျောင်းကားပေါ်မှာ ငါတို့ကားခမကျန်တော့လို့ သူကဝင်ကူညီရင်း ခင်သွားကြတာ။ သူ့နာမည်က နွေယွန်းယွန်းစံတဲ့။ ငါတို့ကတော့ ယွန်းစံလို့ပဲခေါ်တယ်”

ဈာန်ရဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို နွေယွန်းယွန်းစံဆိုသော ကောင်မ လေးက ခေါင်းငုံ့လျှက်သာ။ ခတ္တာ ဝင်မိတ်ဆက်ပြန်သည်။ .

“ယွန်းစံ . . . ဒါကတော့ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေလေဟာ။ သူက ထက်ထက်နှင့်ရဲ့ရည်းစား မိုးအောင်တဲ့။ ဟိုဟာက ဘိတ်ကြီးတဲ့။ ဒီကောင်က ဉာဏ်မင်း။ အင်း . . . ဒီကောင်လေးကတော့ . . .”

ဈာန်ရဲ့ သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ ယွန်းစံကတော့ ခေါင်းငုံ့ရာက မျက်လုံးကလေးပဲလှန်ပြီး ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဒီကောင်လေးကတော့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ နင်ကုတ်ခဲ့တဲ့ကောင်လေး ဆိုဟာ”

“အာ . . . ခတ္တာကကွာ”

ဆိုပြီး ယွန်းစံရှက်ရယ်ရယ်လျှက် ခတ္တာပေါင်ကို မနာမကျင် ထက်ဖျားလေးများနှင့် ရိုက်လေသည်။

ခတ္တာတို့တော့ ထိုနေ့ယွန်းယွန်းစံဆိုသည့် ကောင်မလေးကိုအ ကြောင်းရှာပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်ပြီဟု ဈာန်ရဲ့သိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ဒါဆိုအခု ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားပြီပေါ့
ဟေး . . . ဟေး . . .”

ဆိုပြီး ဘိတ်ကြီးက ယွန်းစံကို သူ့လက်ဖောင်းဖောင်းကြီး ကမ်း
ပေးသည်။ သို့သော် ဟိုက သူကမ်းပေးသည့်လက်ကြီးကို ပြန်မကမ်း
သည့်အပြင် ကိုယ်ကလေးတောင် နောက်ရိုသွားသေးသည်။

“အဲ . . .”

ဘိတ်ကြီး ရှက်သွားသည်။

“အဲ အဟဲဟဲ ဟဲ”

ရှက်ရှက်နှင့် တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသည့် သူ့လက်ကြီးနှင့် ရေ
နွေးအိုးကို သွားကိုင်လိုက်တော့သည်။

“သောက်ခွေးနဲ့မှဟေ့”

ဘိတ်ကြီး လက်ပူသွားသည်လေ။ ဒန်ရေနွေးအိုးလေးက ကျိုက်
ကျိုက်ဆူအောင် ပူနေသေးသည်မဟုတ်လား။

ဘိတ်ကြီးအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြရသည်။ ရယ်သံ
အဆုံးလောက်မှ ယွန်းစံဆီမှ စကားသံထွက်လာလေသည်။

“ကျွန်မက ခတ္တာတို့၊ နီထွေးတို့၊ ထက်ထက်နှင်းတို့နဲ့ မိန်းက
လေးအချင်းချင်းမို့ သူငယ်ချင်းတွေ လုပ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့က
ယောက်ျားလေးတွေဆိုတော့ ကျွန်မအတွက် သူငယ်ချင်းလုပ်ဖို့ ခက်နေ
တယ်ရှင်”

မိုးအောင်က . . .

“သူတို့နဲ့သူငယ်ချင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့လည်း သူငယ်ချင်း
ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေပါ
ဗျာ။ ရိုင်းရိုင်းရမ်းရမ်း မလုပ်တတ်ပါဘူး”

“မိုးအောင် . . . သူ့စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး”

ထက်ထက်နှင်းက သူ့ရည်းစားကို ဝင်စကားထောင့်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ယွန်းစံက ဟင်း . . . ဟု သက်ပြင်းသေးသေးလေးချပြီးမှ . . .

“ရှင်တို့လည်း ကြားမိမှာပေါ့။ ကျွန်မကို တချို့လူတွေက စုန်းမ
သို့ခေါ်ကြတာလေ”

သူတို့ငြိမ်သွားကြသည်။

ယွန်းစံကတော့ အပြုံးအေးအေးလေးနှင့်ပင်။

“အင်း . . . ကျွန်မကို စုန်းမပဲထားပါတော့။ ဒီတော့ စုန်းမတစ်
ယောက်ဟာ ယောက်ျားသားတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လို့မရဘူး
ရှင်။ စုန်းမနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ရင် အဲဒီစုန်းမကိုပူဇော်ရမယ်”

“ဘယ်လို”

“ဘယ်လို”

စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းမေးလာကြသည်။ သူမက သေချာရှင်းပြ
သည်။

“ဒီလိုရှင် . . . ၊ စုန်းမနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်လိုတဲ့ ယောက်ျားသားတွေဟာ
စုန်းမတွေလိုပဲ အဝတ်အစားတွေဝတ်ရတယ်။ စုန်းမလိုဝတ်ဆင်ပြီးရင် မြို့ရွာ
တွေကို လိုက်အလှူခံရတယ်။ အလှူခံလို့ရတဲ့ငွေနဲ့မှ စုန်းမစားချင်တာ
ကို ဝယ်ကျွေးရတယ်။ ဒီတော့မှ စုန်းမနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရှိတာ”

“ဟွန်း”

“ဘာလဲဟ”

သူ့နည်းလမ်းကြီးက မသက်သာပါလား။ သူ့အဖို့ငြိငြင်သွား
ကြသည်။

“ဟုတ်လို့လား”

ဈာန်ရဲက အဆုံးသတ်ရေရွတ်သေးသည်။

ယွန်းစံက မျက်လုံးကလေးဝင့်လျက် . . .

“ကဲ . . . မယုံရင် ကျွန်မရွတ်ပြမယ်။ နားထောင်”
ဆိုပြီး အောက်ပါလင်္ကာကို ရွတ်ပြတော့သည်။

စုန်းချိုးဆွေမိတ် ဖြစ်လိုစိတ်မူ
ပုခိုသူတို့ စုန်းမူစုန်းရာ
ဆင်ယင်ကာဖြင့် မြို့ရွာများစွာ
နယ်တကာ၌ ဖြန့်ကာလက်ဝါး
တောင်းပန်ကြားပြီး ထိုနည်းလည်းကောင်း
အကြောင်းကြောင်းမှ ပေါင်းစုအသပြာ
ရသောခါမှ စုန်းမျိုးမသို့
ပူဇော်ပို့သ ဆွေဖြစ်ရတည်း . . . တဲ့။

“အဲဒါ ကဝေသာရကျမ်းဒုတိယတွဲ စာမျက်နှာ(၂၃)မှာ ဖော်ပြထားတဲ့လင်္ကာပဲ”

ယွန်းစံက ကျမ်းကိုးနှင့်ကို အတိအကျပစ်ပေါက်လိုက်တာမို့ သူတို့ နှုတ်အသွားသည်။

သူမနှင့်မိတ်ဆွေဖြစ်ရဖို့ စုန်းလိုလို၊ သရဲလိုလိုဝတ်ပြီးလျှင် သူတောင်းစားလိုလို ငွေကလိုက်တောင်းရဦးမယ်။ စဉ်းစားကြည့်ရတာကိုက စိတ်ပျက်စရာကြီးဖြစ်နေသည်။

“တော်ပြီကွာ၊ ဒီလောက်ခက်နေရင် သူနဲ့ သူငယ်ချင်းမလုပ်တော့ဘူး”

ဘိတ်ကြီးက စတင်တော်လှန်ပြီ။ ဉာဏ်မင်းကလည်း ဟုတ်တယ်ဆိုပြီးထောက်ခံပြီ။ ဈာန်ရဲ ဘာပြောရမှန်းမသိသေးခင် ထက်ထက်နင်းက မိုးအောင်ကိုလက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြီး . . .

“မိုးအောင် . . . နင်နဲ့ငါရည်းစားနော်။ ငါသူငယ်ချင်းလုပ်တဲ့သူကို နင်လည်း သူငယ်ချင်းလုပ်နိုင်ရမယ်။ နင် ယွန်းစံသူငယ်ချင်းလုပ်ဖို့ ယွန်းစံပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်”

ထက်ထက်နင်း၏ ရာဇသံမှာ မိုးအောင်နှုတ်ခမ်းကြီး တွန့်တွန့်ခေါက်ခေါက်ပိတ်နေပါသည်။ ခဏငြိမ်နေပါသေးသည်။ ပြီးမှ ဈာန်ရဲကိုကြည့်ကာ . . .

“ဈာန်ရဲ . . . လာပါကွာ။ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်လိုက်ရအောင် နော်။ ဘိတ်ကြီးကော၊ နော် . . . ဉာဏ်မင်း”

ဘိတ်ကြီးက ဟွန်းခနဲ ဟိုဘက်လှည့်ကာ . . .

“စုန်းလိုလို၊ သရဲလိုလိုတွေ လျှောက်ဝတ်ရမှာလား”

“လုပ်လိုက်ပါကွာ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တိုးအောင်လို့ လုပ်တာပဲ”

မိုးအောင် အတင်းတောင်းဆိုမှ သဘောကောင်းသည့်ဟန်နှင့် ဈာန်ရဲက . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ လုပ်ကြတာပေါ့”

ပြောပြီး ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

မလှစုန်းယိုးလို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ်။

သူက လှလည်းလှသားနဲ့ . . .

ဈာန်ရဲအကြည့်က စက္ကန့်များစွာ ရှည်လျားသွားပါသည်။

(၇)

ဘိတ်ကြီးက ဘွဲ့ဝတ်စုံလို အနက်ရောင်ဝတ်စုံဖားဖားကြီးနှင့် ဝှက်ကျနေသည်။ ခေါင်းမှာလည်း ဦးထုပ်ချွန်ချွန်ကြီးဆောင်းထားသေးသည်။ မိုးအောင်ကလည်း မျက်လုံးမှာ အမည်းရောင်တွေခြယ်ထားကာ လက်သည်းအတုရှည်ရှည်ကြီးများကို ဝတ်ထားပြီး စိတ်လေးနေသည်။ ဉာဏ်မင်းကတော့ တံမြက်စည်းကြီးတကားကားနှင့် လက်မှာလည်း အရိုးလက်ကောက်အချွန်အတက်တွေနှင့် သိပ်ကိုဟန်ကျနေသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဈာန်ရံပင်။ အရိုးခေါင်းကြီးကို လည်ပင်းမှာဆွဲထားရသည်။ အရိုးခေါင်းကြီးက ခပ်ရွယ်ရွယ်အုန်းသီးတစ်လုံးစာလောက်ဖြစ်နေ၍ လူမြင်ခံနေရလွန်းသည်။

ထိုဖက်ရှင်များကို နီထွေး၊ ဝတ္တာနှင့် ထက်ထက်နှင့်တို့က ပယ်ပယ်နယ်နယ် ခြယ်သပြင်ဆင်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယွန်းစံကတော့ သူတို့ကိုကြည့်ကာ မပွင့်တစ်ပွင့်သာပြုံးနေခဲ့သည်။

ထက်ထက်နှင့်က သူ့ရှည်းစားကိုမှာသေးသည်။

“မိုးအောင် . . . ပိုက်ဆံများများရအောင် တောင်းခဲ့နော်”

“ကိုယ့်ရှည်းစားကို သူတောင်းစားလုပ်ခိုင်းတာ နှင်တစ်ယောက်တည်းရှိမယ်၊ ဟင်း . . .”

မိုးအောင် ဖုနေတင်းနေပြီလေ။

ယွန်းစံရွတ်ပြသောလင်္ကာအတိုင်း စုန်းလိုလို၊ သရဲလိုလိုဝတ်၍ ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းရန် သူတို့ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့နှင့် . . .

ကျောင်းထဲလျှောက်တောင်းရတာ အဆင်မပြေပါ။ မျက်နှာသိတွေက များနေသည်။ မသိတဲ့တခြားသူတွေကျတော့လည်း သူတို့ကို ချုတ်ကျပြီးလျှောက်လုပ်နေသည့် ကျောင်းသားများဟုသာ ထင်နေကြသည်။ ပိုက်ဆံတောင်းပါတယ်ဆို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်ပဲ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေမြင်ရင် ပြေးပုန်းရသေးသည်။ တံမြက်စည်းကြီးတကားကား၊ အရိုးခေါင်းကြီးတလွယ်လွယ်နှင့်မို့ ပြေးရတာအဆင်မပြေလှပါ။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဟာ . . . ကိုလွမ်းလူ”

အရေးထဲ အလွမ်းသမားကြီးနှင့်က လာတိုးနေသေးသည်။

“ဟား . . . မိုက်လှချည်လားကွာ။ တံမြက်စည်းတွေ အရိုးလက်ကောက်တွေနဲ့၊ တောက် . . . သောက်ရမ်းလွမ်းဖို့ကောင်းတယ်ဟေ့”

“ခင်ဗျားဗျာ ဒါတွေနဲ့လည်းလွမ်းတာပဲလား”

“လွမ်းတတ်တာပေါ့ကွ၊ ငါ့အလွမ်းဓာတ်ခံက”

နားကိုယ်စီပြိုင်တူပိတ်ကာ ကျောင်းထိပ်သို့ ပြေးရပါလေတော့သည်။

ယခုတော့ သူတို့ မြို့လယ်ကပန်းခြံတစ်ခုမှာ ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ အုပ်စုလိုက်တောင်းရတာ အဆင်မပြေ၍ တစ်ယောက်ချင်းခွဲတောင်းကြ

ပြန်သည်။ ဒါလည်း အဆင်မပြေပါ။

“မိုးအောင် . . . မင်း တော်တော်ကိုမဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက် ပါတဲ့တောင်”

“အေးလေ”

“ဘာအေးလေးလဲ မင်းလည်း အတူတူပဲ။ မင်းလည်း ဟိုအရှုပ် ထုပ်လေးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်နေတာမို့လား ဈာန်ရဲ့”

ဉာဏ်မင်းက လှည့်ပတ်ဟောက်နေတော့သည်။ ထိုအချိန် ရှဲ့့မဲ့ မဲ့နှင့်ပြန်လာသော ဘိတ်ကြီးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ တောင်းလို့ရခဲ့လား”

“မရပါဘူးကွာ။ ကလေးတွေက မျက်လှည့်ပြပါဗျို့၊ မျက်လှည့် ပြပါဗျို့ ဆိုပြီးပြေးလိုက်လို့ ထွက်ပြေးလာရတာ ဟူး . . . မောလိုက်တာ ချီး . . .”

ဘိတ်ကြီးဒုက္ခကိုကြားပြီး သူတို့ရယ်ကြရသေးသည်။

မိုက်တွေကလည်း ဆာလာပြီ။ အခုချိန်ထိလည်း တစ်ပြားမှ တောင်းမရသေး။ စိတ်ဓာတ်တော့ ကျချင်ချင်ဖြစ်နေပြီ။

ထိုအချိန် သူတို့ရှေ့က လူဝကြီးတစ်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သွား သည်။ လူဝကြီးမှာ သဘောကောင်းသည့်ပုံပေါ်လွင်လှသဖြင့် သူတို့မြေ လှမ်းတွေက အသက်ဝင်လာသည်။

“လာ၊ အဲဒီလူကြီးဆီ သွားတောင်းကြမယ်”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ လူဝကြီးနောက် သူတို့ပြေးလိုက်ကြသည်။

“ဦးလေးကြီး . . . ဦးလေး ဦးလေး”

တကြော်ကြော်အော်ကာ အနားရောက်လာသောသူတို့ကို လူဝ ကြီးက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဦးလေး၊ အဟဲ . . . ကျွန်တော်တို့ကို ပိုက်ဆံလေးနည်း နည်းလောက် စွန့်ကျဲပါလားဟင်”

မိုးအောင် သနားဖွယ်လျှောက်တင်သည်။

လူဝကြီးက ဘာတွေလဲဟဆိုသည့်သဘောနှင့် သူတို့ကိုကြည့် သည်။ ‘အော့’ ခနဲ လေချဉ်ကတက်လိုက်သေးသည်။ ဒီတော့မှ လူဝကြီးမှာ နှုတ်ခင်းကြောင်တောင် ‘ကောင်း’ နေသူဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိလိုက်သည်။

“ဟာ . . . မင်းဆွဲသီးကြီးက လန်းလှချည်လား”

ဈာန်ရဲ့ဆွဲသီးကြီးကို မြင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်လုံးပွတ်သပ် တာ သေချာပြန်ကြည့်ပြီးမှ . . .

“ဟာ . . . အရိုးခေါင်းကြီးပဲ”

လူဝကြီး နည်းနည်းလန့်သွားသည်။ အမူးတောင် တစ်ဝက်ပြေ သွားလိမ့်မည်။

“ဒီအရိုးခေါင်းကြီးဆွဲပြီး အော့ . . . ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းနေတာ ဟုတ်လား”

သိရဲ့သားနဲ့ ထပ်မေးပြန်ပြီ။

လူဝကြီးက မကြောက်ပေ။ အရိုးခေါင်းကိုတောင် ပွတ်ကြည့် ပြီး . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ကောင်းတယ်။ ဒါအနုပညာပဲ”

ဟိုက် . . . စပြီဟေ့၊ ဈာန်ရဲ့တို့ မျက်လုံးပြူးရပြီ။

“ဟား . . . ဟား . . . ဒါမော်ဒန်ပဲ။ သူများတွေနဲ့မတူပဲ တောင်းစားတယ်။ အင်း . . . ဖောက်ထွက်နိုင်တယ်။ အော့ . . . ထိုယုံလမ်းကိုယ်ဖောက်တဲ့ စွန့်ဦးလူငယ်ပဲ ဟား . . . ဟား . . .”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဒါပေမဲ့ . . . သူတောင်းစားဖြစ်နေတာ ဆိုးသကွာ”

တောက်၊ ခွေးကိုက်တာထက် နာလိုက်တာ။ ယွန်းစံရေ . . . နှင်ကြောင့်ပေါ့။ လူဝကြီးက ပိုက်ဆံထည့်မည့်ပုံပေါ်၍ သူတို့ တဟဟဲ နှင် ဆက်သည်ခံနေရသည်။

“တော်တယ်၊ တော်တယ်။ ဒီလို သူများတွေမရူးရဲ အဲ . . . ဗလုပ်ရဲတဲ့ တောင်းစားနည်းမျိုးနဲ့ တောင်းစားနိုင်တဲ့အတွက် ချီးကျူးတယ် ကွာ။ ငါ ဆွစ်ဇာလန်မှာတောင် . . .”

တံတွေးတွေ အပျစ်လိုက်လွင့်လာလို့ သူတို့ ရှောင်လိုက်ရသေးသည်။

“ဆွစ်ဇာလန်မှာတောင် မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ ဟား . . . ဟား . . . ကြိုက်တယ်။ ရော . . . ရော . . . အေ . . .”

သူ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက နှစ်ထောင်ထုတ်ပြီး . . .

“ယူပါကွ . . . ရော။ ငါ တခြားသူတောင်းစားတွေဆို တစ်ပြားမှမထည့်ဘူး။ မင်းတို့မို့လို့ အမြင်ရှိတဲ့သူတောင်းစားတွေ အေ . . . လိုအပ်တယ်။ အေ . . . ကြီးစားကွ အေ . . . ငါဆွစ်ဇာလန်မှာ . . .”

ဘာပဲပြောပြော နှစ်ထောင်ရလိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်းပဲ ပန်းခြံထဲက ပြေးထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ပန်းခြံအပြင် ပလက်ဖောင်းတစ်နေရာတွင် သူတို့သွားတွေ သေးသည်။ စာအုပ်အဟောင်းများ ခင်းကျင်းရောင်းနေသည့်ဆိုင်ကလေး။ ထိုခင်းကျင်းထားသည့်စာအုပ်များထဲမှ သူတို့ အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ . . . ဈာန်ရဲ့ ဟိုမှာ ကဝေသာရကျမ်း ဒုတိယတွဲ”

အားလုံးအကြည့်က ဉာဏ်မင်းညွှန်ပြသည်စာအုပ်လေးဆီ ပြေးသွားကြသည်။

“ငါတို့ကို သူတောင်းစားဖြစ်စေတဲ့ ဟို ဂါထာလိုလို၊ လင်္ကာလိုလိုဟာ ရှာစမ်းကွာ”

ဈာန်ရဲ့ စာအုပ်ကိုကောက်ယူပြီး ယွန်းစံပြောသည့် စာမျက်နှာ (၂၃)ကို တဖျပ်ဖျပ်လှန်လိုက်သည်။ စာမျက်နှာ(၂၃)အရောက်မှာတော့-

“ဟာ”

“ဟင်”

သူတို့ ရုပ်တည်နှင့်လိမ်ညာခဲလိုက်ရမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ဘာ ခုန်းမျိုးဆွေမိတ်၊ ဖြစ်လိုစိတ်မူ ဆိုသည့် ဂါထာမှမတွေ့။

သူတို့တွေ့လိုက်ရသည်က . . .

“လူခြောက်ရှောမွေး စီရင်နည်း” တဲ့။

သူတို့ခဲလိုက်ရလေပြီ။

(၈)

တကယ်တော့ သူတို့ကို စုန်းလိုလို၊ သရဲလိုလိုဝတ်စုံတွေဝတ် ခိုင်းပြီး ငွေလျှောက်တောင်းခိုင်းသည့်ကိစ္စမှာ ယွန်းစံလက်ချက်မဟုတ်ပါ။ ထက်ထက်နှင့်လက်ချက်ဖြစ်သည်။ မိုးအောင် ထဘီလိုက်ကြည့်သည့်ကိစ္စ နှင့်ပက်သက်ပြီး ကလဲ့စားချေသည့်အနေနှင့် ယွန်းစံနှင့်တိုင်ပင်ကာ သူတို့ကို အကွက်ကျကျ နှိပ်စက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ သူတို့အားလုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားကြပါပြီ။

လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်တက်ကြွသော လူငယ်များဖြစ်ကြသဖြင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များလို ရင်းနှီးသွားကြပါသည်။

ယွန်းစံအကြောင်းကိုလည်း ဈာန်ရဲ့ပိုသိလာရသည်။ ယွန်းစံကလည်း ဈာန်ရဲ့ကို စကားအဆန်းလေးတွေပြောပြတတ်သည်။

“ဈာန်ရဲ့”

“ပြော”

“နင်သေရင် နင့်ခေါင်းကို ဘယ်ဘက်လှည့်သေမှာလဲ”

“ဘာ . . . ဘယ်လို . . . ဘယ်လို . . . ”

“အော် . . . နင်သေရင်ဟာ နင့်ခေါင်းကို ဘယ်လက်လှည့်ပြီး သေမှာလား၊ ညာဘက်လှည့်ပြီးသေမှာလားလို့မေးတာ”

နင့်မျက်နှာလေးရှိတဲ့ဘက် လှည့်သေမှာပေါ့ ဟုပြောလိုက်ရန် ဈာန်ရဲ့အာရုံမရမိ။

“သိဘူးလေဟာ၊ သေရင် သူ့ဘာသာသူလှည့်သွားမှာပေါ့ဟ။ အဲဒါကို ကြိုစဉ်းစားထားဖို့လိုလို့လား”

“လိုတယ်ဈာန်ရဲ့ရ။ သေရင် ခေါင်းကိုညာဘက်ကိုစောင်းပြီး သေနိုင်အောင်ကြိုးစားရမယ်။ ခေါင်းညာဘက်စောင်းရင် ကောင်းကင်ဘုံကိုရောက်တာတဲ့။ ဘယ်ဘက်စောင်းရင် ငရဲဘုံကိုရောက်တာတဲ့”

“ဘယ်စုန်းကဝေကျမ်းထဲကဟာတွေ လာပြောနေပြန်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာတော်တစ်ပါးပြောခဲ့တာတဲ့။ နင့်ကိုစိုးရိမ်လို့ ငါပြောပြတာ။ သေရင် ညာဘက်စောင်းနေ”

“အေးပါ . . . အေးပါ . . . ”

ယွန်းစံ၏ အထအနကောက်တတ်ပုံလေးတွေကိုလည်း ဈာန်ရဲ့ တွေ့မြင်လာရသည်။ ဟိုတုန်းက ဈာန်ရဲ့ပြောခဲ့သည့် မေးခွန်းလွယ်လွယ်လေးကို ယွန်းစံက အူတူတူလေးစဉ်းစားနေချိန်ဖြစ်သည်။

“ငါ တစ်ခါပဲမေးမှာနော်။ နှစ်ခါမပြောပြဘူး သေချာနားထောင်”

အဲ့သည်တုန်းကတော့ ယွန်းစံက မြောက်ကြွမြောက်ကြွ။

“လုပ်စမ်းပါ မေးလိုက်စမ်းပါ”တဲ့။

ဈာန်ရဲ့ကမေးသည်။

“ရေငုပ်သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းရှိတယ်”

“အင်း . . . ”

“အဲဒီသင်္ဘောကြီးက လူ(၃၀)တိတိဆန့်တယ်တဲ့။ လူ(၅၉) ယောက်တက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်တစ်ယောက်က လိုက်တတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ သင်္ဘောကြီးလည်း ရေထဲနစ်သွားရောတဲ့”

“ဟင်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖြေ”

အကြာကြီးပေါ့။ သူမ မပြီးနိုင်အောင်စဉ်းစားနေတော့သည်။ တကယ်ဆို မေးခွန်းထဲမှာပဲ အဖြေကခွန်တွဲပြီးသားပင်။ ရေငုတ်သင်္ဘောပါဆို ရေထဲနစ်မြုပ်ပေါ့။ ဒါလေးကိုဖြေရခက်နေသည့် ယွန်းစံကို ဈာန်ရဲအံ့ကြနေမိသည်။

သူမကတော့ ခေါင်းချည်းကုတ်နေတော့သည်။

“တော်ပါတော့ မခေါင်းကုတ်ရယ်။ စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့”

သည်လိုပြောမိတော့လည်း သူမက ထ၊တင်းပြန်ပါရော။

“ဘာ . . . နင်က ငါ့ကို ‘နွားမ’လို့ပြောတာပေါ့လေ”

“ဟင် . . . ငါမပြောမိပါလား”

“နင်ပဲ မခေါင်းကုတ်ဆို။ ခေါင်းကုတ်ဆိုတာ ဂုတ်ကောင်းလို့ ပြောတာပေါ့။ ဂုတ်ကောင်းဆိုတော့ လှည်းကျိုးထမ်းလို့ရတယ်။ ငါ့ကို နွားမလို့ ပြောတာပေါ့လေ”

“ဟင်း . . . သူ့ဘာသာသူ အထအနတွေလျှောက်ကောက်နေပြီးတော့”

“သိဘူး . . . သွား”

တစ်နေ့လုံး စိတ်ကောက်နေပြန်ပါသည်။

တကယ်တော့ စိတ်ကောက်ခြင်းသည် အဆင့်မြင့်လာသော သံယောဇဉ် ရစ်တွယ်ဖြစ်တည်မှုဖြစ်သည်။ ဒါကို သူတို့မရိပ်မိခဲ့ကြသေး။ တစ်ခါက အင်တာနက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သူတို့နှစ်ယောက်သွားကြသည်။ ယွန်းစံက ဦးဆောင်ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“တောက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ယွန်းစံရ”

“ပိုက်ဆံမရှိလို့ဟ။ ပိုက်ဆံရှိရင် ငါဒီကျောင်းတက်လို့ရပြီ”

ဆိုပြီး ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ထဲက ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုကို သက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြလိုက်သည်။ ယွန်းစံထောက်ပြရာကို ဈာန်ရဲကြည့်ထိုက်တော့ မှော်ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ကမ္ဘာပထမဆုံးမှတ်ပုံတင်ထားသော မှော်ပညာသင်ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ အသက် (၆၀)နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သည့် ‘အေ့တ်ရွန် ရေဗင်ဟာတ်’ဆိုသူ တည်ထောင်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ သူ့ကျောင်းတော်ကို (Gray school of Wizardry) ဟု အမည်ပေးထားသည်။

မှော်သင်္ချာ၊ ပရဆေးပညာ၊ ကွမ်တန်မက္ကင်းနစ်၊ ရူပဗေဒနှင့် ကြေဝဠာဗေဒ ခေတ်သီပွဲပညာရပ်များကိုသင်ကြားသည်။ အင်တာနက်မှ တစ်ဆင့်လည်း ကျောင်းအပ်ကာသင်ကြားနိုင်သည်ဟု သိရသည်။ တစ်နှစ်စာ ဒေါ်လာ(၃၀)သွင်း၍ (၇)နှစ်တက်ရမည်ဟုဆိုသည်။

ဈာန်ရဲ သူ့ကိုကြည့်မိတော့လည်း သူက တကယ်ပြောနေသည် ဝိုပေါ်နေသည်။

“ယွန်းစံ . . . နင်တကယ်ပဲ . . .”

သူ့စကားတစ်ဝက်မှာ ယွန်းစံကမော့ကြည့်တော့ သူဆက်မပြောဖြစ်။ နောက်မှ . . .

“ယွန်းစံ နင်တကယ်ပဲ မှော်ပညာတွေကို စိတ်ဝင်စားတာလား” တစ်ခွန်းပဲဖြေသည်။

“အွန်း” တဲ့။

တကယ်တော့ ‘နင်ဟာ တကယ်ပဲစုန်းမလေးလား’ ဟု သူမေးချင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

(e)

“ပြောပါဦး၊ နင်ဘာလို့ အပေါက်ဝကနေချောင်းကြည့်ပြီး ထွက်ပြေးရတာလဲ”

ဟိုတုန်းက ဈာန်ရဲကို လာချောင်းသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယွန်းစံကို သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းဖျူးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလို့မှမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ပုဆိုးကျန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ရေလည်အောင်မပြောတတ်လို့။ ပြီးတော့ ငါ . . . ငါ . . . ကြောက်လို့ပါ”

“ဈာန်ရဲက ကြောက်စရာကောင်းလို့လား”

ဈာန်ရဲက သူ့ကိုကြည့်ကာ သူ့အဖြေကိုစောင့်နေသည်။

“ကြောက်စရာကောင်းလို့ ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါက လူတွေနဲ့သိပ်မဆက်ဆံတတ်လို့ ကြောက်တာမျိုးပါ”

“မသိပါဘူး၊ ငါတို့က နင်ထွက်ပြေးတဲ့ကိစ္စကို ပဟောဠိဖြစ်နေကြတာ”

ခတ္တာက ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းနဲ့ . . .

“ဟုတ်ပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဈာန်ရဲဆိုရင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာလာချောင်းလို့ဆိုပြီး အတန်းထဲမှာ နာမည်တွေဘာတွေကြီးနေတာ”

ဈာန်ရဲ မဲ့လိုက်သည်။

“အောင်မာ၊ သူ့ ဟိုအူကြောင်ကြောင်စာရောက်လာလို့ ငါအရှက် တွဲရတာကျတော့မပြောဘူး”

ဝိုင်းရယ်ကြတော့သည်။ ရယ်သံတွေကြားကပင် ယွန်းစံကို ဈာန်ရဲလှမ်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အဲသည်အချိန် သူတို့ထိုင်နေသည့်ဝိုင်းကလေးကို သူတောင်းစားလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူတောင်းစားလေးက(၁၀)နှစ်ကျော်အရွယ်လောက်ရှိမည်။

“အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့ရယ် ထမင်းဖိုးလေး . . .”

ထက်ထက်နင်းက ‘ငါ့မှာအကြွေရှိတယ်’ ဆိုပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဗွင့်ကာ သူတောင်းစားလေးကိုပေးရန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ...

“မပေးနဲ့”

စူးထက်လွန်းသည့်အသံက ပြင်းခနဲထွက်လာသည်။ ကန်တင်းတစ်ခုလုံးတောင် ရုတ်တရက်တန့်သွားသလိုပင်။ ယွန်းစံ၏အသံ . . .

“မပေးနဲ့ ထက်ထက်။ သူ့ကို တစ်ပြားမှပေးစရာမလိုဘူး”

သူတောင်းစားလေးက ယွန်းစံကိုကြောင်ကြည့်နေ၏။ ယွန်းစံကလည်း သူတောင်းစားလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ယွန်းစံ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ယွန်းစံ”

ဈာန်ရဲလှုပ်နှိုးပေမယ့် ယွန်းစံမျက်နှာက ထန်နေတုန်းပင်။ သူတောင်းစားလေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြည့်ပြီး . . .

“နင် ငါ့ကိုမှတ်မိလား”

“ . . . ”

သူတောင်းစားလေးက ကြောင်အ၊အနှင့် ခေါင်းရမ်းပြသည်။ “အေး . . . နင်ကမမှတ်မိပေမယ့် ငါကမှတ်မိတယ်။ အဲဒါတွေက သွား နှင့်မျက်နှာ ငါတစ်သက်လုံးမြင်ချင်ဘူး။ ထွက်သွား”

“ယွန်းစံ . . . ယွန်းစံ . . . ”

“ယွန်းစံ . . . တော်တော့လေ၊ တော်တော့”

သူတောင်းစားလေး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့မှ ယွန်းစံမှာ ဟင်းခနဲ ဓောက်နေသည့်ရင်ကိုချနိုင်တော့သည်။

“ယွန်းစံ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါတို့ကိုပြောပြဦးလေ”

ယွန်းစံက လက်ကာပြသည်။ အသက်ရှူသွင်းရှူထုတ် သုံးလေး ခါလောက် ဖြည်းဖြည်းချင်းလုပ်ပြီးမှ . . .

“အဲဒီသူတောင်းစားလေးပေါ့ ဟိုတစ်နေ့က ငါ့ငွေနှစ်ရာထည့် လိုက်တယ်။ အဲဒီငွေနှစ်ရာနဲ့ သူဘာလုပ်တယ်လို့ နင်တို့ထင်လဲ”

“”

“သူဆေးလိပ်ဝယ်သောက်ပစ်တယ်”

“ဟင်”

“အော်”

ကြားရတာ စိတ်ထဲမှာတောင် ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်သွားကြသည်။ ဒါ ကြောင့် သူမ ဒီလောက်စိတ်တိုသွားတာပေါ့။

“ငါတို့က သူတောင်းစားကိုငွေထည့်တယ်ဆိုတာ လူသားဆန် မှု၊ အားနည်းသူ ဖေးကူချင်တဲ့ဆန္ဒ။ အဲဒါတွေကြောင့် ထည့်တာလေ။ အဆိပ်ပင်ရေလောင်းသလိုမျိုးတော့ အညစ်အကြေးမခံနိုင်ဘူးမို့လား။ နောက် ပြီး သူ့အရွယ်ကလည်း ဆေးလိပ်သောက်သင့်တဲ့အရွယ်မျိုး မဟုတ်သေး ဘူးမို့လား”

အားလုံးက သူ့အယူအဆကို ဘာမျှပြန်မပြောကြ။ ရာခိုင်နှုန်း များများတောင် ထောက်ခံမိကြသေးသည်။ သို့သော် . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲလောက်ကြီးစိတ်တိုတာတော့ မကောင်းဘူး ပေါ့ဟာ။ နော် ယွန်းစံ စိတ်ကိုထိန်း”

ဈာန်ရဲ့ သူ့ပခုံးလေးကိုပုတ်ပြီးပြောတော့ သူက ခေါင်းလေးတ ဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်းစိတ်ထိန်းရမယ်။ ငါက တစ်ခါတလေ စိတ်လွတ်ပြီး ဒေါသကြီးတတ်တယ်”

သူမကိုသူမလည်း သိရှာပါသည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း စကားဝိုင်း ဆေးသည် ရေခဲတိမ်မှုန်တွေလို အေးဖျော့ဖျော့ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

ထိုအဖြစ်အပျက်လေးသည် (သူတောင်းစားလေးကို သူမအော် ဖာစ်ပစ်လိုက်သည့်ကိစ္စ)ဘာမှမဟုတ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ပြီးပြီရောပြီးသွားမည် ထိခွဲလေးဟု သူတို့ တညီတညွတ်တည်း ထင်ခဲ့မိကြသော်လည်း နောက် ဆေးရက်လောက်အကြာမှာတော့ သိပ်ကိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် ရောကောင်းသည့် ရလဒ်အဖြစ် သူတို့ထံဆိုက်ရောက်လာလေတော့သည်။

အဲ့သည့်နေ့ ကျောင်းရောက်တော့ ဘိတ်ကြီးနှင့်အရင်တွေ့သည်။
အမြဲတမ်းစပ်ဖြဲဖြဲနိုင်သည့် ဘိတ်ကြီး၏ မျက်နှာက အဝေးကလှမ်းကြည့်
ကတည်းက မကောင်းသတင်းတစ်ခုကြောင့် တည်နေသလိုမျိုးဖြစ်နေ
သည်။

သူ့ကိုတွေ့တော့ ဘိတ်ကြီးမျက်နှာတည်နေရာက ခပ်ပျက်ပျက်
ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ဆီးမေးလိုက်တော့ ဘိတ်ကြီးက နည်းနည်းအံ့ဩသွားသည့်
မျက်နှာနှင့် ခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းပါးပါးမှုတ်ပြီး . . .

“အော် . . . မင်းမသိသေးဘူးကိုး”

“ဘာကိုလဲ”

အဲ့သည်အချိန် ထက်ထက်နှင့်နှင့်မိုးအောင် ပြေးလာတာကို
လည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အနားရောက်တော့ သူ့ကို . . .

“သွား . . . ဈာန်ရဲ သွား၊ နင်သူ့ အိမ်ကိုလိုက်သွားလိုက်ဟာ”

သူ့ကြောင်နေမိတုန်း ဘိတ်ကြီးက ထက်ထက်နှင့်နှင့်ကို . . .

“ဒီကောင် ဘာမှမသိသေးဘူးဟ”

မိုးအောင်က ဆံပင်တွေကို စိတ်ပျက်ပျက်သပ်တင်လိုက်ပြီးမှ—

“ကျွတ် . . . ဒီလိုကွာ။ မနက်စောစော ယွန်းစံအတန်းသွား

အတ်တော့ လူတွေကသူ့ကိုဝိုင်းပြီး ‘စုန်းမ’ ‘စုန်းမ’ လို့ ဝိုင်းအော်ကြတာတဲ့”

“ဟာ . . . သူကဘာလုပ်လို့လဲ”

ဈာန်ရဲရင်ထဲ ပြာနှင့်သွားသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က အငြိုးကြီးကြီးနဲ့ သူဟောက်လိုက်တဲ့သူတောင်း

လေး အခု ကျောင်းထဲမှာမရှိတော့ဘူး”

“ဟင် . . . ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မသိဘူး၊ ဒီကျောင်းထဲမှာတော့ လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ ပျောက်သွား
တာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ။ အဲ့ဒီနေ့က ယွန်းစံအောင်ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ
ဆို မင်းမှတ်မိလား။ ‘နင့်မျက်နှာကို ငါတစ်သက်လုံးမမြင်ချင်ဘူး။ ထွက်
သွား’ လို့ ပြောခဲ့တာလေ။ သူ့စကားအတိုင်းပဲ သူတောင်းစားလေးပျောက်
သွားပြီ”

“အဲ့ဒါကို ယွန်းစံပြုစားလိုက်လို့၊ ကျိန်ဆဲလိုက်လို့ သူတောင်းစား
လေးပျောက်သွားတာဆိုပြီး ကျောင်းထဲကဝိုင်းပြောကုန်ကြတယ်။ သူတို့
ဧကရာဇာလူတွေဆိုရင် သူ့ကို ‘စုန်းမ’ ‘စုန်းမ’ လို့ ဝိုင်းအော်နေကြတာ။
သူ . . . သူ . . . သနားပါတယ်ဟယ်”

“တောက်”

ထိုတောက်ခေါက်ရုံထက်ပိုပြီး ဈာန်ရဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိမိ။ ခံ
ပြင်းလာတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“အခု ယွန်းစံ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေလိမ့်မယ်။ သွား . . . မင်း
သူ့ကိုအားပေးလိုက်။ သူ့အိမ်ပြန်သွားတယ်”

အပြေး . . .။ သူ့အပြေးထွက်ခဲ့သည်။

• • •

ခဲအိုရောင်ခပ်ပြတ်ပြတ် နှစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးဖြစ်သည်။ ခြံဝန်း
ထလေးကတော့ စိမ်းမြဲမြဲကျယ်ဝန်းနေပါသည်။ ခြံဝန်းတံခါးပေါက်ဝမှ
လှမ်းကြည့်ရင် အနီရောင်ပန်းများပွင့်လျက်ရှိသော ပန်းပင်ပုလေးနှင့် လွှဲ
ဒန်းကလေးတစ်ခုကို တစ်စွန်းတစ်စမြင်ရပေမည်။

ယွန်းစံ၏အိမ်သို့ သူပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ခြံရှေ့ရောက်ပြီးမှ ဝင်ရင်ကောင်းမလား၊ ပြန်လှည့်တာကောင်းမ
လား တွေဝေနေမိသေးသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ဘေးဘီကိုကြည့်မိတော့
ခြံရှေ့မှာ သူ့လိုပင်လူစိမ်းတစ်ယောက်က မအူမလည်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်
ပြန်လျှောက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူစိမ်းက ဈာန်ရဲကိုအကဲခတ်မိသွားသလို ဈာန်ရဲကလည်း လူ
စိမ်းကိုမြင်မိသွားသည်။ လူစိမ်းက အသက်(၃၀)ဝန်းကျင်၊ ဥပမိရုပ်ခပ်
သန့်သန့်ထဲကပဲဖြစ်သည်။

“ညီလေး၊ ဒီအိမ်က သနပ်ခါးတုံးရောင်းတဲ့အိမ်လား”

“ဗျာ”

လူစိမ်း၏အမေးကြောင့် ဈာန်ရဲကြောင်သွားသေးသည်။ ယွန်းစံ
တို့အိမ်က သနပ်ခါးတုံးရောင်းလား သူမသိချေ။

“ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ”

“အော် . . . ဟုတ်လား၊ အေးအေး”

ထိုသို့ပြောပြီး လူစိမ်းထွက်သွားတော့သည်။ ဈာန်ရဲမှာ လူစိမ်း
ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း အူကြောင်ကြောင်ဆန်နေမိသေး
သည်။

နောက်တော့ ခြံရှေ့တံခါးက သံတိုင်လေးကိုကိုင်ပြီး ယွန်းစံရှိ
နိုင်မည်ထင်သည့် အိမ်အပေါ်ထပ်ဝရန်တာလေးကို ငေးနေမိသည်။ သို့
သော် သူ အရိပ်အယောင်တောင်မတွေ့မိ။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အသံကြားသဖြင့်ကြည့်လိုက်ရာ ခြံဝန်းထဲက အဖိုးကြီးတစ်
ဆောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီးက ခါးကုန်းနေပါပြီ။ သေတော့
သဦးမည့်ပုံမပေါ်။ (စိတ်ပါရင်)နောက်နှစ်အခါ တန်ဆောင်မုန်းမှာ အ
ခြောက်ပွဲကြည့်နိုင်ဦးမည်ပုံပင်။

“မင်း ဘယ်ကကောင်လဲ။ ငါ့အိမ်က ဘာခိုးမလိုလဲ”

ဟွန်း . . . ဘလိုင်းကြီးပဲ။ အဘိုးကြီးက ပန်းပင်မြေဆွသည့်
အရင်းခွကြီးတကိုင်ကိုင်နှင့် လူကို လာစွပ်စွဲနေသည်။ လူကြီးနှင့်လူငယ်
ဆိုတော့ ဈာန်ရဲကပဲသည်းခံလိုက်ပါသည်။

“ဒီအိမ်က ယွန်းစံတို့အိမ်မဟုတ်ဘူးလား”

အဘိုးကြီးက ဈာန်ရဲကို သေချာပြုကြည့်လာသည်။ ခြေဆုံး၊
ခေါင်းအစ၊ ခါးအလယ်စသဖြင့် အနံ့ကြည့်ပြီးမှ . . .

“သိပြီ၊ မင်းလက်ရဲမို့လား”

“ဗျာ”

အဘိုးကြီးပြောတာ နားမရှင်းပါ။ အဘိုးကြီးကလည်း ရှင်း
အောင်ထပ်မပြောဘဲ အိမ်ဘက်လှည့်အော်သည်။

“မယ်ငွေ၊ ဟဲ့ . . . မယ်ငွေ ဒီမှာ လက်ရဲရောက်နေတယ်”

အိမ်ထဲက အဘွားကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။ အဘွား
ကြီးကတော့ ယောင်းမနှင့်။ အဘိုးကြီးလိုပဲခါးကုန်းနေပြီ။ နဖူးပေါ် လက်
ထလေးဖြန့်မိုးပြီး (ငယ်ငယ်တုန်းကကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် တရုတ်ကားထဲက
ဒွန်းပူခုံးကြည့်သလိုမျိုး) မှန်မှန်ကုတ်ကုတ်ကြည့်၍ ထွက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။

ဈာန်ရဲကိုလည်းတွေ့သွားရော အဘွားကြီးက . . .

“ဇော်ရဲလား၊ လာ လာ အထဲဝင်”

“ဗျာ”

ဈာန်ရဲမှာ နားကိုမလည်တော့။ ဘာတွေပြောနေကြပါလိမ့်။

သို့သော် သေချာတာတော့ ဈာန်ရဲ့ခြံထဲရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ပြီး
တော့ အိမ်ထဲကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူဖိတ်ခေါ်၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“လာထိုင် . . . လက်ရဲ့ ထိုင် . . . ဟေ့ကောင်”

အဘိုးကြီးကထိုင်ခိုင်းပြီး အဘွားကြီးက အပေါ်ထပ်ကိုလှမ်း
အော်သည်။

“မြေးလေးရေ . . . ဒီမှာ ဇက်ရဲ့ရောက်နေတယ်ဟေ့”

သူတို့ပါးစပ်ထဲမှာ ဈာန်ရဲ့ခဲမှာ လက်ရဲ့ဇက်ရဲ့ကြီးကိုဖြစ်လို့။ အိမ်
ပေါ်က သူမတန်းမဆင်းလာပါ။ နည်းနည်းလေးကြာမှ ဘောက်ဆတ်
ဘောက်ဆတ်ခြေလှမ်းတွေနှင့် သူမဆင်းလာသည်။ ဈာန်ရဲ့ကိုတွေ့တော့
အံ့သြကြောင်းလည်းမပြပါ။ ဆူပုတ်ပုတ်မျက်နှာလေးနှင့်ပင် . . .

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင် ကျောင်းကပြန်သွားလို့ လိုက်လာတာ”

သူမ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ဦး ခြံထဲကဒန်းကလေးပေါ်မှာ ထိုင်ဖြစ်
ကြသည်။ အောက်မြက်ခင်းစိမ်းလေးများနှင့် ခြေဖဝါးထိကပ်သောအခါ
အေးစိမ့်သော ခံစားမှုမြဲမြဲလေးကိုရရှိရသည်။ သူမက ခြေထောက်ဖြူဖြူ
လေးနှင့် ဒန်းကလေးကိုလွှဲနေသည်။ သူမဘက်က စကားစ၊မလာပါ။

“ခပ်ညှဲညှဲလူတွေကလျှောက်ပြောတာမို့ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ဟာ”

ကျောင်းမှာ စုန်းမဟု စွပ်စွဲခံရတာနှင့်ပက်သက်ပြီး သူနစ်သိမ့်မိ
ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ဈာန်ရဲ့ကိုကြည့်သည်။ သူမအကြည့်မှာ အဲသည်အ
ကြောင်းအရာနှင့်ပက်သက်ပြီး အပြောအဆိုမလုပ်ချင်ပုံရသည်။ သို့နှင့်
ဈာန်ရဲ့လည်း တခြားစကားစကိုရှာရတော့သည်။

“ဒါနဲ့ နင့်အဘိုးနဲ့အဘွားက ငါ့ကို ဘယ်လိုတွေ့ခေါ်ကြတာလဲ”
‘အဟဲ’ ဆိုပြီး သူမရယ်သည်။

“ငါက နင့်အကြောင်းကို အဘိုးနဲ့အဘွားကို ပြောပြထားတာ
လေ။ နင့်နာမည်ဈာန်ရဲ့ကို မှတ်ရခက်လို့တဲ့။ လက်ရဲ့ဇက်ရဲ့ဆိုပြီး ဈာန်ရဲ့
ထို အလွယ်မှတ်ထားတာတဲ့”

ထင်သည်။ ဈာန်ရဲ့ ကောင်းကောင်းထင်သည်။ မေမေပေးတဲ့
နာမည်လှလှလေးက ချက်ချင်းပဲ ကြေးစားလှသတ်သမားနာမည် ပေါ်
သွားပါရောလား။ ဘယ်နှယ် လက်ရဲ့ဇက်ရဲ့တဲ့။

“ဒါနဲ့ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒန်းစီးနေတာလေ”

“ငါမလာခင်တုန်းကကို ပြောတာ”

“ဪ . . . ကဗျာရေးနေတာလေ”

“အံ့မယ်”

ဈာန်ရဲ့ ထူးဆန်းသွားသည်။ ကဗျာရေးသည့် စုန်းမကလေးကို
တော့ သည်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးသည်။

“ပြလေ . . . နင့်ကဗျာတွေ ငါဖတ်ကြည့်ရအောင်”

“ဝေဖန်ပေးမယ်ပေါ့”

“အေးပေါ့”

သူမ ပြုံးပျော်သွားသည်။ အပြေးကလေး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့
သွားတော့သည်။ ပြန်ဆင်းလာတော့ စာအုပ်တွေတစ်ထပ်လိုက်ပါလာ
သည်။

“ဒါ ငါရေးထားတဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေပဲ”

အိုး . . . ရေးအား ကောင်းလှချည်လား။ တွေးအားကောင်း
ကောင်းသိအောင်လည်း ဖတ်ကြည့်ဦးမှ။

ဖတ်ကြည့်တော့လည်း သူ့ကဗျာလေးတွေက မဆိုးဘူးဟုထင်
မိသည်။ ဈာန်ရဲ့ မျက်နှာလိုက်ကာ ထင်မိခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူမ တော်
တော်ရေးဖွဲ့တတ်ပါသည်။ ဈာန်ရဲ့ တစ်ပုဒ်လောက် ရွတ်ကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကဗျာနာမည်က 'အဝေးမှတ်စု' တဲ့။

သစ်သီးတွေဟာ သံချေးမတက်တဲ့အကြောင်း

နှင့်ပြောခဲ့တာ ငါမှတ်မိသေး

အခုတော့ . . .

မိုးမည်းညထဲ လေယာဉ်ပျံသေးသေးလေးလို့

မှိန်တစ်ဝက်လင်းတစ်ပြက်နဲ့ ဝေးခဲ့ရ။

ကောင်းကောင်းနားမလည်ပါ။ သို့သော် စကားလုံးအတိုင်း ခံ

စားလို့ရသည်။ နောက်တစ်ပုဒ်လည်း ဈာန်ရဲ့ ကြိုက်မိသေးသည်။

ကဗျာနာမည်က 'စိတ်မျှော်' တဲ့။

ကော်ဖီမပေါ်တဲ့ ခေတ်ကတည်းက

အိပ်ရေးပျက်နေတဲ့ သူပေါ့။

ဘယ်လိုဆုတောင်းရမှန်း မသိခင်မှာပဲ

ပန်းသီးက သူများကိုက်သွား

ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကို ပြန်သနားလိုက်တာ။

မမိုက်ပါဘူး

စက္ကူနဲ့ တိမ်လုပ်တမ်းကစားနေမှ

မိုးအစစ်က ရွာချလာ

ဒီတော့လည်း . . .

ငါလိုတိမ်အတုကပဲ

အရပ်ပုပေးလိုက်ရတာပေါ့လေ။

ခုနကထက် ပိုဆိုးသွားပြီ။ ဈာန်ရဲ့ နားမလည်။ သို့သော် စကား

လုံး အတွဲအဆက်လေးတွေကြည့်ပြီး ဈာန်ရဲ့ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်နေသည်။

လူပုံက အူတူလူလေးနှင့်ကို။

ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆုံးတိုင်း အောက်မှာ ကလောင်အမည်ကိုရေးထား
သေးသည်။ သူ့ကလောင်နာမည်ကလည်း နှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ်ရေးပြီး ကဗျာ

ရေးတဲ့အမည်ခံချင်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများစုမှည့်တတ်တဲ့ ကောင်း
ကင်ပြာတို့၊ ကြယ်စင်လေးတို့၊ အိပ်မက်သံစဉ်ချိုတို့မဟုတ်။ 'ပူးရှစ်' တဲ့။

သူမကလောင်အမည်က 'ပူးရှစ်' တဲ့။

ဒိုဘီကုလားတွေက အဝတ်တွေကို အားရပါးရရိုက်လျှော်ရင်း

အော်တတ်သည့် အသံကြီးကျနေတာပဲဟု ဈာန်ရဲ့ထင်မိသည်။

"နင့်နာမည်က ဘာအဓိပ္ပာယ်တုံး"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဟ။ အဓိပ္ပာယ်တွေရဲ့ ပြင်ပကိုထွက်ပြီး ပေး
ထားတဲ့အမည်ဟ"

"အံ့မယ် . . . အဆင့်မြင့်လှချည်လား"

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . လျှောက်ပြောတာ။ စိတ်ထဲရှိတာ လျှောက်
ပြောတာပါဟ"

ထိုစကားပြောသည့်သူမကို သူကြည့်လိုက်သည်။ သူမကလည်း
ပြန်အကြည့်နှင့်တိုးသည်။ အကြည့်နှစ်စင်း လေညှင်းကြားမှာ ဆုံဆည်း
သွားလေသည်။ ဘာရယ်ကြောင့်များ သူ့တို့ အကြည့်ကိုယ်စီကို မရပ်မ
သိမ်းဖြစ်နေကြတာလဲ။ ငေးမောမိသောစက္ကူနဲ့များမှာ . . . ရင်ထဲကိုယ်စီ
ထိုက်ဖိုနေမိကြသည်။

သူမကသာ အကြည့်စမလွဲရင် ထိုအကြည့်က ဆက်ရှည်လျား
နေဦးမည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သူ ကြိုရာမေးခွန်းကို ကောက်မေး
ဖြစ်သွားသည်။

"ယွန်းစံ . . . နင်တို့အိမ် သနပ်ခါးတုံးရောင်းလား"

"ရောင်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူ ဘာမှမဟုတ်ကြောင်း ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။
ခဏနေတော့ သူပြန်ခဲ့သည်။ အဘိုးနှင့်အဘွားက ခြံတံခါးခံ
အထိ လိုက်ပို့သေးသည်။

"လက်ရဲ . . . တာတာ" တဲ့ အဘိုးက။

“ဧကရဲ . . . သတိထားပြန်နော်” တဲ့ အဘွားက။

“ဟုတ်တဲ့ဝါ . . . အဘိုးနှင့်အဘွား”

ဟု လက်ရဲဧကရဲကြီးဖြစ်သည့် မောင်ဈာန်ရဲက ပြန်ပြောခဲ့ရသည်။

ဝေါ့။

တိုက်ဆိုင်တာပဲလား။ သူမ မသိလို့ပေးမိတာပဲလား မသိပါ။

နောက်သုံးလေးရက်အကြာမှာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တရုတ်-မြန်မာ ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ်မှာ အဲသည်စာလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဈာန်ရဲ သွားတွေ့သည်။

ဂူးရှစ် = မှော်ဆရာ၊ စုန်းဆရာ (မှော်အတတ်နဲ့ အသက်မွေး

သူ) တဲ့။

အဲသည့်နေ့ တစ်ယောက်တည်းနေရင်း စကားနည်းခဲ့သည်။

(၁၀)

“ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ငါ ဒီကျောင်းကို ဒုတိယနှစ် စရောက်လာကတည်းကပဲ။ အခုဆို တစ်နှစ်ကျော်ပြီပေါ့”

“ဘာလို့ နင်ကကျိန်ဆဲတတ်တာလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ ငယ်ကျင့်တစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ထဲက မပါပေမဲ့ စိတ်တိုနေတုန်းခဏမှာ လွတ်ပြီး ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်မိတယ်”

“ဘာလို့ နင်ကျိန်ဆဲလိုက်တိုင်း အင်း . . . သူများတွေပြောသလို ပြောရရင် နင်ကျိန်စာတိုက်လိုက်တိုင်း အဲသည်လူက လိုက်ဖြစ်ရတာ၊ ဒုက္ခရောက်ရတာ ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲ”

သူမ ခေါင်းကို လေးပင်စွာခါပြသည်။

“ငါတကယ်မသိဘူး”

“သူများတွေက စုန်းမလို့ခေါ်တော့ နင်ဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“ငါ . . . ငါမနေချင်တော့လောက်အောင် စိတ်ညစ်မိတယ်။
ငါဆွေချင်လာတယ်”

ထက်ထက်နှင့်က သူမလက်ကိုဖိကိုင်ကာ အားပေးသည်။ တိုး
သက်သောသက်ပြင်းကိုလည်း အားလုံးကနီးချကြသည်။

“ဉာဏ်မင်း . . . နည်းနည်းလျှော့မေးကွာ”

ဉာဏ်မင်းမေးခွန်းတွေက တရားခံစစ်သလိုဖြစ်နေ၍ ဘိတ်ကြီး
က ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒါမှမဟုတ် နင်က စုန်းကဝေမှော်ပညာတွေ စိတ်ဝင်စားတယ်
ဆိုတော့ ဂန္ဓာရီကျင့်စဉ်တွေများ ကျင့်ခဲ့ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . အဲ့လောက်ထိတော့ ငါ မလုပ်ချင်ဖူးပါဘူး”

“မတော်တဆ လေ့ကျင့်မိတာမျိုးကော”

သူမ သေချာစဉ်းစားကြည့်သည်။ ခေါင်းခါသည်။

“မရှိလောက်ပါဘူး”

ဖြေရင်းနှင့်ပင် သူမမျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

“ယွန်းစံ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညှို့လို့”

သူမနံ့အေးတွင် ဘိတ်ကြီးက ဆိတ်သားနှင့် ထမင်းစားနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ဒါဆို ငါတို့အတန်းလိုက်ပို့မယ်။ ကျူတိုရီရယ်ဖြေ
ရမှာဆို”

ခတ္တာတို့က လိုက်ပို့ရန် ထိုင်ခုံကထကြသည်။ ဈာန်ရုံမှာလည်း
လိုက်ပို့ချင်လိုက်တာ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသည်။

“ဈာန်ရုံ . . . နင်လိုက်ခဲ့ချင်လို့လား”

နီထွေးက အလိုက်တသိမေးတော့ သူဝမ်းသာသွားသည်။ သို့
သော် . . .

“မလိုက်ချင်မလိုက်ပါနဲ့ဟာ။ ငါတို့က (Toilet)ဘက်က ဖတ်
သွားကြမှာ”

“သွားဟာ၊ သွားကြ”

နီထွေးပညာပြတာ ခံလိုက်ရလေသည်။

ဉာဏ်မင်းကတော့ အသေအကြေစဉ်းစားဆဲ။

“မတော်တဆဖြစ်တာများလား။ စိတ်ပညာရှင်တွေကတော့
မတော်တဆဖြစ်တဲ့သူတွေကို (ACCIDENT - PRONE PEOPLE)လို့
ခေါ်တယ်ကွ”

“ဒီကိစ္စက မတော်တဆတော့ မကတော့ဘူးလေကွာ။ တိုက်ဆိုင်
တာထက်တောင်လွန်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ယွန်းစံကို စုန်းတစ်ပိုင်းဖြစ်အောင်
ခိုင်းပြောနေကြတာပေါ့”

“ဒီတော့ ငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ယွန်းစံကိုပဲထိန်းရမှာပေါ့။ ယွန်းစံသာမကျိန်ဆဲရင် ဒီလိုထပ်
ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါလည်း အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းနည်းလို့ မထင်ဘူးကွ။ ဒါက
အင်ရာကို ခေတ္တသက်သာအောင် လုပ်တာမျိုးလောက်ပဲ။ အပြီးပျောက်
အောင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူးကွ”

သူတို့ဘာလုပ်ရမလဲ ဝိုင်းစဉ်းစားကြသည်။ မဝိုင်းဘဲလည်း တစ်
သောက်တစ်တွေးနှင့် စဉ်းစားကြသည်။

“ခုနက ယွန်းစံက ညှို့နဲ့မခံနိုင်ဘူးနော်”

“အင်း . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူတို့အထဲတွင်တော့ စုံထောက်ဝတ္ထုဖတ်သော ဉာဏ်မင်းက
ဒီကိစ္စကို အစဉ်းစားဆုံးဖြစ်နေပြီ။ ဈာန်ရုံကတော့ ဒီကိစ္စကို အဆုံးသတ်ချင်
ဆုံးသူ ဖြစ်နေသည်။

“ငါသွားဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“စုံစမ်းစရာလေးရှိလို့”

ထိုနေ့ရက်မှစ၍ ဉာဏ်မင်းတစ်ယောက် တကုပ်ကုပ်နှင့်စုံစမ်းနေ
ပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေသွားရာနောက်ပင် သိပ်မလိုက်ပါတော့
ချေ။

(၁၁)

သူမစိတ်ကို တော်တော်အောင့်ထားရသည်။ ဒေါသထွက်လွန်း
၍ ခန္ဓာတစ်ခုလုံးပင် မီးခဲတစ်စအဖြစ် ပြောင်းသွားမလားဟု ထင်လာရ
သည်။

တောက်ခေါက်ပြီး ဆောင့်အောင့်လှည့်ကြည့်ပစ်သော်လည်း
နောက်ကလိုက်လာသူက မဖြူပါ။ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဆက်လိုက်မလာနဲ့တော့နော်။ ရှေ့မှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်း
တွေရှိတယ်။ ရှင်ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“ကိုယ် မကြောက်တတ်လို့ မင်းလိုစုန်းမလေးနောက် လိုက်လာ
တာပေါ့ ဟင်း ဟင်း”

တောက်ခေါက်အံ့ကြိတ်ကာ သူမဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပျို
လူကလည်း နံဆေးနားကကပ်လိုက်လာရင်း စကားတွေပြောလာသည်။
ပြောသည့်စကားတွေကလည်း နည်းနည်းညစ်ညမ်းသည့်ဘက်ကို ဦး
တည်နေသည်။

ထိုလူက နီးကပ်စွာလိုက်လာရင်း သူမ၏ဖိနပ်ကိုတက်နင်းတော့
သည်။

“ဟင် . . .”

သူမ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဖိနပ်လေးက သဲကြိုးတန်းလန်းနှင့်
ဘဝပျက်နေရပါပြီ။ လွတ်သွားသည်စိတ်က ဒေါသအဖြစ်နှင့် ထိန်းမရ
စွာ ပွင့်အန်လာ . . .

“ရှင် . . . ရှင် . . . ဒီလောက်တောင် လိုက်ချင်တဲ့ခြေထောက်
ကျိုးပဲ့သွားပါစေတော်”

သူမအသံက ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့နှံ့
သွားပါသည်။ လူတွေအားလုံးကလည်း ဝိုင်းကြည့်၊ လှမ်းကြည့်ကုန်ကြ
ပေါ့။

ကံကောင်းသည်လား၊ ကံဆိုးသည်လားမသိ။ ရှေ့က အလော
တကြီးပြေးလာသော ဈာန်ရဲတို့ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ယွန်းစံ . . . ယွန်းစံ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမနှုတ်ခမ်းများသည် ဒေါသအရှိန်ဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။

ထိုလူက ဈာန်ရဲတို့ကိုမြင်သောအခါ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်
နှင့် လှည့်ပြေးသွားတော့သည်။ ဘိတ်ကြီးက ပုဆိုးကိုတိုတိုဝတ်ကာ
နောက်ကလိုက်မယောင်နှင့် ပြေးခြောက်သေးသည်။

သူမ နဖူးမှဆံပင်တို့ကိုသပ်တင်ကာ မျက်ရည်စို့နေမိသည်။

ငါ့ဘဝ တော်တော်ဆိုးပါလား။

ကန်တင်းရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းမေးကြသည်။

သူမ မပြောချင်သော်လည်း အကြောင်းရင်းသိစေရန် ပြောပြ
လိုက်ရသည်။

“မသိဘူး ဘယ်ကလူလဲ။ ကျောင်းပေါက်ဝကတည်းက ငါ့
နောက်က ကပ်ပါလာတာ။ နောက်ပြီး ပြောတဲ့စကားတွေကလည်း . . .”

သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးများ တုန်ယင်နေသည်။

“ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေ၊ အရမ်းရိုင်းတာပဲ။ ငါ တစ်လမ်းလုံး
သည်းခံလာခဲ့တာ။ ငါ့ဖိနပ်ပြတ်သွားတော့ စိတ်ကပါလွတ်သွားပြီး သည်း
ခံနိုင်တော့တာနဲ့ . . .”

“ပါးရိုက်ပစ်ရမှာ နင်ကလည်း”

ကရုဏာဒေါသောနဲ့ နီထွေးက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဈာန်ရဲလည်း လက်သီးကျစ်နေအောင် ဆုပ်မိသွားသည်။

“တောက်၊ မဖြစ်ဘူး နောက်နေ့ကစပြီး နင့်ကို ကျောင်းရှေ့ကနေ
သာကြိုမယ်။ ငါမလာမချင်း ကျောင်းရှေ့ကစောင့်နေ ဒါပဲ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် သူငယ်
ချင်းတွေက သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ကြသည်။ ထိုမှ သူလည်း သူ့စကား
သူ သတိထားမိတော့သည်။ သူ့စကားက ပိုင်မှုဆိုင်မှုတစ်ခုနှင့် ချုပ်
ချယ်သလို ဖြစ်သွားပြီလား။ မပိုင်သေးသည့်ပန်းက မဆိုင်သေးသည့်
ထမ်းမှာ ပွင့်နေဆဲ . . . သူ့အတွက်။

“ကွာ . . . ငါ လက်ဝါးနဲ့ပြေးရိုက်လိုက်ရမှာ။ အဲ့ဒီကောင်ကို
သွတ်ပေးမိတာ မှားသွားတယ်”

ကြိုးဝါးသံက ဘိတ်ကြီး။

ခေါင်းတွေတွင်တွင်ခါနေသူက ဉာဏ်မင်း။

“ယွန်းစံ . . .”

ဆက်ပြောရမှာအားနာသလို သက်ပြင်းချရင်း ခဏနားလိုက်သော
သည်။ ပြီးမှ . . .

“နင် အဲ့ဒီလူကို ကျိန်ဆဲလိုက်သေးတယ်မို့လား”

အလုံးငြိမ်သွားကြသည်။

ပါးပြင်ပေါ်မှ ကြည်လင်စွာလိမ့်ကျနေသော မျက်ဝန်းလေးကို နှစ်သက်စရာချစ်ကြပါ။ ရှိုက်သံမထွက်အောင်ငိုကျွေးရတာ ပင်ပန်းလှ ခ်။ ထက်ထက်နှင့်က သူမပုံးကိုဆုပ်ထွေးပေးသည်။

(၁၂)

သည်နေ့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဈာန်ရဲ့ ကျောင်းစောစောရောက်ဖြစ် နေခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မှမရောက်သေးသော်လည်း ဗိုက် ဆာသည်နှင့် ကန်တင်းသို့ တစ်ခုခုသွားစားနေလိုက်သည်။

သူ စားပြီးသောက်ပြီးချိန်လောက်တွင်တော့ ကျောင်းတော်ကြီး သည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် စည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။

ကန်တင်းမှထွက်ပြီး သူ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ညကဖတ်ဖြစ်ခဲ့သော ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ 'The Unconquered' အမည် ရှိ ဝတ္ထုလေးအကြောင်းကို ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့တွေးနေရင်းနှင့် သွမ်းခေါ်သံလိုလိုကြားမိသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူ နှစ်ရို။ ရှေ့ပြန်လှည့်လိုက်တော့မှ သူ့ဆီ အူယားဖားယားပြေးလာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုလွမ်းသူ။

“ဟေ့ကောင်”

အနားရောက်တော့ အမောမဖြေဘဲ ကိုလွမ်းသူက စကားတွေ ဆို ဗလုံးဗထွေးပြောချသည်။

“င်းတို့အဖွဲ့ကိုလိုက်ရှာနေတာ။ မင်းတို့ကလည်း အရေးကြုံရင် ဂျာနယ်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ မင်းအမြန်လိုက်သွားတော့ ကျောင်းရှေ့မှာ—”

“ဗျာ”

ဈာန်ရဲ့ ပြေးပြီ။

ပြေးလမ်းတစ်လျှောက် လူတွေကိုဝင်တိုက်မိသည်။ တောင်းပန်

ရန်အချိန်မရ။

သူ အမြန်ဆုံးပြေးခဲ့သည်။

ကျောင်းရှေ့အရောက်မှာတော့ . . . ။

သူမြင်လိုက်ရတာတွေက ဆန်စေ့တွေ၊ လူတွေ၊ ဆားတွေ၊ ဆဲဆို စွပ်စွဲမှုတွေ၊ ရေစက်တွေ၊ အရိုင်းမျက်လုံးတွေ၊ အဆင်ခြင်မဲ့ အော်ဟစ်သံ တွေ။

အဲဒီကြားကမှ သူတွေ့လိုက်ရတာ။

“ယွန်းစံ”

သူ ပြေးဝင်ဖက်ပစ်လိုက်သည်။ အသိလက်လွတ်ကာ ပြေးဝင် ဖက်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ယွန်းစံအပေါ်ကာကွယ် လိုက်ခြင်းပါ။

“ဟင်”

ကြောက်လန့်ရွံရှာမှုများကြောင့် သူမ တုန်ယင်သွေးပျက်နေချိန် တွင် ရုတ်တရက်ရောက်လာသော ထွေးဖက်မှုကြောင့် သူမအံ့ဩသွားလေ သည်။ သူမ မော့မကြည့်ဘဲနှင့်သိလိုက်ပါပြီ။ ဒီလို လုံခြုံခြင်း၊ နက် ရှိုင်းခြင်း၊ နွေးထွေးခြင်းများပေးနိုင်သောထွေးဖက်မှုက တခြားမည်သူ့ ဆီ က ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ သူမ မော့မကြည့်လိုက်တော့ သူမကိုးကြည့်နေနှင့်ပြီး သော ဈာန်ရဲ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်ရွန်းနေသော်လည်း သူမ၏စိတ်မှာတော့ အရာရာအတွက် ယုံကြည်ကိုးစားနိုင်မည်သူတစ် ယောက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရပြီဖြစ်သဖြင့် အားအင်များပြည့်ဝလာခဲ့ပြီ။

“ယွန်းစံရယ်”

ယွန်းစံအပေါ်ထိမှန်မည့် အရာများမှာ သူ၏ပခုံး၊ ဦးခေါင်းနှင့် ကျောပြင်တွေပေါ် ပစ်မှန်ကုန်သည်။ ရေစက်တွေ၊ သိမ်ဝင်ဆန်စေ့တွေ၊ ဆားတွေ . . . ။

“ငါ့အစ်ကိုကို ခြေကျိုးအောင်လုပ်တဲ့ဟာမ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို ကျိန်ဆဲတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမ”

“ . . . ”

“ . . . ”

ရိုင်းပျစွာ ပစ်ပေါက်အော်ဟစ်နေကြသည့် လူတစ်စု။

နံဘေးက ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူများစွာ . . . များစွာ။

အဲဒီကြားကမှ သူတို့နှစ်ယောက် . . . ။

ကျောင်းနှင့်မနီးမဝေးက လူသူသိပ်မလာကြသည့် စေတီဟောင်း ကလေးတစ်ဆူတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။

သူမပခုံးပေါ်မှဆားမှုန့်များကို သူခါချပေးနေသည်။ သူ့ခေါင်း ပေါ်မှဆန်စေ့များကိုလည်း သူမကဖယ်ပေးသည်။ နဖူးပေါ်မှ စီးကျလာ သောရေများကိုလည်း သူမက တစ်သျှူးစလေးနှင့်သူတ်ပေးသည်။

“ဟိုလူ ကားတိုက်ပြီးခြေကျိုးသွားပြီတဲ့”

တစ်နေ့က သူမနောက်ကလိုက်ကာ မဖွယ်မရာစကားများဆို၍ သူမကျိန်ဆဲလိုက်သည့်လူ။ ယခု သူမကျိန်ဆဲသည့်အတိုင်း ခြေကျိုးသွား ပြီဖြစ်သည်။

ဈာန်ရဲကလည်း တစ်သူ့တစ်ယူကာ သူမလည်ပင်းလေးကို သုတ်ထားနေသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးများကိုနှင့်ရာတွင် ဆားများ၊ သိမ်ဝင်ဆန်နှင့်ဈေး၊ လက်ကွယ်ညတွင် လက်ပြန်ခပ်ထားသောရေများ၊ ပရိတ်ရေများနှင့် ပက်ထုတ်ကာ မောင်းထုတ်နှင့်တတ်ကြသည်။ ယွန်းစံကိုလည်း မကောင်းဆိုးဝါးဟု သဘောထားကာ ထိုသို့ ဆားများ၊ သိမ်ဝင်ဆန်များနှင့်ပစ်ပေါက်ကာ အရှက်ကွဲစေခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ . . . ငါနှုတ်ကိုက မကောင်းတာပါဟယ်”

နှုတ်ခမ်းကိုလည်း လက်နှင့်တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ကာ သူမငိုသည်။ ထိုရိုက်နေသောလက်ကို ဈာန်ရဲက ဆွဲဖမ်းထားလိုက်သည်။

“တော်တော့ ယွန်းစံ၊ ဟိုလူတွေကိုက ရိုင်းလွန်းတာပါ။ ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ပြီးသွားမှာပါ”

သူနှစ်သိမ့်ပေမယ့် ငိုသံကမစဲ။ ပခုံးလေးကိုသာပုတ်ပေးရင်း သူနှစ်သိမ့်နေမိသည်။ ငိုလို့ဝမှ လက်ကျန်မျက်ရည်လေးကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ပြီး တစ်ခုခုကိုသတိရသွားသည့်ပုံနှင့် ခေါင်းလေးထောင်လာသည်။

“နေဦး”

ဟုဆိုကာ သူ့အိတ်ထဲသို့ သူ့နှုတ်လေးသည်။

သူမအိတ်ထဲက ထွက်လာသည့်အရာတွေက ဖန်လုံးသေးသေးလေးတစ်လုံး၊ ကဝေသာရကျမ်းက တစ်အုပ်၊ တခြားအစီအရင်ကျမ်းတွေကော စသဖြင့်စုံနေသည်။ ထိုအရာတွေကို ဈာန်ရဲ တစ်ခုခုကြည့်မရပါ။

“အိုး . . . တွေ့ပြီ”

ဆိုပြီး ယွန်းစံအိတ်ထဲက နှိုက်ယူလိုက်သည်က အိတ်ရှုံ့လေးတစ်ခု။ ဘာအိတ်လေးပါလိမ့်ဟု ဈာန်ရဲကကြည့်တော့ သူမက အိတ်ရှုံ့လေးကို ဆွဲဆန်ပြီး အထဲကဟာလေးတွေကိုနှိုက်ပြသည်။ အထဲကဟာလေးတွေကတော့ ဒဂါးပြားလေးတွေပါ။

“ဘာဒဂါးတွေတုံး”

“မှော်ဒဂါးတွေလေ”

ထူးဆန်းလို့ ဈာန်ရဲလည်း လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒဂါးပြားကလေးပေါ်တွင် ဟီဘာရူးစာလုံးလိုလိုတွေလည်း တွေ့ရသည်။ အလယ်ခေတ်ကစုန်းမတွေ၏ အင်းများတွင်ပါဝင်သော အင်းခဲကောင်းလုံးများဟုလည်း သူမက ရှင်းပြသည်။

သူမက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြအပြီးတွင် နောက်ဆုံးဒဂါးပြားသေးကို ထုတ်ပြသည်။ တကယ်တော့ ထိုနောက်ဆုံးဒဂါးပြားလေးမှာ ဒဂါးအစစ်မဟုတ်ချေ။ သံပြားအပိုင်းလေးဖြစ်သည်။ ဒဂါးပြားအရွယ်အစားအတိုင်း ဝိုင်းဝိုင်းထူထူလေးဖြစ်နေသည်။ ထိုသံပြားဝိုင်းကလေးပေါ်တွင်တော့ ရုပ်ပုံတစ်ခု။

“အသည်းပုံလေးပါလား”

အသည်းပုံလေးက သိပ်တော့သပ်သပ်ရပ်ရပ်မဟုတ်လှပါ။ သက်ဖြင့်ထွင်းထားကြောင်း သိသာသည်။

“အဲ့ဒါ ငါထွင်းထားတာလေ။ ဒီဒဂါးပြားလေးကို နာမည်လည်း သေးထားတယ်”

“ဘာတဲ့တုံး”

“ရင်ဘတ်ဒဂါးတဲ့”

“အလဲ့ . . . တယ်လှပါလား”

ကဗျာဆရာစုန်းမလေးလေးသည် နာမည်ဆိုတော့ လှမည်ပေါ့။ သူမက ထိုဒဂါးပြား(သို့)သံပြားဝိုင်းလေးကို လဲ့ဝါဝါကြည့်ပြီး . . .

“ဒီဒဂါးလေးပေါ်မှာ ဒီလိုအသည်းပုံလေးဆွဲထားတာ ဘာလိုလဲ သိလား”

“ငါဘယ်သိပါ့မလဲ”

“အဟင်း . . . ဒီဒဂါးလေးက . . .”

စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ခေါင်းလေးအရင်ငုံ့သွားသည်။ ငြီးမှ ဖြည်းဖြည်းတိုးတိုးလေးပြောလာသည်။

“တစ်ချိန်ကျ၊ ငါ့ရည်းစားရရင် ငါ့ရည်းစားလေးကိုပေးဖို့”

“ဟင် . . .”

ထိုရေရွတ်သံနှင့်အတူ ဈာန်ရဲ့ သူမလက်ထဲကဒင်္ဂါးပြားလေးထဲ
ဆွေချာကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမကိုကြည့်သည်။ သူမက ခေါင်း
လေးငုံ့လျက်သားပါ။

သူ့ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိသော လှုပ်ခတ်မှုတစ်ခုက တဖန်
ဖျပ်ခါနေသည်။

“ယွန်းစံ . . .”

“ . . .”

ပြန်မထူးသည့်ယွန်းစံကြောင့် သူ့ရင်တွေ ပိုထိန်းချုပ်ရခက်လာ
သည်။

“ယွန်းစံ . . . ငါ့ကို အဲ့ဒီဒင်္ဂါးပြားလေးပေးပါလား။ ငါတစ်
သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမှာ။ ဒါကြောင့် အဲ့ဒီဒင်္ဂါးလေးကို ငါ့ကိုပေး
ပါ”

ပိတ်မထားနိုင်သည့်အတူ သူ့ရင်ကိုဖွင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ သူ
ရဲ့ကျိုးစွာ တောင်းခံမိသည်။ ယွန်းစံငြိမ်နေရာမှ လက်ကလေးလှုပ်လာ
သည်။ ဒင်္ဂါးပြားလေးကို ကျစ်ကျစ်ကလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ရှေ့ထိုးပေး
လိုက်သည်။

“ဟင် . . .”

ဈာန်ရဲ့ကြောင်နေသေးသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ နှလုံးသား
နှင့် ဦးနှောက် အချိတ်အဆက်ရသွားပြီး . . .

“ငါ့ . . . ငါ့ကိုပေး . . . ပေးတယ် ဟုတ်လား။ ဒင်း . . .
ဒင်္ဂါးပြားလေး ငါ့ကိုပေးတယ် . . . တကယ် . . . ဒါတကယ် . . .”

စကားတွေတောင် ထစ်ကုန်သည်။ ယွန်းစံခေါင်းငုံ့နေသည်။

“ယွန်းစံ . . . မော့ပါဦး၊ ခေါင်းမော့ပါဦး။ ဒါဆို ငါက နင့်
ရည်းစားဖြစ်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ယွန်းစံ ခေါင်းလေးငုံ့လျက်သာ ‘အင်း’ ဟု တိုးတိုးလေးခြေရင်း
ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်သည်။

ဈာန်ရဲ့သိပ်ပျော်သွားသည်။ လက်သီးတွေ ဘယ်ညာဝေယမ်းပြီး
တောင် သူ့အားရပါးရပျော်နေသေးသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ငါ့ယွန်းစံရည်းစားဖြစ်ပြီကွ။ ဟား . . .

ဟား . . . ဟား . . .”

သူ့ပျော်နေတာကိုသိတော့ ယွန်းစံလည်း အရမ်းပျော်ရပါသည်။
သို့သော် သူမ ဆူပုတ်ပုတ်နှင့်ခေါင်းမော့လာပြီး

“ဟင်း . . . လူကြားထဲ ကျောင်းရှေ့ကြီးမှာပြေးလာဖက်ပြီးမှ
တော့ ငါ့ရည်းစားလုပ်ရတော့မှာပေါ့ဟ။ နို့မို့ဆို ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရ
တော့မှာလဲ”

ထိုသို့ ငြူစူအသံလေးသည် သူ့ရင်ကို ဆောင်းရာသီတစ်ခုလို
တိုးဝင်အေးမြသွားစေသည်။

“ငါ . . . ငါလုပ်ရမှာပေါ့။ ငါ နင့်ကို အမြဲတမ်းကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ဖို့ နင့်ရည်းစားလုပ်မှာပေါ့”

“ဟွန်း . . .”

ယွန်းစံက မျက်နှာရှုံ့ပြတော့ သူကပြုံးသည်။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် လူကြားထဲစောစောဖက်ပါတယ်”

“ဘာရယ်”

တိုးတိုးပြောသည့် ဈာန်ရဲ့စကားကိုကြားပြီး ယွန်းစံက မျက်
စောင်းထိုးသေးသည်။ လက်ထဲကဒင်္ဂါးလေးကို ငုံ့ကြည့်ငုံ့ကြည့်နှင့် သူ
ပျော်နေတော့သည်။

‘ဟေး’ ခနဲ ထအော်လိုက်မိသေးသည်။ ထိုအခါ သူ့လက်ထဲမှ
ဒင်္ဂါးပြားလေးမှာလွတ်၍ လေထဲမြောက်သွားသည်။

ဒဂါးပြားလေးပြန်ကျလာသောအခါ အသည်းပုံပါသော ဘက်
သည် မြေပြင်မှာကျ၍ သူတို့မြင်ရသောအပိုင်းမှာ ဘာပုံမှမရှိ၊ နတ္ထိဗလာ
ဖြစ်နေပါသည်။

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဒါ နိမိတ်ပုံတစ်ခုလေလား . . .။

အပ်နုဖားပေါက်လေးပါပဲ။

မိလေမဲ့ ... ဒါ

စကြဝဠာတစ်ခုလုံး ချောင်းကြည့်မြင်နိုင်ခဲ့ပါရဲ့ကွယ် ...။

မှူးနေဝန်း၏ လှေမိုက်မလေးမှ ...

(၁၃)

သူတို့ ချစ်သူရည်းစားဘဝသည် သက်တံ့တွေကိုဆွဲဖြောင့်၍ ထိုအပေါ်မှလမ်းလျှောက်ရသလို ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းခဲ့ပါသည်။

သူတို့ တစ်ရာတန်ရေခဲမုန့်ကို အတူတူစားကြသည်။ ဘတ်(စ်) ကားအတူစီးကြပြီး ပိုက်ဆံပြန်အမ်းဖို့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေသည့် စပယ် ရာကြီးကို မျက်စောင်းအတူတူထိုးကြသည်။

မိုးရွာသောအခါ ထီးသေးသေးလေးတစ်လက်အောက်ထဲ အတူ ခိုဝင်အောင်းကြသည်။ သူလည်း မလုံခြုံ၊ ကိုယ်လည်း ရွှဲစို။ ဒါကို အကဲ ပိုသည်ဟုလည်း မထင်မိကြပါ။ သာယာဖွယ်အတိဟုသာ ခံယူမိကြ သည်။

သူမေ့ရာ ကိုယ်လာစောင့်၊ ကိုယ့်မေ့ရာ သူလာစောင့်နှင့် ဆရာမ တွေ မျက်စိနောက်အောင်နေကြသည်။ မြို့ထဲလျှောက်လျှောက်သွားကြ ပြီး မိုက်ဆာလျှင် ဒံပေါက်ဆိုင်ရှေ့က ဟိုလျှောက်လိုက် သည်လျှောက် လိုက်လုပ်ပြီး ဒံပေါက်အနံ့လေးအလွတ်ရမှ လမ်းဘေးက ခေါက်ဆွဲသုပ် ဝယ်စားကြသည်။

သူ့လက်ဖဝါးလေး ကိုယ်ကိုင်ထား၊ ကိုယ့်လက်ဖဝါးလေး သူ လုပ်ဆွေးပြီး ကိုလွမ်းလူကြီးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ပြကြသည်။ ကိုလွမ်းလူ ကြီးက သူတို့ကိုကြည့်ကာ ထုံးစံအတိုင်း လွမ်းပါသည်။

ချစ်သူနှင့်ဆိုလျှင် စကားတွေ လျှောက်လျှောက်ပြောနေရတာ ကိုယ်က ရသမြောက်နေပါသည်။

“ငါသာလေ ကာတွန်းကားတွေထဲကလို နှာခေါင်းကောက် ကောက်ကြီးနဲ့၊ မေးစေ့ကောက်ကောက်ကြီးနဲ့ တကယ့်စုန်းမကြီးဖြစ်သွား နိုင် နင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဈာန်ရဲ့ စဉ်းစားသည်။ ဘာလုပ်ရမလဲတော့ မသိ။ သို့သော် ဘာမလုပ်ရမလဲတော့ တွေးမိသည်။

“သေချာတာကတော့ ငါ . . . ”

“အင်း”

“တံမြက်စည်းကြီး မလုပ်တော့ဘူး”

“ . . . ”

“နို့မို့ဆို နင်က ငါ့ကိုတက်စီးနေတော့မှာပေါ့”

ယွန်းစံ တခစ်ခစ်ရယ်တော့သည်။ သူမရယ်လျှင် ပါးမို့မို့လေး နှစ်ဖက်က သိမ့်သိမ့်တုန်လို့။ ယုန်ပေါက်ကလေး ခုန်ဆွခုန်ဆွပြေးနေ ဘာနဲ့တူလို့ . . .။

“ဟေ့ . . . တောသူမ”

အဲသည်လိုခေါ်ရင်တော့ ယွန်းစံမကြိုက်ပါ။ သူမက စုန်းပညာ ကို စိတ်ဝင်စားသည်လေ။ စုန်းတွေကို မြန်မာတွေက ရွာသူဟုလည်း ခေါ်သေးသည်မဟုတ်လား။

ဈာန်ရဲ့ကတော့ သူမကို ရွာသူဟုမခေါ်ချင်၍ ခုနလိုခေါ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ မကျေနပ်ပါ။

ပါးစပ်လေးစိပွစိပွလုပ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကြားရုံကြိုတင်ဆဲသည်။

www.burmeseclassic.com

ဈာန်ရဲ့အလောက်သည့်အချိန်မှ သူမက မျက်နှာတည်လေးနှင့်-
“ဈာန်ရဲ့ နင်ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို တကယ်ကောလက်
ထပ်မှာလား”

“အာ . . . ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ယွန်းစံရာ၊ ယူမှာပေါ့
လက်ထပ်မှာပေါ့”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာတယ်ဟာ၊ တကယ်”

“ဟေ့ . . . ဒါဆို တောသူမယောက်ျားဟေ့၊ တောသူမ
ယောက်ျား”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် လက်ခုပ်တီးပြီးထအော်ပါရော။ ခုနက သူ့ကို
တောသူမဟုတ်ဘဲထားသဖြင့် ပြန်ကလဲ့စားချေခြင်းပေါ့။

ထိုင်နေသည့်နေရာကလည်း ကန်တင်းထဲမှာဆိုတော့ လူတွေက
အများကြီး။ နံဘေးက ဘာမှလည်းမသိဘဲ ညှစ်မင်း၊ ဘိတ်ကြီးနှင့် မိုး
အောင်တို့ကပါ ထအော်ပါရော။

“တောသူမယောက်ျားဟေ့၊ တောသူမယောက်ျား တောသူမ ...”
လက်ခုပ်တွေတီးလို့ ဈာန်ရဲ့ကိုကြည့်လို့ ဝိုင်းအော်နေကြတာ။

“တောသူမ ယောက်ျားဟေ့၊ တောသူမ ယောက်ျား . . .”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်တွေ၊ အာ . . . ဒီကောင်တွေ . . .”
ဘယ်လိုပြောပြော မရပါ။

ဈာန်ရဲ့မှာ ထ၊ကရမှာလိုလို၊ ထွက်ပြေးရမလိုလိုဖြစ်လို့။ အများ
ကလည်းဝိုင်းကြည့်ပြီး ပြုံးလို့ရယ်လို့ပေါ့။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ယွန်းစံ၏အနာဂါတ်အစီအစဉ်တွေ
က ဈာန်ရဲ့အတွက် ကြက်သီးထစရာကောင်းရသည်။

“ဈာန်ရဲ့၊ ငါတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် အမေရိကကို ဟန်းနီးမွန်း
ထွက်ကြမယ်”

လေထဲ ရေကူးကန်ဆောက်ချင်နေပြန်ပြီ။

ယွန်းစံက အိတ်ထဲက စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကိုလည်း သူ့တို့
ဖွင့်ပြလာသည်။ စာရွက်ပေါ်မှာက အိမ်ကလေးငါးအိမ်၏ပုံပါ။ အဲသည်
အိမ်တွေကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြပြီး . . .

“အမေရိကန်ရောက်ရင် ငါတို့ ဒီအိမ်တွေမှာတည်းမယ်”

“နှင့်အမျိုးတွေအိမ်လား”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

“အမေရိကန်က သရဲအခြောက်ဆုံးအိမ်ငါးအိမ်လေ”

“အာ . . .”

ဈာန်ရဲ့မှာ ဖိန်းဖိန်းရိုန်းရိုန်းကြီးတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ့်
နှယ် ဟန်းနီးမွန်းညကို သရဲအခြောက်တဲ့အိမ်တွေမှာ တည်းနေမယ်လို့။

“အဲဒီဟန်းနီးမွန်းညမှာ နင်နဲ့ငါ သရဲတွေလိုက်ဖမ်းကြမယ်လေ”

“နှင့်ဘာသာနှင့်ဖမ်း”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဈာန်ရဲ့ အဲသည်လိုပဲပြန်ပြောပစ်လိုက်
သည်။ သရဲဖမ်းတာကို Romanticဆန်တယ်လို့ ထင်နေသလားမသိ။ ဒီစုန်း
မစုတ်ကလေးနှယ်။

“ငါက နင်နဲ့ မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေဆိုရင် နင့်ဓာတ်ပုံလေးတွေကို
ကြည့်ပြီးနေတယ်ဟ”

“ဟုတ်လား . . . ကြည့်ကြည့်၊ ကောင်းတယ်”

“နင်ကကော ငါနဲ့မတွေ့ဖြစ်တဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွေမှာ ငါ့ကို
သတိရရင် ဘာလုပ်လဲ”

မဖြေဘဲ ဟဲဟဲဟဲဟဲနှင့် သူမရယ်နေသည်။ ပြောမလားလို့
စောင့်နေပေမဲ့ သူမက ရယ်မြဲရယ်နေသည်။

“ရယ်မနေနဲ့ ဖြေ”

“ငါလေ . . .”

“အင်း”

“နင်နဲ့ မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေဆိုရင်လေ . . . ဟဲ ဟဲ”

တဟဲဟဲနှင့် မျက်နှာပိုးကို မသေ။

“အေး . . . ဘာဖြစ်လဲလို့ပြောလေ”

“နင်နဲ့ မတွေ့ရတဲ့နေ့တွေမှာဆို ငါ ငိုချည်းနေတာပဲ၊ ဟဲဟဲ နင်တို့ သတိရလို့လေ . . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ငိုတဲ့အကြောင်းပြောတာလည်း တဟဲဟဲနဲ့။ ဈာန်ရဲမှာ ဖီးလ်ကို ငုတ်လိုက်တာ။

သို့သော် ယွန်းစံ သူ့ကိုဘယ်လောက်ချစ်လည်းဆိုသည့် အတိမ် အနက်ကိုတော့ မတိုင်းထွာရဘဲ သူ့မြင်မိပါသည်။

သူတို့ အချိန်အတော်များများတွင် ကျောင်းအလယ်က မိုးမခပင် ကြီးအောက်တွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအပင်အောက်မှာ ရန်ဖြစ်ကြသည်။

ပြန်ချစ်ကြသည်။ ယွန်းစံပြောပြသည့် စုန်းကဝေပုံပြင်များကို သူနားထောင်ရတတ်သည်။ သူမပြောပြသည့်ပုံပြင်များထဲတွင် ‘ခြေထောက် ယားတတ်သော စုန်းမကြီး’ ပါသည့်ပုံပြင်ကို သူ အနစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူမကတော့ ဧကန်ကြောတက်သောစုန်းမလေးဖြစ်သည်။ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဆုံးတိုင်း ဈာန်ရဲက သူ့ကိုနှိပ်ပေးရသည်။

ထိုအခါ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများက သူတို့ကို ပြုံးပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကြည့်သွားကြသည်။

မိုးမခပင်ကြီး၏ ညွတ်ကွေးသောအကိုင်းတို့အောက် သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်ခဲ့ဖူးပါသည်။

(၁၄)

သမိုင်းမေဂျာဘက်လည်း နဲ့နေအောင်ရှာပြီးပြီ။ ကျောင်းရှေ့ထည်းသွားရှာပြီးပြီ။ ကျောင်းအလယ်က မိုးမခပင်ကြီးအောက်လည်း ဆုတ်ခဲ့ပြီ။ မတွေ့။

ယခု ဈာန်ရဲ ကန်တင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ရှာရန် ရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။

ကန်တင်းထဲတွင် ထက်ထက်နှင်းက သူမင်္ဂလာဆောင်ရင် ဂါဝန်ကြီးကြီးဝတ်ချင်ကြောင်း မိုးအောင်ကိုပြောပြနေသည်။ မိုးအောင်က နတ်နာရုံနှင့် နားထောင်နေသည်။ ဉာဏ်မင်းက နိုင်ငံတကာ စုံထောက်အတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကိုဘေးမှာချပြီး မေးစေ့ကိုပွတ်နေသည်။ ဘိတ်ကြီးက နီထွေးစာရှင်းပြတာကို နားထောင်နေသည်။

ဈာန်ရဲ ခုံကိုဆွဲကာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
“ယွန်းစံကော၊ အခုထိ ရှာမတွေ့သေးဘူးလား”
“အင်း . . . ”

ဘိတ်ကြီးက ခေါင်းထောင်လာပြီး . . .

“ဟင် . . . ဧကန္တ သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြန်တာလား”

“ဘာ . . . ”

ဈာန်ရဲ့ ဆတ်ခနဲ ထရပ်မိသွားသည်။ သူ ဘာတွေဖြစ်ရပြန်ပြီ

လဲ။

ထိုအချိန်က ကန်တင်းထဲပြေးဝင်လာသူက ခတ္တာ။ ဈာန်ရဲ့ ခိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဆီးမေးလိုက်သည်။

“ခတ္တာ . . . ခတ္တာ ပြော၊ ယွန်းစံ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခတ္တာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ရိပ်မိပြီး ရယ်ပြုံးပြုံးသေးသည်။

“ယွန်းစံက ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟဲ့။ သူ့ရည်းစားစုန်းမလေးကို တော်တော်စိတ်ပူတတ်နေတယ် ဟုတ်လား”

ဒီတော့မှ ဈာန်ရဲ့စိတ်အေးရသည်။ ခတ္တာက ဆက်ပြီးအားလုံးကိုကြည့်ကာ . . .

“ကဲ . . . အားလုံး ကျောင်းရှေ့ကို လာခဲ့ပါတဲ့။ ယွန်းစံက တစ်နေရာကို ခေါ်သွားစရာရှိလို့တဲ့။ သူ ကားပါတယ်”

“အိုး . . . သွားမယ်၊ ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“သွားမယ် . . . ထ . . . ထ . . . ”

အားလုံးတက်ကြွစွာပဲ ထထွက်လာကြပါတော့သည်။

ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ သူမက ကားနံဘေးမှာရပ်၍၊ ပြုံးပြုံးလေးစောင့်နေသည်။

“လာ . . . တက်၊ အားလုံး ကားပေါ်တက်”

ဘယ်သွားမှာလဲပင် မမေးကြ။ အားလုံး ကားပေါ်လှတက်ကြသည်။ သို့သော် ထိုအထဲတွင် ဉာဏ်မင်းမပါ။

“ဉာဏ်မင်း . . . တက်လေ”

“ဆောရီးဟာ ငါမအားလို့ နင်တို့ပဲသွားကြပါ။ ငါမပါလည်း ဖြစ်တယ်မို့လား”

ယွန်းစံ ဉာဏ်မင်းကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိတော့။ နိဗ္ဗာန်ထပ်ခေါ်သည်။

“နင်ပါ၊ ပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဟ”

“ဆောရီးဟာ၊ ငါ တကယ်အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့”

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ တာ့တာပြုနုတ်ဆက်၍ ကားကလေးက လိမ့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားထွက်ပြီးအရှိန်ရလောက်မှ မိုးအောင်က ပြောသည်။

“အဲ့ကောင် ဉာဏ်မင်း၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေမှန်းမသိဘူးဟ။ တစ်ချိန်လုံးက ဘာစဉ်းစားနေမှန်းလည်းမသိဘူး”

“စုံထောက်ဝတ္ထုဖတ်တာများပြီး နည်းနည်းချောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီထင်တယ် ဟား . . . ဟား . . . ”

ခတ္တာက သူ့စကားနှင့်ရယ်သည်။

ကားရှေ့ခန်းက ယွန်းစံ၏ နံဘေးမှာထိုင်သည့် ဈာန်ရဲ့က . . .

“ယွန်းစံ၊ ငါတို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

“အဟင်း . . .၊ ဒီနေ့ဘာနေ့လဲ နင်တို့မသိဘူးလား”

အားလုံးက တညီတညွတ်တည်းဖြေကြသည်။

“သိဘူး”

ဒီတော့လည်း သူမကဖြေပေးရသည်ပေါ့။

“ဒီနေ့ . . . ”

Halloween Day

“ဒီနေ့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းရဲ့များနေ့လေ။ Halloween Day လို့ခေါ်တယ်”

စုန်းမလေးကတော့ လုပ်တော့မည်ဟု အားလုံး တွေးမိကြသည်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားနားစွင့်ကြတော့ သူမက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ကို အနောက်တိုင်းမှာဆိုရင် နိုင်ငံတကာရုံးပိတ်ရက်အဖြစ် တောင် သတ်မှတ်ထားကြတာတဲ့။ နှစ်စဉ် အောက်တိုဘာ (၃၁) ရက် ညနေဘက်မှာ ပွဲတော်အဖြစ် ကျင်းပလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီအချိန်ကျရင် ကလေးတွေက သရဲတွေလို ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးတော့ ချိုချင်တွေ၊ ချောက်လက်တွေ လိုက်တောင်းကြတာတဲ့။ ငါတို့ဆီမှာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် သူခိုးလပြည့်နေ့ကျရင် ကလေးတွေက အိမ်တွေမှာ အလှူလိုက်ခံကြ၊ ပိုက်ဆံကျပါဖျိုလို့ လိုက်အော်ကြသလို မျိုးပေါ့”

“အော် . . . အော် . . .”

“ပျော်စရာကြီးပဲဟာ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

ကားမောင်းရင်းပင် သူမဆက်ပြောသည်။

“လူတွေရဲ့အရိုးကို မီးပုံရှိတယ်လို့သဘောထားပြီး အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ထင်းတုံးတွေကိုစုပြီး မီးပုံရှိတာတို့၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ပွဲတော်ကျင်းပတာတို့၊ သရဲအိမ်သွားလည်တာတို့ လုပ်ကြတယ်”

အိုင်းရစ်စကားနှင့် Samhin ဟုခေါ်သည့် ရှေးခေတ် Celtic (ခက်လ်ထစ်စ်) ပွဲတော်က အစပြုသည်ဟုလည်းဆိုကြကြောင်း သူမက ဆက်ပြောသည်။ အိုင်းရစ်လူမျိုးများသည် သူတို့၏ (Gaelic) ယဉ်ကျေးမှုအရ ကောက်ရိတ်ရာသီအကုန်တွင် ထိုပွဲတော်ကို ကျင်းပကြသည်။

ရှေးခေတ်ဘာသာမဲ့ (ခက်လ်ထစ်စ်) များသည် အသားစုဆောင်းသိုလှောင်သည့်ပွဲဟုလည်း ခေါ်သေးသည်။ လူသေများနှင့်လူရှင်များကို ရောနှောနေခြင်းမရှိရန် စည်းခြားပေးသည့် နေ့တစ်နေ့ဟုလည်း ယုံကြည်ကြသည်။

ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာတွဲလျက် ရှင်သန်နေသော လူသားတို့အား နာမကျန်းဖြစ်စေရန်၊ ကောက်ပဲသီးနှံများပျက်စီးစေရန် သေဆုံးပြီးသူတွေက စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟု သူတို့က ယုံကြည်ထားကြသေးသည်။

လူတွေက သရဲများကို ပြန်ခြောက်သည့်နေ့ဟုလည်း ခေါ်ကြောင်း သူမက ရှင်းပြသည်။

“အာရှမှာတော့ ဂျပန်မှာ ကျင်းပတယ်တဲ့လေ”

စကားအဆုံးမှာပဲ သူမမောင်းလာသည့်ကားလေးသည် ရှေးပင်းစင်တာကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

လူများစွာ စည်ကားနေသည်။ ရောင်စုံမိုးပျံ့ဖောင်းများ၊ ရေနံမုန့်ကိုင်ထားသော ကလေးငယ်များနှင့် ကုန်တိုက်ကြီး၏ ရှေ့သည် ယောက်ျားစင်စည်ကားနေပြီ။ ထူးခြားသည်က Halloween Day ဟုသည့်

www.burmeseclassic.com

စာလုံးကြီးကို ဝီရိယစကြီးများနှင့် တခမ်းတနား ချိတ်ဆွဲထားခြင်းပင်ဖြစ် သည်။

ကမ္ဘာ့တစ္ဆေသရဲများနေ့ အထူးဈေးရောင်းပွဲတော်ဟူသည့် ဆိုင်း ဘုတ်ကြီးက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်နေသည်။

ကုန်တိုက်အဝင်ဝတွင်လည်း သရဲဝတ်စုံ ဖားယားကြီးဝတ်၊ ဆံပင်စိမ်းဝါဝါနှင့် သရဲမျက်နှာဖုံးခေါင်းစွပ်ကို ဝတ်ထားပြီး ကုလားမ ခြေထောက်ရှည်ကြီးများနှင့် ဧည့်သည်များကို ဖိတ်ခေါ်နေသော ဧည့်ကြို လူများလည်း ရှိသည်။ ကလေးများက ထိုသရဲရုပ်နှင့် လူများကိုကြည့်၍ ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ ပြုံးရယ်၍ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ လူကြီးတွေ ကလည်း ပြုံးကြသည်။

ရှုပ်ထွေးစည်ကားသော ပွဲတော်မြင်ကွင်းက အားလုံး၏စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း မြူးကြွလာစေတော့သည်။

“လာ . . . ကုန်တိုက်ထဲကို ဝင်ကြမယ်”

ဘိတ်ကြီး၏ အားတက်သရော နှိုးဆော်သံအဆုံးမှာ အားလုံး က တက်ကြွစွာ ခြေလှမ်းပြင်ကြတော့သည်။ ယွန်းစံက . . .

“အေး . . . ဝင်ကြမယ်။ ငါတို့ဦးတည်ရမယ့်နေရာကတော့ တတိယထပ်က ကစားကွင်းရှိတဲ့နေရာဟ”

“ဟင် . . . အဲဒီနေရာကို ဘာဖြစ်လို့သွားမှာလဲ”

ဈာန်ရဲအမေးကို သူမ မဖြေဘဲ ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ပြသည်။ ဟိုရောက် ရင်ကြည့်ပေါ့ ဟူသည့်သဘော။

စက်လှေကားတိုးဝှေ့စီးကြပြီး တတိယအထပ် ရောက်ခဲ့သည်။

တတိယအထပ်မှာတော့ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး တည်ကားနေပါပြီ။

သမီးရည်းစားတို့အတွက် Halloween Day ရဲ့ ပျော်ရွှင်စရာပြိုင်ပွဲလေး

ထိုဆိုင်းပုဒ်ကိုလည်း အားလုံးက မြင်လိုက်ကြသည်။

မြင်မြင်ချင်းပဲ စိတ်လည်းဝင်စားသွားကြသည်။

ဒီတော့မှ ယွန်းစံက အားလုံးကိုဝေကြည့်ပြီး ဈာန်ရဲဆီရောက် နှု အကြည့်ရပ်ကာ . . .

“ငါ စာရင်းပေးထားတယ် ဈာန်ရဲရဲ့။ နင်နဲ့ငါ ဒီသမီးရည်း စား သရဲများနေ့ကစားပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ဖို့လေ”

“ဟုတ်လား”

ယွန်းစံ၏ ကြိုတင်စီစဉ်ထားမှုကို ဈာန်ရဲ အံ့ဩသွားသည်။ ပျော် လည်း ပျော်သွား၏။ ယွန်းစံကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း သူ့မှာ ကြည့်နူး နေမိသည်။ ယွန်းစံကလည်း ပြုံးပြုံးလေးနှင့် သူ့အကြည့်ကိုမလွှဲမိ။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဟိုနှစ်ကောင်၊ လူကြားထဲ သံမနေနဲ့”

သူငယ်ချင်းများက မျက်စောင်းထိုးပြီး တားရသေးသည်။ တကယ်တော့ သူတို့လည်း ဈာန်ရဲနှင့်ယွန်းစံတို့နှစ်ယောက်၏ ကြည့်နူး မှုကို ကူးစက်ခံစားရကာ ပြုံးဖြစ်နေမိကြလေသည်။

သူတို့ရှေ့လှမ်းလှမ်းတွင် စတိတ်စင်ကြီးရှိသည်။ စတိတ်စင်ကြီး က အရောင်တောက်ဖဲကြိုးများ၊ ပူဖောင်းများ၊ သရဲပုံစတစ်ကာများနှင့် ရွပ်ထွေးစွာ ဒီဇိုင်းဆင်ထားသည်။ ထိုစတိတ်စင်၏ နံဘေးခပ်ကွာကွာ တွင် အရပ်ကောက်သည့်စက်ကြီးရှိသည်။ ထိုစက်ကြီး၏ နံဘေးဘက် တွင်တော့ ‘သရဲအိမ်’ ရှိလေသည်။

စတိတ်စင်ရှေ့တွင် လူတွေ ကျိတ်ကျိတ်တိုးရှိနေကြသည်။ စတိတ်စင်ဘေးတွင်တော့ ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်စုံတွဲများ ရှိနေကြသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုတွေပြိုင်ရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိသေးဘူး။ ပြိုင်ပွဲစမှသိမှာပဲ”

ထိုစဉ်မှာပဲ စတိတ်စင်ဘက်က အသံတစ်သံကထွက်လာ သည်။

“အောင်ဈာန်ရဲ့နဲ့ မနွေးယွန်းယွန်းစံတို့စံတွဲ ရောက်ပါပြီလားရှင်”
ပြိုင်ပွဲ၏ မိုက်ကရိုဖုန်းဖြင့် အော်သည့်အသံဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ငါတို့ကိုခေါ်နေပြီ”

သူတို့ စတိတ်စင်ရှေ့သို့ အမြန်ပြေးကြတော့သည်။

ဘိတ်ကြီး၊ နီထွေး၊ ခတ္တာ၊ မိုးအောင်နှင့် ထက်ထက်နှင်းတို့
လည်း အားရပါးရအားပေးရန် ရှေ့သို့တိုးခဲ့ကြသည်။

မကြာခင် ကစားပွဲစတော့မည်ဖြစ်သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်စုံတွဲက ဆယ်တွဲတိတိဖြစ်ပါသည်။ စုံတွဲတစ်တွဲကို
နံပါတ်တစ်ခုစီ ချိတ်ထားပေးသည်။ ဈာန်ရဲ့နှင့်ယွန်းစံတို့အတွဲက နံပါတ်
ရှစ်ဖြစ်သည်။

“ပြိုင်ပွဲကို နှစ်ပိုင်းခွဲထားပါသည်။ ပထမပိုင်းကတော့ စုံတွဲထဲ
က အမျိုးသားတွေပြိုင်ရမှာပါ။ အဲဒီပြိုင်ပွဲကတော့ bobbing for apple
လို့ခေါ်တဲ့ ပန်းသီးရေမျော ကစားနည်းပါ။

ရေလှောင်ကန်ထဲမှာ ပန်းသီးတွေမျောနေတာကို လက်နဲ့မကိုင်
ဘဲ ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီး ဆယ်ရတဲ့ ကစားနည်းပါ။ ပန်းသီးတစ်လုံးဆယ်
နိုင်ရင် တစ်မှတ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အချိန်ကတော့ ဆယ်မိနစ်သတ်မှတ်
ထားပါတယ်။ မကြာခင် ပြိုင်ပွဲရဲ့ပထမပိုင်း စတော့မှာဖြစ်တဲ့အတွက်
စုံတွဲမှအမျိုးသားများ နေရာယူပေးကြပါ”

“ဟေး . . .”

“ဟေး . . .”

အော်သံတွေ ညံ့ကုန်တော့သည်။

ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ဖန်ပေါင်းချောင်ကြီးပတ်ပတ်လည်
တွင် ဈာန်ရဲ့တို့ပြိုင်ပွဲဝင်များ နေရာယူကြသည်။

ဈာန်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဘက်ကြည့်မိတော့ ဘိတ်ကြီးတို့က အာ
လုပ်သံကြီးနှင့် ဈာန်ရဲ့၊ ဈာန်ရဲ့ဟု အော်ဟစ်အားပေးနေကြသည်။ ယွန်းစံ

ကလည်း အမူအရာတစ်မျိုးလေးနှင့် လက်သီးဆုပ်ပြသည်။ ကြီးစားစား
ဟူသည့်သဘော။ သူ အားတွေတက်လာသည်။

ဖန်ပေါင်းချောင်ထိပ်မှနေ၍ လူနှစ်ယောက်က ပန်းသီးလေးများ
တို့ မျောချပေးသည်။ ထိုဖန်ပေါင်းချောင်ထိပ်တွင် ရေဒလက်ကလေး
တစ်ခုလည်း တပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ရေတွေက စီးရွေ့နေတော့သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်တွေမှာ ပန်းသီးတွေကို ပါးစပ်နှင့်ကုန်းကာ လူကိုက်
ကြပြီး လက်ကကိုင်ထားသည့်ခြင်းထဲသို့ ပြန်ထွေးထည့်ကြသည်။

“လုပ်ထား . . . လုပ်ထား”

“ဟေ့ကောင် . . . တစောင်းကိုက်ကွ”

“တည့်တည့်ကိုက်”

“ပါးစပ်ဖြပါဟ”

စီးမျောနေသည့် ရေထဲကပန်းသီးများကို ကိုက်ဆယ်ရသည့်
အလုပ်မှာ ထင်သလောက်မလွယ်လှပါ။ ပန်းသီးက အရမ်းမကြီးသော်
လည်း ပါးစပ်၏ ဖြနဆန့်နိုင်မှုထက်စာရင်တော့ ကြီးနေပါသည်။ ထို့
ကြောင့် ပါးစပ်ကို အသားကုန်ဖြဲကာ ကိုက်ရသည်။ ဒါလည်း ချော်ချော်
ပြီး လွတ်သွားသည်။

အမေမွေးကတည်းက ပါလာသည့်ပါးစပ်ကလည်း ဒီထက်ပို
ပြီးမဖြဲနိုင်တော့ ခက်ရပြီပေါ့။ နောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စိမ်ပြေ
နပြေ ကိုက်ရသည်မဟုတ်။ လူယက်ကိုက်နေရသည်မို့ မလွယ်မလွယ်၊
လုံးဝကိုမလွယ်တော့။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ပွဲကြည့်သူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ယောက် ပန်း
သီးကို အားရပါးရကိုက်လိုက်ရာ သွားရည်တွေအတန်းလိုက် ထွက်ကျ
သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟိုမှာလည်းတစ်ယောက်”

“ဟား . . . ဟား . . . ပန်းသီးကိုမကိုက်ဘဲ နှာခေါင်းနဲ့တိုက်

နေတယ်ဟေ့”

ဟုတ်ပါသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ယောက်မှာ ပန်းသီးကို အားကျိုး
မာန်တက်ကိုက်နေသော်လည်း ပန်းသီးကခုန်ခုန်လွတ်ပြီး သူ့နှာခေါင်း
ကိုသာ တတုန်တုန်နှင့် တိုက်နေရှာသည်။

ရယ်သံတွေတဝေါတဝေါနှင့် ပွဲကျနေတော့သည်။

သတ်မှတ်ထားသောအချိန်ကလည်း ပြည့်တော့မည်။ ပြိုင်ပွဲက

မြိုင်ဆိုင်လွန်းလှသည်။

ဈာန်ရဲရှေ့ကလူက ပါးစပ်ပြသည်။ ထို့ကြောင့် ဈာန်ရဲထက်
ပန်းသီးတွေပိုကိုက်နိုင်နေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုလူကြီးက ပါးစပ်ပေါက်
တင်မက နှာခေါင်းပေါက်ပါကျယ်နေသည်။ ရေတွေ နှာခေါင်းထဲဝင်
တာ မခံနိုင်သဖြင့် ခေါင်းမော့ပြီး ပြန်ပြန်မှုတ်ထုတ်တာနှင့် အချိန်ပုပ်နေ
တော့သည်။

နံရံတွင်ဖော်ပြထားသော နာရီမှ ဂဏန်းကလေးများကလည်း
တတစ်တစ်နှင့် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးနေပြီ။ အချိန်ပြည့်ရန် လုံးဝ အနီး
ဆုံးအချိန်။

“ဟင်”

“ဟင်”

အားလုံး၏အကြည့်က ရေကန်၏အလယ်ကို ရုတ်ခြည်း ဆိုက်
ရောက်သွားသည်။ ရေကန်အလယ်မှာတော့ နောက်ဆုံးပန်းသီးလေး
တစ်လုံး။ ရေစီးထဲမှာ ချာချာလည်ရွေ့လို့။ ထိုပန်းသီးလေးတစ်လုံးကို
ဝိုင်းလှတော့မည်ဟူသောအသိက သူတို့ကို အာမေဇိုတ်သံတွေ ထွက်
သွားစေသည်။

“ဝုန်း”

ခနဲ ပန်းသီးကို ဝိုင်းလှကိုက်ပစ်ကြတော့သည်။ ခေါင်းတွေ
အချင်းချင်းလည်း တဝွတ်ဝွတ်ရိုက်ကုန်သည်။ ထိုအထဲမှာ ဝီရိယလွန်
သွားသူက ဈာန်ရဲ။

အားရပါးရကုန်းအကိုက် တစ်ကိုယ်လုံး အရှိန်လွန်သွားတော့
သည်။

“ဝုန်း . . .” ခနဲ။

“ဟိုက်”

“အိုး”

အာမေဇိုတ်သံတွေ ညံ့ကုန်တော့သည်။

ထိုအသံတွေပြီးတော့ Pause နှိပ်ခံထားရသလို အားလုံး ငြိမ်
တန့်ကုန်ကြသည်။ အကြည့်တွေကတော့ ရေကန်ဆီသို့ . . . ။

မသွေမတိမ်းကြည့်နေကြ။

“ဗွမ်း”

ခနဲ ရေထဲက ဈာန်ရဲ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဟေး . . .”

“ဟေး . . . ဟေး . . .”

ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ကုန်ကြသည်။ ဈာန်ရဲပါးစပ်ထဲမှာ ပန်းသီး
တစ်လုံးကို ကိုက်လျက်ပါလာသည်။ ထိုသို့ ပန်းသီးကို သက်စွန့်ဆံ့များ
ဒိုင်ဗင်ထိုးလှမ်းခုန်ဖမ်းနိုင်သဖြင့် ပရိသတ်တွေက တဟေးဟေးနှင့် အော်
တစ်အားပေး ဂုဏ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ သူလည်း ပီတိတွေဖြာပြီး ဂုဏ်ယူနေ
မိသည်။ သို့သော် သူပျော်လို့မှမဆုံးသေး . . .

“ဟာ . . .”

ပရိသတ်တွေအားလုံး၏ ‘ဟာ’ သံကြီး အတော်ကျယ်လှောင်
သွားလေတော့သည်။

ဈာန်ရဲပါးစပ်ထဲကပန်းသီး ပွဲကျသွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“တီ . . .”

လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကြီး၏ အချိန်စေ့သံက တုန်တုန်ခါခါ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

အမှတ်ပေးဒိုင်လူကြီးက ဈာန်ရဲကို စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ပန်းသီးက တစ်ခြမ်းပဲပါလာတာဆိုတော့ အမှတ်ပေးလို့ မရတော့ပါဘူး။”

“ဗျာ”

ခဲလေသမျှ သဲရေကျသလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

“ပန်းသီးတစ်ဝက်ပါတာပဲဗျာ ကျွန်တော် (1/2) အမှတ်လောက်တော့ ရရမှာပေါ့။”

ဈာန်ရဲ ဒိုင်ကို ဈေးသွားစစ်နေသည်။

ပွဲကြည့်သူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

အဖြစ်ကလည်း တယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ ဈာန်ရဲ အောင့်သက်သက်ကြီးကို ခံပြင်းလို့။

“(၁/၂)မရရင် (၁/၄)လောက်တော့ပေးဗျာ”

ဇွတ်ဂျစ်ပြီး ဈေးလိုက်စစ်နေသည်။ ဈာန်ရဲကြောင့် ပရိသတ်တွေ ရယ်သံမဆုံးတော့။ နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကတောင် လာဆွဲထားရတော့သည်။

“ငါ တစ်ဝက်ကိုက်မိတာပဲ။ အမှတ်နည်းနည်းလေးတော့ ရရမှာပေါ့။”

သူငယ်ချင်းတွေက ဗိုက်နှိပ်ရယ်ကြသည်။

“အေးပါကွာ . . . အေးပါ”

မိုးအောင် ပြောလည်းပြော၊ ရယ်လည်းရယ်သည်။

“ငါ့ရည်းစားလေးကို မရယ်ကြပါနဲ့ဟ။ ခစ် . . . ခစ်”

“ယွန်းစံရာ နင်စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ ငါ နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလောက်တော့ . . .”

“တော်ပါတော့ ဈာန်ရဲရယ်”

ဈာန်ရဲ ရေထဲထိုးကျသွားသည်ပုံ၊ ပါးစပ်ထဲက ပန်းသီးကြီးပွဲကျလာသည် ပုံ၊ ဒိုင်လူကြီးဆီက မျက်စိကလည်နှင့် အမှတ်လိုက်ကောင်းပုံတို့ကအစ အားလုံးအတွက် ပွဲကျစရာတွေ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဒိုင်တွေက ခုနက ပြိုင်ပွဲဝင်များဆယ်ထားသည့် ပန်းသီးတွေကို ရေတွက်ကြသည်။ ခဏကြာသောအခါ ပန်းသီးအများဆုံးဆယ်နိုင်သော ပြိုင်ပွဲဝင်ကို ကြေညာတော့သည်။

“ပန်းသီးအလုံးရေ တစ်ဆယ်သုံးလုံးနှင့် အများဆုံးဆယ်နိုင်ခဲ့တဲ့ bobbing for apple ကစားနည်းရဲ့ ချွန်ပီယံကတော့ . . .”

အားလုံး စိတ်တွေစောနေကြပြီ။ အသံတွေတိတ်ကာ စောင့်နေကြသည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ် (၃)ပါပဲရှင်”

ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ် (၃) က ထ,လက်ရုံးတန်းကာ အောင်ပွဲခံလေပြီ။ ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ် (၃) မှာ ပြိုင်ပွဲတုန်းက ဈာန်ရဲရှေ့မှနေရာယူသည့် ပါးစပ်ပြဲပြဲနှင့်လူဖြစ်သည်။

ဒိုင်လူကြီးက တခြားပြိုင်ပွဲဝင်တွေ၏ ရမှတ်ပါ ကြေညာတော့ ဈာန်ရဲ ခံစားရခက်တော့သည်။ ဈာန်ရဲက (၁၂)မှတ်နှင့် ဒုတိယနေရာရသွားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်လုံးတည်းနှင့် ကပ်ခံလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“တောက် . . . ကွာ . . . နောက်ဆုံး ငါ့ကိုက်တဲ့တစ်လုံး ပဲ”

မသွားရင် ပြီးပြီကွာ”

ဈာန်ရဲ အခုထက်ထိ မကျေမချမ်းဖြစ်နေဆဲပါ။

သူငယ်ချင်းတွေက ပခုံးပုတ် အားပေးကြသည်။

“မင်း အကောင်းဆုံးလုပ်ခဲ့တာပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ။ ယွန်းစံ အလှည့် ကျန်သေးတာပဲ”

ပြိုင်ပွဲက အမျိုးသားအမျိုးသမီးပြိုင်ပွဲ နှစ်ခုလုံးပြီးမှ စုစုပေါင်း အမှတ်နှင့် ဆုရွေးချယ်မှာဖြစ်သည်။ ဈာန်ရဲ တစ်မှတ်တည်းနှင့်ကပ်၍ အရေးနိမ့်ခဲ့ရသော်လည်း ယွန်းစံအလှည့်ကျန်သေး၍ ချန်ပီယံမျှော်လင့် ချက်က ရှိနေပါသေးသည်။

မကြာခင် ပြိုင်ပွဲ၏ဒုတိယပိုင်းစတော့သည်။ ဈာန်ရဲအနားမှခွာ၍ ယွန်းစံလည်း စတိတ်စင်အနောက်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် အစီအစဉ်တင်ဆက်သူအမျိုးသမီး၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်အမျိုးသမီးများရှင့်၊ ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်အလိုက် စင် ပေါ်ရှိခုံများသို့ တစ်ဦးချင်းစီ တက်ရောက်နေရာယူပေးကြပါရန် ဖိတ် ခေါ်ပါတယ်ရှင့်”

ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်တစ်ကစပြီး တက်လာသည်။ ဟေး... နံပါတ် တစ်၏ပရိသတ်တွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းအော်ကြသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင် တွေ စင်ပေါ်တက်လာပုံက ရိုးရိုးမဟုတ်ချေ။ သရဲတစ္ဆေကဲ့သို့ ဝတ်စား ဆင်ယင်၍ ဖုတ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ (Gothic)ဖက်ရှင်ဟု ဆိုရမည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်များနေရာယူပုံကကို ဖက်ရှင်ရှိုးလိုဖြစ်နေပြီး လူတွေ ကလည်း တဟေးဟေးနှင့် အားပေးကြသည်။

“ယခုနေရာယူမည့်သူကတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်ရှစ် နွေယွန်းယွန်း စံ ဖြစ်ပါတယ်ရှင့်”

“ဟေး... ”

“ဟေး... ”

ဈာန်ရဲတို့ကလည်းအော်သလို တခြားသူတွေကလည်း ဝိုင်း အော်ကြသည်။ တကယ်တမ်း ယွန်းစံထွက်လာသောအခါမှာတော့ အော်

သံတွေက ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ခဏလောက်တိတ်ဆိတ်ပြီးမှ အသံ တွေ ပြန်လှုပ်ရှားလာသည်။

“လှတယ်ဟေ့”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“ချစ်စရာလေးကွ”

လက်ခုပ်သံတွေလည်း တစ်ခဲနက်၊ ချီးကျူးသံတွေလည်း ညံ ထွက်လာတော့သည်။ တခြားသူများမဆိုထားနှင့် ဈာန်ရဲပင် ဒီတစ်ခါတွေ့ ရသော ယွန်းစံ၏အလှကို မှင်တက်သွားမိသည်။ ဝတ်ထားသည်ကတော့ မှော်ဆန်ဆန်ဖက်ရှင်ပါပဲ။ မျက်လုံးလေးတွေကို နက်နေအောင်ဖြယ်ထား သည်။ မျက်တောင်မွှေးလေးများက ငွေရောင်တလက်လက်တောက်နေ သေးသည်။ အနက်ရောင်ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားပြီး အနက်ရောင် ဦးထုပ်ရှည်ကြီးကိုတော့ မဆောင်းထားဘဲ လက်မှာကိုင်ထားသည်။

“ဈာန်ရဲ... နင်ရည်းစားရတာ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ”

နံဘေးကခတ္တာက အားကျသံနှင့် ချီးကျူးသည်။ ဒီတော့ ဈာန်ရဲ လည်း ဖီးလ်တက်သွားပြီး...

“ဟား... ဟား... အဲ့ဒါ ငါ့ရည်းစားလေ... ငါ့ရည်းစား တွ... ဟား... ဟား... ”

နည်းနည်းအော်ပြောမိတော့ နံဘေးက (ခုနက bobbing for apple ပြိုင်ပွဲတုန်းက ပထမရသည့်) ပါးစပ်ပြဲနှင့်လူက...

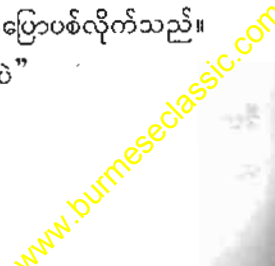
“အဲဒါ မင်းရည်းစားလား”

ပါးစပ်ပြဲကြီး၏ စကားပြောဟန်က ကလိတိတိ၊ ခနဲ့တဲ့တဲ့အသံ နှင့်ဖြစ်နေတော့ ဈာန်ရဲလည်း ခပ်မာမာပဲ ပြန်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲ့ဒါ ကျုပ်ရည်းစားပဲ”

“ဟွန်း... သေးသေးလေး”

“ဘာမျှ”

“လူတောင်ကလည်း သေးသေးလေးလို့ပြောတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ . . . ဘာဖြစ်လဲ”

အလကား . . . သူများရည်းစားလန်းတာကို မနာလိုဖြစ်နေတာဟု ဈာန်ရဲစိတ်ထဲမှ တွေးပစ်လိုက်သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်ကောင်မလေးတွေတော့ ခုံအသီးသီးမှာ နေရာယူပြီးကြပြီး ပြိုင်ပွဲက တစ်ယောက်ချင်းစီကို အလှည့်ကျမေးခွန်းတစ်ခုစီ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ယောက်သည် မေးခွန်းသုံးခုအပြီးမှာမှ တစ်ခုမဖြေနိုင်ခဲ့လျှင် စင်ပေါ်က ဆင်းပေးရ (ပြိုင်ပွဲက ထွက်ပေးရ) မည်ဖြစ်သည်။ မေးခွန်းဆယ်ခုသာမေးတော့မည်ဖြစ်ပြီး နီးရာလူစုစုနှင့် ဖြေဆိုရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ပြိုင်ပွဲစတင်ပြီ။

“ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်တစ် ဖြေပါ။ ကမ္ဘာ့သရဲအပေါဆုံးက ဘယ်မြို့ပါလဲ”

“လန်ဒန်မြို့ပါ”

လက်ခုပံသံတွေ သြထွက်လာသည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်နှစ် ဖြေပါ။ ဗြိတိန်ပြည်က သတ္တုတွင်းတွေထဲမှာခြောက်တတ်တဲ့ သရဲတစ်မျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီသရဲရဲ့အမည်ကို ဖော်ပြပါ”

မေးခွန်းတွေက နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်တွေဖြစ်နေသည်။ ကောင်မလေးက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဖြေနိုင်ပုံမရ။ အချိန်စေ့တော့ ခါးနံပါတ်သုံးက ဝင်ဖြေသွားသည်။

“(knocker) နော့ကာလို့ခေါ်တဲ့ သရဲပါ”

အဖြေမှန်သွားသည်မို့ လက်ခုပံသံများ ညံ့ထွက်လာပါသည်။

ဒီတစ်ခါပြိုင်ပွဲကတော့ (bobbing for apple) ပြိုင်ပွဲတုန်းကလို တဟေးဟေး အော်ဟစ်အားပေးရ၊ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေရသော ပြိုင်ပွဲမဟုတ်။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ၊ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် နားစွင့်နေရသော ပြိုင်ပွဲဖြစ်သည်။ ပရိသတ်များအတွက် ကိုယ်မသိသေးတာများကိုလည်း ကြားသိရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယွန်းစံအလှည့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်ရှစ် ဖြေပါ။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တစ္ဆေဖမ်းဆီးသူများအဖွဲ့ (International Ghost Hunters Society) ကို ဘယ်နှခုနှစ်က ဖွဲ့စည်းခဲ့တာပါလဲ၊ ဘယ်သူတွေက ဖွဲ့စည်းခဲ့တာပါလဲ”

ယွန်းစံ ငြိမ်နေသည်။

ဈာန်ရဲတို့ကလည်း မရိုးမရွံဖြစ်နေသည်။

“တောက် . . . ယွန်းစံအလှည့်ကျတော့ မေးခွန်းက ခက်လိုက်တာ”

“အေးကွာ . . . ချီး . . . ဘာတွေမှန်းမသိဘူး”

ယွန်းစံက အချိန်မစေ့ခင် ပြုံးပြုံးလေး ဖြေနိုင်လိုက်ပါသည်။

“၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ Dave Oester နဲ့ သူ့သားတို့က ဖွဲ့စည်းခဲ့တာပါ”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

လက်ခုပံသံတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ထွက်ကုန်တော့သည်။ ဈာန်ရဲက လက်လှမ်းထောင်ပြကာအားပေးတော့ ယွန်းစံက နှုတ်ခမ်းလေးလှမ်းစူးပြသည်။

မေးခွန်းသုံးခုအပြီး တစ်ခုမဖြေနိုင်လျှင် စင်ပေါ်က ဆင်းပေးရသည့် ပြိုင်ပွဲပဒေအရ ယခုဆိုလျှင် စင်ပေါ်တွင် လူခြောက်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်လေး ဖြေပါ။ (Vampire) ဆိုတဲ့ သွေးစုတ်ဖုတ်ဟာ ဘယ်ဘာသာစကားက ဆင်းသက်လာတာပါလဲ”

“ရုရှားဘာသာစကား (Vampir) သောက်သုံးခြင်းမှ ဆင်းသက်လာတာပါ”

အဖြေမှန်သွားပြန်သည်။ ပရိသတ်တွေ တဟေးဟေးနှင့် လက်
ခုတ်တီးကြပြန်သည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ် (၇) ဖြေပါ။ ဥရောပမှာ စုန်းစစ်မစစ်ကို ဘယ်
လိုခင်းသပ်မိသလဲ”

“အပ်နဲ့ထိုးပြီး စမ်းသပ်ပါတယ်ရှင်”

အဖြေမှန်သွားပြန်သည်။

“စုန်းစစ်မစစ် စမ်းတာကလည်း အနာကြီးရောဂါရှိမရှိ စမ်းသပ်
တာကျနေတာပဲ။ ဟေး . . . ဟေး . . .”

“အေးလေ . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ပရိသတ်တွေက သဘောကျနေကြလေသည်။

ယွန်းစံအလှည့် ရောက်ပြန်ပြီ။

“အမေရိကန်မှာ တစ္ဆေအခြောက်ဆုံးအိမ်ကြီး ငါးအိမ်ရှိတယ်
တဲ့။ အဲဒီအိမ်ကြီးတွေက နာမည်ကြီးပဲ။ အခုသိချင်တာက အဲဒီအိမ်ငါးအိမ်
ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်ရှစ် ဖြေဆိုပါ”

ယွန်းစံက တည်ငြိမ်စွာပင် . . .

“ဒေးလ်ကက်(စ်)မာရက် (Dale kacz marek)ဖြစ်ပါတယ်”

အဖြေမှန်ကြောင်း ကြော်ညာသည်။ ပရိသတ်တွေက ကျေနပ်
စွာ လက်ခုတ်တီးကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြိုင်ပွဲဝင်က သုံးယောက်သာကျန်တော့သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ် (၃)၊ (၇) နှင့် (၈)တို့ဖြစ်သည်။

“နံပါတ်(၃) ဖြေပါ။ စိတ်ပညာလေ့လာချက်အရ လူ (၁၀၀)

မှာ ဘယ်နှယောက်လောက်ဟာ သရဲကြောက်တတ်ပါသလဲ”

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးစဉ်းစားသည်။ အချိန်ပြည့်ခါနီးမှ ကပ်
ဖြေနိုင်လိုက်သည်။

“(၇၅)ယောက်လောက်”

“အဖြေမှန်ပါတယ်ရှင်။ အချိန်မီလေးပါပဲ”

လက်ခုတ်သံတွေ လွှမ်းလာတော့သည်။

“နံပါတ်(၇) ဖြေပါ။ အနောက်တိုင်းအယူအဆအရ စုန်းတွေ
ဟာ လေမှန်တိုင်းတွေကို ဘယ်လိုခေါ်ဆောင်တတ်ပါသလဲ”

“လေချွန်ပြီးတော့ ခေါ်ဆောင်ပါတယ်”

အဖြေမှန်ပြန်သည်။ ယခု ယွန်းစံအလှည့် . . .

“ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်ရှစ် ဖြေပါ။ ဗြိတိန်မှာ စုန်းပေါင်းဘယ်လောက်
ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းရပါသလဲ”

“(၆၀၀၀)ကျော်လောက်ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်”

ပွဲက သည်သုံးယောက်ထဲကျန်မှ အကြိတ်အနယ်ဖြစ်နေသည်။

ပရိသတ်တွေကလည်း အရာရာကိုမေ့ပြီး သူတို့ပြိုင်ပွဲမှာပဲ စိတ်နှစ်ဝင်နေ
မိကြသည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ် (၃) အလှည့်ပါ။ အမေရိကန်က တစ္ဆေ
အခြောက်ဆုံး အိမ်ငါးအိမ်အနက် တစ်အိမ်ဖြစ်တဲ့ ဂျယ်နရယ်ဝိန်းစံအိမ်
မှာခြောက်တဲ့ သရဲအရေအတွက်ဟာ ဘယ်နှယောက်ပါလဲ”

“(၁၃) ယောက်ပါ”

ကောင်မလေး ခေါင်းခါပြသည်။ အဖြေမှန်ပါ။ သို့သော် အချိန်
မစေ့သေး၍ ဖြေခွင့်ရှိသည်နှင့် . . .

“(၁၅)ယောက်ရှင့်၊ (၁၅)ယောက်”

လက်ခုတ်သံတွေ ဝေလာတော့သည်။

“နံပါတ် (၇) ဖြေပါ။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တစ္ဆေဖမ်းဆီးသူ
ဈားအဖွဲ့ရဲ့ ဒုတိယနှစ်ပတ်လည်ညီလာခံ ကျင်းပရာနေရာကိုဖြေပါ”

“”

အချိန်စေ့သွားသည်။ နံပါတ်(၇) မဖြေနိုင်လိုက်ပါ။ ယွန်းစံ
ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ဂတ်တီစဘာ့(ဂ်) ဟိုးလီးဒေးအင်း (Gettysburg Holiday Inn)

မှာ ထွင်းဝခဲ့ပါတယ်”

“အိုး . . . အဖြေမှန်ပါတယ်ရှင်”

လက်ခုပ်သံများ မဆဲတော့ချေ။

နောက်ဆုံး နံပါတ် (၇) ပြိုင်ပွဲမှ ထွက်သွားရသည်။ ထိုအခါ ခါးနံပါတ်(၃) အမျိုးသမီးနှင့် ယွန်းစံတို့သာ ကျန်ရှိတော့သည်။

နောက်ဆုံးမေးခွန်း ဆယ်ခုသာမေးတော့သည်။ ဦးရာလူ ဖြေဆိုရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ယွန်းစံနှင့် ပြိုင်ပွဲဝင်နံပါတ်(၃)တို့ထံ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးစီ ပေးထားသည်။

မေးခွန်းမေးပြီးတာနှင့် ထိုခေါင်းလောင်းလေးကို အလျင်အမြန် ခေါက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းလောင်းလေးကို ဦးစွာခေါက်နိုင်သူက မေးခွန်းကို ဖြေခွင့်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ယွန်းစံက . . . ယွန်းစံ”

“ယွန်းစံ . . . ကြိုးစားထား”

ခတ္တာတို့နီထွေးတို့က ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပြီး အော်ကြသည်။

“ခါးနံပါတ်သုံးကွ”

“ဟေး . . . ဟေး . . .”

ခါးနံပါတ်သုံးဘက်မှ ပရိသတ်တွေကလည်း အော်ကြသည်။

အပြိုင်အဆိုင် အားပေးနေကြသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . အဲ့ဒါ ငါ့ရည်းစားကွ၊ ငါ့ရည်းစား”

ဈာန်ရဲအားက ဟိုပါးစပ်ပြည့်လှူက အော်လို့နှစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

နံပါတ်(၃) အမျိုးသမီးက အာပြဲကြီး၏ ရည်းစားဖြစ်နေသည်။

“အဲ့ဒါ ခင်ဗျားရည်းစားလား”

ဈာန်ရဲကမေးတော့ ထိုလူကြီးက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ . . . ငါ့ရည်းစား”

“ဟွန်း . . . အကြီးကြီးပဲ”

“ဘာကွ”

“လူကောင်ကလည်း အကြီးကြီးပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

သူများရည်းစားလှတာကို မနာလိုဖြစ်နေတာဟု ထိုအာပြဲကြီးကလည်း တွေးချင်တွေးလောက်မည်။

စင်ပေါ်မှာတော့ (Final) မေးခွန်းတွေ စနေပါပြီ။

“ဥရောပစုန်းမတွေဟာ သူတို့ကိုယ်တွေပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်အရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ဆေးမှင်ထိုးထားလေ့ရှိတယ်တဲ့။ အဲ့ဒီ တိရစ္ဆာန်နှစ်ရုပ်ဟာ ဘာအရုပ်တွေပါလဲ”

နံပါတ်(၃)၏ ခေါင်းလောင်းသံက ဦးစွာမြည်လာသည်။

“ယုန်ခြေထောက်ရုပ်နဲ့ ဖားပြုတ်ရုပ်ပါ”

“အဖြေမှန်ပါတယ်ရှင်”

အာပြဲကြီးက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းထတီးသဖြင့် ဈာန်ရဲက ဂျိုကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အစပိုင်းမေးခွန်းတော်တော်များများ၌ နံပါတ်(၃)ကပင် အမှတ်တွေ ဆက်တိုက်ယူသွားသည်။ ယွန်းစံက အဖြေကိုသိသော်လည်း ခေါင်းလောင်းခေါက်သည့်နေရာမှာတော့ လက်နေ့နေသည်။

စင်အောက်ကသူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဒါကိုပဲ စိုးရိမ်နေကြပြီ။

“စုန်းတွေရဲ့ အိမ်တွင်းပစ္စည်းငါးမျိုးလောက်ကို ပြောပြပါ”
ဒီတစ်ခါတော့ ယွန်းစံ ခေါင်းလောင်းဦးအောင်ခေါက်လိုက်နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“မှတ်တန်လုံးရယ်၊ အိဂျစ်နွားချေးပိုးပုံရယ်၊ နတ်ဆိုးပုံကားချပ်
တွေရယ်၊ အာဖရိက ဂျူဂျူရုပ်တုတွေနဲ့၊ တန်းစီနေတဲ့ ဘဲရုပ်ကလေးတွေ
ပါ”

“အိုး . . . အရမ်းတော်ပါတယ်ရှင်၊ အဖြေမှန်ပါတယ်”
လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းပေါ့။

ထိုသို့နှင့် မေးခွန်းကိုးခုပြီးသည့်တိုင် အမှတ်က အံ့သြဖွယ်တူညီ
နေသည်။ ယခု နောက်ဆုံးမေးခွန်းမေးတော့မည်။ အားလုံး ရင်တွေခုန်
နေကြသည်။

နံပါတ် (၃) နှင့် ယွန်းစံတို့ကလည်း ခေါင်းလောင်းလေးကို
အလျင်အမြန်ခေါက်နိုင်ရန် ဟန်ပြင်ထားကြသည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ စုန်းတွေကို လိုက်လံစီရင်တဲ့ဂိုဏ်း
တစ်ဂိုဏ်းရှိပါတယ်။ အဲ့ဒီဂိုဏ်းအမည်ကို ပြောပြပါ”

“ချွင် . . . ချွင် . . . ချွင်” နှင့် နံပါတ်(၃)၏ ခေါင်းလောင်းသံ
က အလျင်ဦးအောင် ထွက်လာတော့သည်။

“ဟာ . . .”
“သွားပြီကွာ”

ဈာန်ရဲတို့ စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ခေါင်းငိုက်သွားသည်။ နံပါတ် (၃)
အမျိုးသမီးက ဖြေခွင့်ရသွားပြီမဟုတ်လား။ သို့သော် . . .

ဖြေဆိုသံကိုကား မကြားရချေ။
ငြိမ်နေသည်။ ဖြေနိုင်ပုံမရ။

ဈာန်ရဲတို့ ခေါင်းပြန်မတ်လာကာ မျက်လုံးအရောင်တောက်လာ
သည်။ တီ . . . ဟူသောဘဲလ်သံက နံပါတ်(၃)အတွက် ကံဆိုးမှုဖြစ်
သော်လည်း ဈာန်ရဲတို့အတွက်တော့ ကံကောင်းမှုပေါ့။

“အချိန်စောသွားပါပြီရှင်”

ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းလောင်းလေးကို တချွင်ချွင်ခေါက်၍ ယွန်းစံ
ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီဂိုဏ်းအမည်က ယူရီတန်ဂိုဏ်းဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ကြေညာသူကောင်မလေးမျက်နှာ ပြုံးသွားသည်ကို အားလုံးမြင်
တွေ့လိုက်ကြသည်။

“အဖြေမှန်ပါတယ်ရှင်”

“ဟေး . . . ဟေး . . .”

“ယွန်းစံကွ”

ယွန်းစံကလည်း စင်ပေါ်က အပြေးဆင်းသည်။ ဈာန်ရဲတို့က
လည်း အပြေးကြိုကြသည်။ ပြေးဖက်ကြသည်။ အောင်ပွဲရသည့်အရသာ
က ထူးခြားလှသည်။ ပရိသတ်တွေကလည်း တဟေးဟေးထအော်ကြ
သည်။ သို့သော် ပြိုင်ပွဲကား မပြီးဆုံးသေးဘူးမဟုတ်လား။

bobbing for apple ပြိုင်ပွဲမှာ ဈာန်ရဲက တစ်မှတ်နှင့်ကပ်ရှုံး
ပြီး ယခုအမေးအဖြေပွဲမှာ ယွန်းစံက တစ်မှတ်နှင့်ကပ်နိုင်သဖြင့် ယခုစုံတွဲ
အလိုက် အမှတ်ပေါင်းကြသောအခါ ယွန်းစံတို့စုံတွဲနှင့် ပါးစပ်ပြီတို့စုံတွဲ
နံပါတ်(၃)မှာ အမှတ်တူနေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ပြိုင်ပွဲက မဆုံးသေး။

“အံ့သြစရာပါပဲရှင်။ ဒီလိုအမှတ်တူနေတဲ့အတွက် နောက်ဆုံး
ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ဆက်ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

နောက်ဆုံးပြိုင်ပွဲ၊ ဘာပြိုင်ပွဲလဲ?

အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြပြန်သည်။

အစီအစဉ် ကြေညာသူထံမှ အသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“နောက်ဆုံးပြိုင်ပွဲကတော့ စုံတွဲလိုက်ပြိုင်ရတော့မှာ ဖြစ်ပါ
တယ်ရှင်။ ပြိုင်ပွဲကစားနည်းကလည်း နည်းနည်းဆန်းပါတယ်ရှင်။ ရှေး

တွန်းက အာဖရိကလူမျိုးစုတွေဆီက နတ်ဆရာတွေဟာ မကောင်းဆိုးဝါး သရဲတစ္ဆေတွေကို ဖမ်းမိတဲ့အခါ နိပ်စက်အပြစ်ပေးလေ့ ရှိပါသတဲ့။

ဘယ်လို အပြစ်ပေးသလဲဆိုရင် သရဲတွေကို နံစော်နေတဲ့ ဗျစ်ရည်အိုးအဟောင်းတွေထဲကို တစ်ယောက်ကိုတစ်ကောင်နှုန်းနဲ့ ထည့်လိုက် တယ်။

ပြီးတော့ ညရောက်တဲ့အခါ အဲဒီ သရဲထည့်ထားတဲ့အိုးတွေကို တွန်းလိုမိပြီး သူတို့စုဝေးတဲ့ မီးပုံကြီးကို လှည့်ပတ်ကြတယ်။ သဘောက သရဲတွေခေါင်းမူးပြီး အခဲရခက်အောင် ပြုမူကြတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့ရှင်။ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ သရဲတွေကို အပြစ်ပေးကြပါတယ်။”

ပရိသတ်တွေက စိတ်ဝင်တစား ရှိကြသည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အာရုံစိုက် နားထောင်နေကြသည်။

“အခုကစားနည်းကလည်း အဲလိုပါပဲ။ စုံတွဲကအမျိုးသားတွေကို စည်ပိုင်းပြတ်ထဲထည့်ပြီး အမျိုးသမီးတွေက တွန်းလိုမိရမယ့် ပြိုင်ပွဲပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စင်ပေါ်သို့ လူနှစ်ယောက် စည်ပိုင်းပြတ်ကြီးနှစ် တွန်းတင်လာသည်ကို ပရိသတ်များ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မတို့ကတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်တွေကို သက်ညှာတဲ့အနေနဲ့ အာဖရိကလို နံစော်နေတဲ့ ဗျစ်ရည်အိုး အဟောင်းကြီးတွေကိုတော့ မသုံးတော့ပါဘူး။ ဒီလို သစ်သားစည်ပိုင်းလောက်ပဲ အစားထိုးအသုံးပြုပြီး ကစားသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ပရိသတ်များ သဘောကျပုံပေါ်သည်။ ကစားပွဲလေးကို ကြံတွေးမြင်ပြီလား မသိ။ စေ့စေ့ဝေဝေ ပြုံးဖြစ်နေကြသည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်များ စင်ပေါ်တက် နေရာယူပေးကြပါရှင်။ ဒိုင်က အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင် အမျိုးသားတွေက စည်ပိုင်းထဲ ဝင်မှာဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးတွေက အဲဒီစည်ပိုင်းတွေကို လိုမိတွန်းသွားရမှာပါ။”

စည်ပိုင်းကြီးကို စင်ရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းထိပ်က စင်အထိ တွန်းသွားပြီးရင် ဒီဘက်ထိပ်က စည်းဆီ ပြန်လာရမှာပါ။ အရင်ဆုံးရောက်တဲ့အတွက် အနိုင်ရမှာပါ။ သိပ်ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းမှာပါပဲရှင်”

ပြိုင်ပွဲဝင်များ စင်ပေါ်တက်ပြီး နေရာယူကြသည်။

ပါးစပ်ပြဲကြီးက ရှေ့ကစည်ပိုင်းပြတ်ကြီးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆန့်ကျင်မလားဟု စိုးရိမ်နေဟန်တူသည်။ ဈာန်ရဲကလည်း စည်ပိုင်းထဲ ထည့်လိုမိခံရမည့်အဖြစ်ကို ကြုံတွေ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းမူးနေသည်။ ယွန်းစံကတော့ ဘာမှမစိုးရိမ်သည့်နည်း။ ဈာန်ရဲနားရွက်ဆီကို ခြေဖျားထောက်၍ တိုးကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးကပ်ပြောလိုက်သေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ . . .

“ပြိုင်ပွဲစတော့မည် ဖြစ်ပါသဖြင့် အားလုံး အသင့်ပြင်ထားကြပါရှင်”

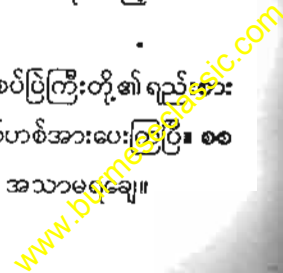
သူတို့ပြိုင်ပွဲဝင်နှစ်တွဲ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသေးသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ခဏအကြာမှာပဲ . . .

“ဟီ . . .”

ပြိုင်ပွဲစသော လျှပ်စစ်ဘဲလ်သံ။

ရှေ့၌လှဲထားသော စည်ပိုင်းပြတ်ထဲသို့ ဈာန်ရဲနှင့် ပါးစပ်ပြဲကြီးတို့ အလျင်အမြန် လျှိုဝင်ကြတော့သည်။ ပါးစပ်ပြဲကြီးက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထည့်ကာ ဝင်သည်။ ဈာန်ရဲက ခေါင်းအရင်ထည့်ကာ ဝင်သည်။

သူတို့ ဝင်ပြီးသည်နှင့် ယွန်းစံနှင့် ပါးစပ်ပြဲကြီးတို့၏ ရည်အားက တွန်းလိုမိတော့သည်။ ပရိသတ်တွေက အော်ဟစ်အားပေးကြပြီး စေ့ချင်းတာထွက်မှာတော့ မည်သူ့ကို မည်သူ့ကမှ အသာမရချေ။

သို့သော် အရှိန်ရသွားသော အခါမှာတော့ ပါးစပ်ပြဲကြီးတို့ အတွက် ပိုမိုရှေ့ရောက်သွားသည်။ ပါးစပ်ပြဲကြီး၏ ရည်းစားမှာ လူကောင်ကြီးကာ အင်အားကောင်းသဖြင့် ထိုသို့ ယွန်းစံတို့ရှေ့မှ ကျော်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ”

“ကျွတ် . . . လူကောင်သေးတာ ဒီနေရာမှာတော့ ခံရပြီကွ” ပရိသတ်တချို့က အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် ဟိုဘက်စည်းရောက်ရန် တစ်ဝက်လောက်အရောက်မှာပဲ ပါးစပ်ပြဲကြီးမှာ စည်ပိုင်းထဲမှ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ထွက်ကျလာသည်။ မျက်နှာကြီးမှာ နီနေပြီး ဆံပင်တွေက ဖွာနေသည်။ သို့သော် မနားရဲ။ စည်ပိုင်းထဲ ချက်ချင်း ပြန်ပြေးဝင်ရသည်။

ထိုသို့ ပါးစပ်ပြဲကြီး ပြဿနာတက်နေချိန်တွင် ယွန်းစံတို့က ကျော်တက်သွားသည်။ ဈာန်ရဲကတော့ ဘယ်လိုတောင့်ခံနေသည်မသိ၊ စည်ပိုင်းထဲကတော့ ထွက်ကျမလာချေ။ သို့သော် ဘီလပ်မြေဖျော်စက်ထဲ ထည့်ခံနေရသလို ခံစားနေရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ဟေး . . . ဟေး . . . ’ နှင့် အော်ဟစ်ကြသံများ ‘ဂလုံး . . . ဂလုံး . . . ’ နှင့် သစ်သားစည်ပိုင်း လှိမ့်သံများဖြင့် ဆူညံစည်ကားနေသည်။

ဟိုဘက်စည်းရောက်ရှိပြီး နဂိုတာထက်စည်းသို့ ပြန်သွားရန် ပြန်တွန်းလှည့်ချိန်မှာတော့ ဈာန်ရဲလည်း စည်ပိုင်းထဲက ထွက်ကျလာသည်။ ကျမယုံကျတော့ စင်အောက်အထိပါ လိမ့်ကျသွားသည်။ ပရိသတ်တွေက ဝါးခနဲ ထရယ်ကြသည်။ ပါးစပ်ပြဲကြီးလို ခေါင်းနှင့်ကျခြင်း မဟုတ်၍ တော်သေးသည်။ သို့သော် နံပါတ် (၃) အတွက် ထိုအခြေအနေကို အသုံးချကာ ကျော်တက်သွားနိုင်ပြန်သည်။

“ဟေး . . . ”

“ဟေး . . . ”

ဈာန်ရဲ အမြန်ပြန်တက်ကာ စည်ပိုင်းထဲ ဝင်ရပြန်သည်။

ယွန်းစံလည်း စည်ပိုင်းကြီးကို လှိမ့်ရသည်ကြောင့် တစ်ကိုယ်

လုံး ချွေးတွေ စိုနေပါပြီ။

သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း . . .

ပန်းတိုင်စည်းနား နီးကပ်လာပြီ။

ပါးစပ်ပြဲကြီးတို့အဖွဲ့က ရှေ့မှာဦးဆံ။ ယွန်းစံတို့က ထပ်ကြပ်

မကွာ လိုက်ဆဲ။

ပရိသတ်တွေကလည်း ပို၍ပို၍ အသည်းတယားယား အော်

ဟစ်ကြ၊ အားပေးကုန်ကြပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဝုန်းခနဲ . . .

“ဟာ . . . (နံပါတ် (၃) စုံတွဲဘက်မှ ပရိသတ်များ၏ အသံ)

“ဟေး . . . (ဈာန်ရဲနှင့် ယွန်းစံတို့ဘက်မှ ပရိသတ်များ၏

အသံ”

ပါးစပ်ပြဲကြီးပါပဲ စည်ပိုင်းထဲက အတောင့်လိုက် ထွက်ကျလာ

တာ။

ထိုအခြေအနေကို အလွတ်မပေးဘဲ ယွန်းစံကလည်း စည်ပိုင်း

ကြီးကို အားပိုစိုက်၍ တွန်းပါတော့သည်။ ရှေ့မှာ ပန်းတိုင်။

“ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . . ”

လက်ခုပ်သံ တစ်ချက်ချင်းတီးပြီး စည်းချက်လိုက်ကာ တဟေး

ဟေး . . . ဟေး အော်ကြသည်။ နောက်ဆုံး . . .

“ဟေး . . . ”

ထို ဟေးသံကတော့ အကျယ်ဆုံးဖြစ်သွားသည်။

ဈာန်ရဲ ခိုဝင်လာသော စည်ပိုင်းကြီးက ပန်းဝင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါ

လား။

ယွန်းစံလည်း ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပါးလေးဖောင်း

အောင် လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်နေရပါတော့သည်။

“ချန်ပီယံ . . . ချန်ပီယံ . . . ချန်ပီယံ . . . ”

ထိုအော်သံတွေနှင့် ထရုန်ကြသည်က သူငယ်ချင်းများပါ။ မိုးအောင်နှင့် ဘိတ်ကြီးက တွဲကပြနေသည်။ ခတ္တာတို့က ဆွေ့ဆွေ့ရုန်၍ လက်တွေ့ရေ့ယမ်းပြသည်။ ပျော်စရာ။

ဪ . . . ပါးစပ်ပြကြီးလား။

စည်ပိုင်းထဲ ပြန်မဝင်နိုင်ဘဲ စတိတ်စင်အောက်မှာ ထိုးအန်နေရှာပါသည်။ သူ့ရည်းစားက သူ့ကို နှိပ်နယ်ပေးနေရသည်။ မကောင်းတတ်သော်လည်း မအောင့်နိုင်သဖြင့် ပရိသတ်တွေက သူတို့ကိုကြည့်ကာ ရယ်ဖြစ်နေကြသည်။

စည်ပိုင်းထဲဝင်ရာတွင် ခေါင်းနှင့်အရင်ဝင်မှ စည်ပိုင်းအပိတ်ဘက် ခေါင်းမူနိုင်မှ စည်ပိုင်းလိုမှမသည့်အခါ အမူးအနောက် သက်သာရာရပြီး စည်ပိုင်းထဲမှ ထွက်ကျသည့်အခါတွင်လည်း အကျသက်သာစေသည့် သဘောရှိသည်။ ဤအချက်ကို ယွန်းစံက မှတ်သားဖူး၍ ပြိုင်ပွဲစခန်းတွင် ဈာန်ရဲကို တီးတိုးကပ်ကာ ပြောခဲ့သည်။ သို့ကြောင့် ဤသို့ သူတို့ နိုင်ပွဲရခြင်းဖြစ်လေသည်။

စင်ပေါ်မှာ ဆုပေးသည့်အချိန်မှာတော့ ဈာန်ရဲနှင့် ယွန်းစံတို့ အပျော်ဆုံး ဖြစ်နေပါပြီ။

“Halloween Day ပြိုင်ပွဲရဲ့ ချန်ပီယံကတော့ နံပါတ်ရှစ်စုံတွဲဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

သူတို့လက်တွေ့ကို ကိုင်မြှောက်ပြီး ဒိုင်လူကြီးက ဆုကြေညာလိုက်ချိန်မှာတော့ အော်သံတွေ မိုးလုံးညံ့ကုန်ပါတော့သည်။ ‘ဟေး . . . ဟေး’ ဟူသည့်အသံများ မစဲတော့ချေ။ သူတို့ ဆုတံဆိပ်မှတ်တမ်းကတ်ပြားကြီးကို မြှောက်ကိုင်ကာ ပျော်နေကြသည်။

အဲသည့်အချိန် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိတော့ သူတို့မျက်ဝန်းများက လင်းလက်လွန်းနေခဲ့သည်။

ထိုညက သရဲတွေ ဝမ်းနည်းကြလေသည်။ သူတို့ ကမ္ဘာ့သရဲအစွဲများနေ့က ကြောက်စရာတစ်စက်မှမကောင်းဘဲ ရယ်စရာကောင်းနေသောကြောင့် . . .

“မုန့်လိုက်စားကြဦးလေ”

“နောက်နေ့ ကျောင်းရောက်မှပဲ ကျွေးပါတော့နော်”

ဈာန်ရဲနှင့် ယွန်းစံတို့စုံတွဲ ဆုငွေတစ်သိန်းတောင်ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို မုန့်လိုက်ကျွေးမည်ပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေက နည်းနည်းမှောင်နေပြီမို့ ပြန်ကြရန်သာ စိတ်စောနေကြသည်။

“ငါခေါ်လာတာပဲ၊ ပြန်ရင်လည်း ငါလိုက်ပို့မှာပေါ့”

“နေပါစေ . . . ယွန်းစံရာ ကားဂိတ်နီးပါတယ်။ ငါတို့ဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်”

“အေးလေ . . . နင် တစ်ယောက်ချင်းစီလိုက်ပို့နေရင် ပြီးတော့ ဉာမဟုတ်ဘူး။ တာ့တာဟာ”

အေး . . . အေး . . . ဒါဆိုလည်း ဘိုင့်ဘိုင့်”

နှုတ်ဆက်ပြီးကျတော့ ယွန်းစံနံနားမှာ ဈာန်ရဲသာကျန်တော့သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာစားကြမလဲဟူသည့် တိုင်ပင်အကြည့်။

ထို့နောက် ကားထားခဲ့သောပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

“တွေ့သမျှ ဝယ်စားမယ်ဟေ့”

“တွေ့သမျှ ဝယ်သောက်မယ်ကွာ”

သူတို့ဘာသာပြောပြီး ရယ်ကြသည်။ မုန့်တွေ ဗိုက်ဝေအောင် လျှောက်ဝယ်စားရန် သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

မီးတိုင်ဝါဝါတွေအောက်က တစ်ယောက်ပုံး တစ်ယောက်ဖက်
ကာ အရက်သမားတွေလို လျှောက်ကြည့်ကြသေးသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘတင့်၊ မင်း ဒီနေ့သောက်တာ နည်းတယ်
ထွေး အေ”

“ဘယ်က ဘတင့်လဲဟ”

“အ . . . နင်ကလည်း အရက်သမားတွေလို ပြောကြည့်နေ
တာကို”

“ဪ . . . ဪ . . .”

ယွန်းစံက ဆက်ပြီး လျှောက်ပြောလာသေးသည်။

“ဒါပဲနော် . . . ဖေသောင်း . . . အေ . . . မင်းကို ကျော်မြ
တို့ရန်လုပ်ရင်ပြော . . . အေ . . . သူတို့ဆိုက်ကားကို ငါ ပိတ်ကန်ပစ်
လိုက်မယ် . . . အေ”

ဈာန်ရဲမှာ ရယ်နေရသည်။ ယွန်းစံက ဒယီးဒယိုင်ခြေလှမ်းများ
နှင့် လျှောက်ရင်း ဆက်ပြောလာသည်။

သည်ညဦးလေးဟာ သူတို့အတွက် အပျော်ထူးစေခဲ့သည်။
ကားမီးရောင်တွေကြားမှာ ရယ်မောရခြင်းက သူတို့အတွက် အရသာ
တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ မုန့်ဆိုင်တန်းတွေဘက်မရောက်သေး၍ ဘာမှတော့
ဝယ်မစားရသေး။ သို့သော် တစ်နေရာမှာတော့ . . .

ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံရှေ့ဖြစ်သည်။ မီးကျွမ်းနေသော ဓာတ်တိုင်
ဟောင်းတစ်ခုကိုမှီ၍ ငိုကြွေးနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို သူတို့တွေ့
လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီး၏ ဆံပင်များက အငြိငြိအစွန်းစွန်းဖြင့် ရှုပ်ထွေး၍
နေသည်။ ဓာတ်တိုင်ကိုမှီ၍နေသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက အရိုးမရှိ
တော့သလို ပျော့ညွတ်နေသည်။ ခြောက်ကပ်ပြီးသား စီးကြောင်းအပေါ်
အသစ်အသစ်သော မျက်ရည်စတို့က ထပ်မံဖြတ်သန်းသွားနေသည်။ နှုတ်
ခမ်းမှာ ခြောက်ကပ်မှုနှင့်အတူ တုန်ယင်နေသည်။

အရပ်စကားဖြင့်နှိုင်းရသော် တကယ့်ကို အပူသည်ရုပ်ခေါ်သိ
နေသည်။

ဈာန်ရဲနှင့်ယွန်းစံ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
မိသည်။ ပြီးတော့ အလိုလိုပဲ ခြေလှမ်းတွေက ထိုအမျိုးသမီးထံတိုးကပ်
သွားမိသည်။

“အစ်မ . . . အစ်မ”

“အစ်မ . . . ညီမတို့ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

အမျိုးသမီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်သည်။ ရိုးသားကြင်နာ
မှုကို သူတို့မျက်နှာတွင် အရှင်းသား တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် အမျိုး
သမီးက မျက်နှာကိုလက်နှင့်အုပ်ကာ ငိုကြွေးပါသည်။

ရိုက်သံကြားရတာ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်မကောင်း။

“အစ်မပြောပါ ညီမတို့ကူညီနိုင်သမျှ ကူညီပေးမှာပါ”

အမျိုးသမီးထံမှ တုန်ခါစွာ အသံများ ထွက်လာသည်။

“ဒီလိုပါ . . . ညီမလေးရယ်၊ အစ်မလေ”

ငွေလို၍ ညည်းပြသံမျိုး မဟုတ်ပါချေ။ ရင်ထဲတင်းကျပ်နှိပ်
စက်နေသမျှကို ဖွင့်ချပစ်လိုက်သည့်အသံနှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အမျိုးသမီး၏ဒုက္ခတွေကလည်း များမြောင်လှပါသည်။ အဆိုးဆုံးက
တော့ ယခုဆေးရုံတင်ထားရသော သူမအဖေ၏ဆေးဖိုးပင်ဖြစ်သည်။
သူမ၏ တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးမှာ ထိုဖခင်တစ်ယောက်သာရှိတော့
ကြောင်း သိရသည်။

လုပ်ကြံပြောနေပုံတော့ မပေါက်။

“ဈာန်ရဲ”

ယွန်းစံခေါ်သံကို ဈာန်ရဲ နားလည်ပါသည်။ ဈာန်ရဲလည်း နှလုံး
သားကောင်းသူတစ်ယောက်ပါ။ သို့နှင့် သူတို့ လောလောလတ်လတ်
ပင် ဆုရခဲ့သော ငွေတစ်သိန်းကို . . .

“ယူပါ . . . အစ်မရယ်၊ ယူပါ”

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့။ ယူပါ”

အမျိုးသမီး၏ မျက်ရည်စတွေ တုန်ခါနေသည်။ လှမ်းယူဖို့လက်
ထမဝံ့ဘဲ ခြေထောက်နေသည်။ ဈာန်ရဲ့ ယွန်းစံ၏ မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့
တော့မည့် မျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ကျေးဇူးပါ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးရယ် အစ်မ . . .
အစ်မလေ”

ထိုင်ကန်တော့မတတ် ကျေးဇူးတင်နေသည့် အမျိုးသမီးကို သူ
တို့ ထူပေးခဲ့ရသေးသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် နှုတ်ဆက်နေ
သော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကိုလည်း သူတို့ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။

ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့သဖြင့် မုန့်လည်း လျှောက်မစားနိုင်တော့
ဘဲ ကားရှိရာဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဗိုက်ဆာဖို့လည်း သတိမရ
ကြတော့။ ပီတိကိုစားပြီး ပြုံးနေကြသည်။

ညလမ်းမသည် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်
ကာ လျှောက်လာသော ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ကြောင့် ဘုရားသခင်၏ ညအိပ်
ဝတ်ရုံသို့ ခမ်းနားနေတော့သည်။

(၁၅)

သည်နေ့ဟာ ပျောက်ကွယ်နေသည့် တစ္ဆေတစ်ကောင် ကိုယ်
ရောင်ပြန်ပြလာသည့် နေဖြစ်နိုင်သည်။ လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးကို သစ်
ရွက်ကြောများအဖြစ် နိမိတ်ပုံတစ်ခုလို မမြင်မိတာကောင်းပါသည်။ လက်
ပူတိုက်ထားသော ပျော်ရွှင်ဖွယ်တို့ အချိန်စေ့သွားခဲ့သောနေ့တစ်နေ့ . . .

သူတို့နှစ်ယောက်ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကန်တင်းထဲသို့ ရောက်သော
အခါ ငြိမ်သေနေသော မျက်နှာများနှင့် သူငယ်ချင်းများကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ သူငယ်ချင်းတွေက အရယ်အပြုံးကင်းမဲ့စွာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို
ကြည့်နေသည်။

တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီမှန်းတော့ သူတို့ သိလိုက်ပြီ။

ယွန်းစံနှင့် ဈာန်ရဲ့ ခုံယူဆွဲထိုင်လိုက်ပြီး သူတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း
စီ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“နင်တို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ခတ္တာက မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ နီထွေးက ခေါင်းငုံ့နေသည်။
ထက်ထက်နှင့်က မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ “ဘိတ်ကြီး

က သက်ပြင်းတိုးတိုးချိုးပြီး မိုးအောင်က ရေခွေးငဲ့သောက်ပစ်သည်။ ဉာဏ်မင်း

ဉာဏ်မင်းကတော့ ဈာန်ရဲကိုအရင်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ယွန်းစံကိုကြည့်သည်။

“ငါတို့ နှင့်စကားကိုစောင့်နေတာပါ ယွန်းစံ”
ယွန်းစံမျက်လုံးတို့ ဝိုင်းသွားသည်။
ဈာန်ရဲက ‘ဘာတွေလဲ’ ဟုဆိုကာ ယွန်းစံကိုကြည့်သည်။
ယွန်းစံက အားယူပြုံးရင်း . . .

“ငါ . . . ငါက ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

ဉာဏ်မင်း ခေါင်းရမ်းသည်။

“မညာနဲ့တော့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကော၊ ငါတို့ကိုကော မညာနဲ့တော့။ ယွန်းစံ . . . နင်ပြောတော့”

ယွန်းစံ ငြိမ်နေသည်။ ဈာန်ရဲ ဘာမှနားမလည်ပါ။

ဉာဏ်မင်းကလည်း . . .

“နင် ဘာလို့ငြိမ်ခံနေတာလဲ။ နင့်ကို ဒီလိုသူများက ကြံစည်နေတဲ့ကိစ္စကို နင်သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ငြိမ်ခံနေခဲ့တာလဲ။ အဲဒီအကြောင်းကို ငါတို့ကိုပြောပြ”

“ငါနားလည်အောင်ပြောပြပါလား . . . ဉာဏ်မင်း”

ဈာန်ရဲ ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဉာဏ်မင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါပြောပြမယ်။ ယွန်းစံရဲ့ကျိန်စာကြောင့် လူတွေလိုက်ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ပျောက်သွားတဲ့ သူတောင်းစားလေးကို မြို့စွန်က ဘူတာလေးတစ်ခုမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ကို လူတစ်ယောက်က ယွန်းစံကျိန်ဆဲတဲ့နေ့မှာပဲ ဒီကျောင်းကနေ ငွေပေးပြီး ထွက်သွားခိုင်းလိုက်တာတဲ့”

“ဟင်”

“ခြေကျိုးတယ်ဆိုတဲ့ လူဆီကလည်း ငါရအောင် စုံစမ်းပြီးပြီ။ သူ ယွန်းစံကို နောက်ကလိုက်စကားပြောတာတွေ၊ ယွန်းစံကျိန်ဆဲလာအောင် စကားအညစ်အညမ်းတွေ လျှောက်ပြောတာတွေ၊ ယွန်းစံကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးနောက် ခြေကျိုးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလွှင့်ပြီး အိမ်မှာ ကျောက်ပတ်တီးစည်းပြီး နေနေတာတွေအားလုံးက လူတစ်ယောက် ငွေပေးပြီး ခိုင်းထားတာတွေပဲ”

“ဟင်”

ဈာန်ရဲ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ငြိမ်နေသူက ယွန်းစံ။

ဉာဏ်မင်းစကားတွေကတော့ အဆက်မပြတ်ပါ။

“ယွန်းစံကို ဆားတွေ၊ ရေမုန်းတွေ၊ ဆန်စေ့တွေနဲ့ပေါက်တဲ့ ကျောင်းသူတွေကလည်း အဲဒီလူခိုင်းထားတာတွေပဲ။ အားလုံး ငွေပေးပြီး ခိုင်းထားတာပဲ”

“ဘာ”

ဈာန်ရဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။

“အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ”

ဉာဏ်မင်း လက်ကာပြသည်။ သူ့စကား မပြီးသေးဆိုသည့် သဘော။

“ပထမဆုံး ယွန်းစံအကြောင်းကြားကတည်းက ငါသံသယဝင်တာပဲ။ အသားစိမ်းစားတယ်ဆိုတာလေ။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ယွန်းစံနဲ့ ငါတို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့တစ်လျှောက်မှာ ယွန်းစံ အသားစိမ်းမပြောနဲ့ ညှိနဲ့တောင်ခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အသားစိမ်းက ယွန်းစံထမင်းချိုင့်ထဲ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရောက်လာနိုင်သလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က အကောက်ကြံပြီးထည့်မှတ် ရောက်နိုင်မှာလို့ ငါတွေးမိတယ်”

ဉာဏ်မင်း ခဏနားပြီးမှ စကားပြန်ဆက်သည်။

“အေး . . . ငါတွေးမိသလိုပဲ ခံရတဲ့ကာယကံရှင်ကတော့ မတွေ့မိဘူးလား၊ သိပ်တွေးမိနိုင်တာပေါ့။ ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ထဲရောက်နေတဲ့”

အသားစိမ်းဟာ တစ်ယောက်ယောက်က ချောက်ချပြီးထည့်တာမှန်း တန်း
ထွေးသိမှာပဲ။ ဒါကြောင့် နောက်ကွယ်က တစ်ယောက်ယောက် လုပ်ကြံ
စီမံနေတဲ့ကိစ္စကို ယွန်းစံသိပြီးသားလို့ ငါသိလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယွန်းစံ
သိသိလျက်နဲ့ ဒီကိစ္စကြီးကို ကိုယ့်ကို စုန်းမလို့အပြင်းအထန် စွပ်စွဲနေ
တဲ့ ကိစ္စကြီးကို ဘာလို့ငြိမ်ခံနေရတာလဲ။ အဲ့ဒါ . . . ယွန်းစံ၊ နင်တစ်
ခုခုပြော”

ယွန်းစံ မျက်လွှာမှိတ်ထားသည်။

အားလုံးက သူမအဖြေကို၊ သူမဆီမှထွက်လာမည့် စကားတစ်
ခွန်းခွန်းကို ငဲ့လင့်နေကြသည်။ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီး သူမသည်
ဈာန်ရဲကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။ အားနာလိုက်တာ ဈာန်ရဲရယ် . . .။

မျက်လွှာကို ပြန်မှေးပြီးမှ . . .

“နင်ပြောတာ အကုန်မှန်ပါတယ်။ အဲ့ဒါတွေအားလုံးကို ငါ့ကို
နောက်ကွယ်က တစ်ယောက်ယောက်ကလုပ်ကြံပြီး နှိပ်စက်နေတာပါ။
နင်ပြောတာ အကုန်မှန်ပါတယ် ဉာဏ်မင်းရာ . . .”

မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ သူမငိုပြီ။

“အဲ့ဒီ နောက်ကွယ်ကတစ်ယောက်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ ဈာန်ရဲ အော်ပစ်လိုက်မိသည်။

ဉာဏ်မင်းက စိတ်မကောင်းစွာပင် ကန်တင်းအပြင်ဘက်ကို မေး
ဆတ်ပြသည်။

“ဟိုမှာ သူလာနေပြီ”

ခပ်ဝေးဝေးမှလျှောက်လာသူ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို အားလုံး
မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူက ကန်တင်းသို့ဝင်၍ သူတို့စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
လျှောက်လာပါသည်။

ဉာဏ်မင်းက ခုံတစ်ခုံဆွဲ၍နေရာလုပ်ပေးပြီး . . .

“ထိုင်ပါ။ ကိုအောင်ခန့်”

ကိုအောင်ခန့်ဆိုသော ထိုလူက ထိုင်ပါသည်။ အားလုံးကို ထော
ဘုယျကျစွာ တစ်ချက်ကြည့်၍ပြုံးပါသည်။ နောက်ဆုံး ယွန်းစံဆီတည့်
တည့်ကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မနွေးယွန်းယွန်းစံ နေကောင်းပါတယ်နော်”

ယွန်းစံ ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူအပေါ်
တုန်လှုပ်သောအမူအရာက ဖုံးမရဖိမရစွာ သူမမျက်နှာမှာပေါ်လွင်လာ
သည်။

ကိုအောင်ခန့်သည် မျက်ခုံးထူထူနှင့် နှာတံပေါ်သည်။ ပီရီနေ
သောနှုတ်ခမ်းသားများသည် သူ့ကို ဥပမိရုပ်ကောင်းစေရန် အဓိကပံ့ပိုး
ပေးနေသည်။ ဆံပင်ခပ်တိုတိုကို ဘေးသို့သေသပ်စွာ ခွဲသိမ်းထားသည်။

“ကျွန် . . . ကျွန်မနေကောင်းပါတယ်”

နေကောင်းပါတယ်ဟုပြောသော ယွန်းစံ၏ အသံက အဖျားတက်
နေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

ပြောသင့်လား၊ မပြောသင့်လားချင့်ချိန်နေသော ဉာဏ်မင်းက
တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည့်အသံနှင့် . . .

“ဈာန်ရဲ”

ဈာန်ရဲကကြည့်မှ ကိုအောင်ခန့်ကို ညွှန်ပြကာ . . .

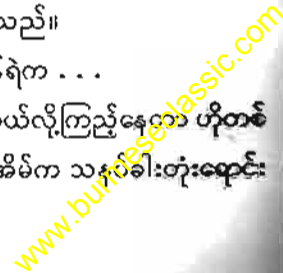
“ဒါ ယွန်းစံကို နောက်ကွယ်ကနေ အများသူငါ ‘စုန်းမ’လို့ စွပ်စွဲ
အောင် ပီပီပြင်ပြင်ကြံစည်နေတဲ့သူပေါ့”

“ဟင်”

တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်နှင့် ဆတ်ခနဲထလိုက်သောဈာန်ရဲ ထိုလူ၏
တည်ကြည်သောအကြည့်မှာ ခဏငြိမ်သွားသည်။

တစ်ခုခုကိုသတိရသွားသည့် ဈာန်ရဲက . . .

“ဪ . . . ခင်ဖျားကို မြင်ဖူးပါတယ်လို့ကြည့်နေတာ ဟိုတစ်
ခါ ယွန်းစံတို့အိမ်ရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူပဲ။ ဒီအိမ်က သနပ်ခါးတုံးထောင်း

လားဆိုပြီး အကြောင်းကြောင်းမေးတဲ့လူပဲ။ ဟုတ်တယ် အဲဒီကတည်းက ခင်ဗျားကို မသင်္ကာနေတာ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဈာန်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခု စိတ်ဓာတ်လျှော့ပြီး ထိုင်စေချင်တယ်။ ကျွန်တော်ဘာလို့ ယွန်းစံကို နောက်ကွယ်က တိုက် ခိုက်ရသလဲဆိုတာကို ခင်ဗျား သိသင့်သေးတယ်လေ။ အဲဒါကိုသိပြီးမှ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုလုပ်ချင် လုပ်ပေါ့”

ထိုလူ၏တည်ငြိမ်မှုက ဈာန်ရဲ့အရိုင်းဆန်ဆန် ဖြေရှင်းချင် မှုကို တွေ့စေသွားစေသည်။

“ထိုင်ပါ . . . ဈာန်ရဲ့ရယ်”

ယွန်းစံကထိုင်ခိုင်းမှ သူထိုင်မိသည်။

ကိုအောင်ခန့်က အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် ခပ်ထေ့ထေ့တော့ ပြုံး သေးသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“သူတို့အားလုံးသိချင်တဲ့ အတိတ်တချို့ကို မနွေးယွန်းယွန်းစံ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောပြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်”

ယွန်းစံကို တည်တည်ကြည့်၍ပြောသော ကိုအောင်ခန့်၏အသံ က တည်ငြိမ်မှုနှင့် အားကောင်းလှသည်။

“ကျွန်မ အားလုံးကို ပြောပြပါ့မယ်”

ယွန်းစံ၏အသံက အဘယ့်ကြောင့် တရားခံတစ်ဦးဖြောင့်ချက် ပေးမည့်အသံနှင့် တူနေရသနည်း။

နွေးထွန်းထွန်းစံ

ဝါဂွမ်းပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ သူမဘဝအစသည် ဖြူစင်ပေါ့ပါးခဲ့ပါသည်။ သူမငယ်စဉ်မှာပင် မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားနှင့် ဒေါ်လေးတို့က သူမ၏မိသားစုဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမကို အနီးဆုံးစောင့်ရှောက်သူကတော့ ဒေါ်လေးဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ပေါ်ကရှဉ့်ကလေးတွေပင် ကစားဖော်ရှိသည်။ မြေးတစ်လိုက်တစ် ကစားကြသည်။ သူမမှာတော့ အဖော်မရှိခဲ့ပါ။ ကစားဖော်မရှိသောသူမအတွက် ဒေါ်လေးကသာ ကစားဖော်ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ သူမပျင်းရိသောအခါ ပန်းပင်များအနားသို့ သွားကာ ပျံဝဲနေသောလိပ်ပြာများကို ရေတွက်နေတတ်သည်။ လိပ်ပြာများကို မတွေ့ရသောအခါ သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပါ။ ထိုအခါ ဒေါ်လေးက သူမကိုခေါ်၍ ပုံပြင်များပြောပြသည်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကလေ . . .”

ဒေါ်လေးပြောပြသော ပုံပြင်များအနက် သူမ နားထောင်၍မရိုးနိုင်သော ပုံပြင်များမှာတော့ စုန်းကဝေပုံပြင်များဖြစ်သည်။ စုန်းတွေက တန်ခိုးရှိသည်။ ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ ပြုစားနိုင်သည်။ လေပေါ်ပျံဝဲနိုင်သည်။

ထိုစုန်းတွေအကြောင်း နားထောင်ရတိုင်း သူမ၏မျက်လုံးလေး ခိုင်းနေတတ်သည်။ ညအိပ်မက်ထဲမှာလည်း သူမက စုန်းမလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှာ အစိမ်းပုပ်ရောင်ဆေးရည်အိုးကြီးကို ပွက်ပွက်ဆူအောင်ကျိုနေရှာသည်ဟု သူမမြင်မက်လာသည်။ သူမ စုန်းတွေကို စွဲလမ်းနေခဲ့ပါပြီ။

တချို့ယောက်ျားလေးများက တံမြက်စည်းခွစီးကာ မြင်းစီးတမ်းကစားတတ်သလို သူမကလည်း တံမြက်စည်းခွကာ စုန်းမကလေးလုပ်တမ်း ကစားတတ်ခဲ့သည်။ သူမ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်တတ်သော အရွယ်ရောက်တော့လည်း စုန်းကား၊ မှော်ကားများကို ရွေးကြည့်လာတတ်ပါသည်။

“အား . . .”

အဘွား၏အော်သံဖြစ်သည်။ သူမက ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း လန့်၍ ယောင်ယမ်းကာ အဘွား၏ပေါင်ကို ကုတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“မြေးလေးယွန်းရယ် . . . ကြောက်တတ်လည်း မကြည့်ပါနဲ့လား။”

တားလို့မရပါ။ သူမ နှစ်မြိုက်စွာကြည့်နေဆဲပါ။ သို့သော် သူမ ထိုသို့ကြည့်နေလျှင်တော့ သူမအနား ဘယ်သူမှမလာတော့ပါ။ သူမက ကြောက်လန့်ရင် နီးရာလူ ဆွဲကုတ်တတ်သည်ကိုး။

သူမ အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝရောက်တော့ ဘုရားစောင်းတန်းများတွင်ရောင်းတတ်သော စာအုပ်အပောင်းဆိုင်ကလေးများမှ အစီအရင်ကျမ်းစာအုပ်လေးများကို ဝယ်စုလာသည်။ ဒေါ်လေးပင် သူမကို အံ့ဩရပြီး တားသင့်ပြီထင်၍ တားရသည်။ သို့သော် သူမက ပြုံးပြုံးလေးပင် ‘စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့ပါ ဒေါ်လေးရဲ့’ ဟု ခပ်ခွဲခွဲလေး ပြန်ပြောတတ်သည်။

ကျိန်ဆဲတတ်သော အကျင့်ဆိုးလေးကတော့ ဘယ်အချိန်စာ သူမဆီ ရောက်လာခဲ့မှန်းမသိပါ။ ဆယ်တန်းနှစ်လောက်မှာတော့ သူမ

နှုတ်မှ ကျိန်ဆဲတတ်သောစကားလုံးများသည် လွယ်လင့်တကူ ထွက်
ပေါ်လာတတ်နေပါပြီ။ ဝစီဗေဒ ထိတိုင်းမရှုတတ်သော်လည်း တိုက်ဆိုင်မှု
နှင့် ဩဇာသောအခါ သူမအတွက် အထင်လွဲမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့
သည်။

“စာမေးပွဲ ကျပါစေတော်”

ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်က သူမကို ဇီးစေ့နှင့်လှမ်းပေါက်
၍ ကျီစယ်စဉ်က သူမ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း
ထွက်သောအခါ ထိုကျောင်းသားလေးနာမည် အောင်စာရင်းမှာ မပါဝင်
ခဲ့ပါ။

တကယ်တော့ ထိုကျောင်းသားလေးသည် ဆိုးဆိုးပေနှင့်
ကျောင်းစာစိတ်မဝင်စားမှုကြောင့် သူ့ဘာသာသူ့ကို ကျခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော် အားလုံး၏ အမြင်က သူမဆီသို့သာ စောင်းရွဲ၍လာတော့သည်။
ထိုသို့ မတော်တဆများ၊ တိုက်ဆိုင်မှုများ သုံးလေးခါဖြတ်သန်းပြီးသော
အခါမှာတော့ သူမကို ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုသည့်အရာက ကောင်းကောင်းရိုက်
ပုတ်နေပါပြီ။

“အဲဒီကလေးမလေးနှုတ်က စီးကစီးနဲ့”

“ခပ်ရှောင်ရှောင်နေကြပေါ့ဟယ်”

လူတချို့ သူမကို မသိမသာ ဖယ်ကျဉ်လာကြသည်။ ဒါတွေ
ကို သူမ ဂရုမစိုက်မသေးသည်မှာ မိုက်မဲရာ ကျကောင်းကျမည်မှန်သော်
လည်း သူမ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကမ္ဘာထဲမှာတော့ သူမ ပျော်ဆဲပါ။

တကယ်တော့ သူမသည် စုန်းကဝေဆိုသည်များကို ပညာရပ်
တစ်ခုအဖြစ် စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ လေ့လာချင်လိုခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။

သူမ တက္ကသိုလ်စတင်ချိန်မှာတော့ သိပ်ကိုလှပသော မိန်းမပျို
လေးဖြစ်နေပါပြီ။ ကျော့ရှင်းသောသူမအလှက မြင်သူတိုင်းကို ချက်ချင်း
အကြည့်မလွှဲနိုင်အောင် ပြုစားထားနိုင်သည်။

သူမတို့မြို့ကလေးတွင်ပင် တက္ကသိုလ်ရှိသည်မို့ သူမ တခြား
မြို့များသို့ သွားတက်စရာမလိုခဲ့ပါ။ ထိုတက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကပဲ သူမ
ကို အရိပ်ဆိုးနှင့် လိပ်ပြာမလုံမှုများကို ပေးခဲ့တော့သည်။

တက္ကသိုလ်မှသူငယ်ချင်းတချို့နှင့် မြို့လယ်ကဘုရားသို့ သွား
ဧည့်ကဖြစ်သည်။ ဘုရားဖူးပြီး ရင်ပြင်ပေါ်မှအဆင်း သူငယ်ချင်းလုပ်သူ
တ . . .

“ယွန်းစံ . . . နောက်က တစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာသလို
ပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ၏ သတိပေးမှုကြောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
သူမနောက်တွင် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကင်
ဓရာလေးတစ်လုံးကို ပခုံးထက်လွယ်ထားခြင်းကြောင့် ဓာတ်ပုံဆရာလေး
ဘု သူမခန့်မှန်းမိသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာလေးက သူမကို ပြုံးပြသည်။

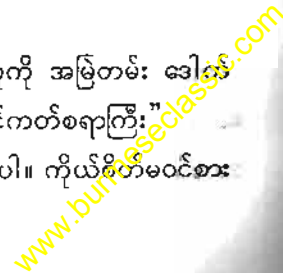
သူမကတော့ ပြုံးမပြပါ။ မဲ့ပြပြီးသာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

နောက်နေ့များတွင်တော့ သူမအတန်းရှေ့သို့ ထိုဓာတ်ပုံဆရာ
လေး ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ မယဉ်ကျေးရဲတင်းသည့် အပြုအမူ
မျိုးတော့ မရှိပါချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ အမြဲငေးသည်။ သူမသွားရာ
နောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကလိုက်သည်။

သူမအား ထိုဓာတ်ပုံဆရာလေး စိတ်ဝင်စားနေခြင်းကို ဘေး
အလူအများကပင် သိနေကြပြီ။

“ဓာတ်ပုံဆရာလေးကတော့ ဇွဲကောင်းတယ်ဟေ့။ နင့်ကို အမြဲ
ကြည့်နေတာ ယွန်းစံရဲ့”

“ငါတော့ စိတ်ရှုပ်တာပဲသိတယ်။ လူကို အမြဲတမ်း ဒေါသ
ဆောက်ကြည့်နေတဲ့ အဲဒီမျက်လုံးတွေက အမြင်ကတ်စရာကြီး”
သူမစိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောခြင်းပါ။ ကိုယ်စိတ်မဝင်စား

သည်လု၏ အခြံကြည့်နေသောမျက်လုံးတွေက သူမကိုမွန်းကျပ်မှု၊ ဓလုံ
ခြံဖြူနှင့် အနောက်အယုတ်ဖြစ်စေမှုကိုသာပေးသည်ဟု သူမ စံစားရသည်။

သူမတို့ နောက်တစ်ခါ မြို့လယ်က ဘုရားသို့ ရောက်ချိန်မှာ
ဆရာ ဓာတ်ပုံဆရာလေးနှင့် တွေ့ပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဓာတ်
ပုံဆရာလေးသည် သူ၏ပထမဆုံးအများကို ကျူးလွန်လိုက်မိသည်။

လင်းခနဲအရောင်တစ်ပြက်က သူမအေးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူမလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကင်မရာကို လက်ကမချရသေး
ဘဲ ငေးကြည့်နေသည့် ဓာတ်ပုံဆရာလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှင် . . . ရှင် . . .”

“ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းပြီးရိုက်မလိုပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မထိန်း
နိုင်ဘဲ ခလုတ်ကို နှိပ်မိသွားတာ”

သူမကို ဓာတ်ပုံဆရာလေးက ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဓာတ်ပုံဆရာလေးက သူ့အပြစ်ကို ခပ်ဖွဖွဖုံး၍ ပြောပေမယ့် . . .

“ရှင်ထွက်သွား . . . သွား . . . သွား . . .”

ဓာတ်ပုံဆရာလေး ကြောင်ကြည့်နေဆဲ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ သွား . . .။ အဲဒီကြည့်နေတဲ့ ရှင်မျက်လုံး
တွေ ကန်းပါစေတော်။ သွား . . .”

ထိုကျိန်ဆဲမှုသည် သူမဘဝကို သူမကိုယ်တိုင် ပေကျံအောင်
ထွေးထုတ်လိုက်သည့် တံတွေးစက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ပဲ ဓာတ်ပုံဆရာလေး မျက်လုံးကန်းသွား
သည့်သတင်း သူမတို့မြို့ကလေးမှာ ဟိုးဟိုးကျော်အောင် ပျံ့နှံ့သွားပါ
တော့သည်။ သူမ အိမ်အပြင် မထွက်ရဲပါ။ အပြင်ထွက်လျှင် သူမကို
အပြစ်ရှိသူလို ကြည့်ကြသည်။ ရွံ့ကြောက်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို
ဆက်ဆံလာကြသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းပင် ဤမြို့ကလေးသည် သူမ
အတွက် နေရာမရှိခဲ့တော့ပါ။

ဓာတ်ပုံဆရာလေး၏ အစ်ကို သူမအိမ်လာ သောင်းကျန်းသည်
နေ့ကဆို ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပိုင်းကြည့်သူများမှာ သူမတို့အိမ်ရှေ့တွင် ပြည့်
နှက်နေခဲ့သည်။

“ငါ့ညီကို မျက်ကန်းဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့စုန်းမ . . . မင်းကိုကောင်း
ကောင်းပြန် ဒုက္ခပေးပြမယ်”

ထိုခြိမ်းခြောက်မှုက မိုးကြိုးပစ်သံမခံနိုင်သည့် ကလေးတစ်
ယောက်ကို မိုးသည်းထဲမှာ ပစ်ချထားခဲ့သလို သူမကို ချောက်ချားတုန်
လှုပ်စေခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပထမနှစ်ကျောင်းပြီးပြီးချင်းပင် သူမတို့ ထို
မြို့ကလေးမှ ပြောင်းပြေးခဲ့ရပါသည်။

ဘာတွေဘယ်လိုမှားလဲ သူမမသိပါ။ သူမမှာ အပြစ်ရှိသလား
သူမ တွေဝေဆဲပါ။ အပြစ်ရှိရင်ကော ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးလဲ။

ထိုအပြစ်ကို ကျေချင်ပါပြီ။

ယွန်းစံစကားအဆုံးမှာ အားလုံး ငြိမ်သက်နေပါသည်။ သို့သော် 'ဟက်' ခနဲရယ်လျက် ထရပ်လိုက်သူက ဈာန်ရဲ့။

“ဘာများလဲလို့၊ ခင်ဗျားညီ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မျက်လုံးကန်းတာပဲ ယွန်းစံနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဒါ တိုက်ဆိုင်တာပဲ၊ အဝေးကြီးပဲ”

ကိုအောင်ခန့်ကလည်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ မျက်နှာကလည်း စူးရှနေသည်။

“အဲဒီညက ငါ့ညီ သူ့ဓာတ်ပုံကူးရင်း ဓာတ်ပုံဆေးပုလင်းမှောက်ပြီး မျက်လုံးထဲ အဲဒီဆေးတွေဝင်ပြီး ကန်းရတာ။ သူ့ဓာတ်ပုံကူးရင်း ကန်းရတာကွ။ အေး . . . တခြားလူနဲ့ဆိုရင်တော့ တိုက်ဆိုင်တာပဲ။ ဒီစုန်းမနဲ့ဆိုရင်တော့ တိုက်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျိန်စာပဲ . . . ကျိန်စာ”

ယွန်းစံဆီသို့ ပစ်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းဘာလို့ စကားကုန်အောင်မပြောတာလဲ နွေးယွန်းယွန်းစံ။ ငါ့ညီက မျက်လုံးတင်ကန်းတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘဝတစ်ခုလုံး ကန်းသွားတာ။ အဲဒါကို မင်း ဘာလို့မပြောတာလဲ။ ငါ့ညီက မင်းစိတ်နဲ့ ရူးမတတ်ခံစားရင်း စိတ်ကျရောဂါနဲ့ သေသွားတာလေ။ အဲဒါ မင်းဘာလို့ မင်းရည်းစားသိအောင် မပြောတာလဲ”

ယွန်းစံ မျက်ရည်ကျသည်။ နီထွေးက ယွန်းစံကို ညှစ်၍ ပြောသွားသည်။

ဈာန်ရဲကလည်း ဆူပွက်နေသည်။

“အဟား . . . ခင်ဗျားညီဘာသာ မခံစားတတ်လို့ သေသွားတာပဲ။ ဒါလည်း ယွန်းစံအပြစ်မှမဟုတ်တာ။ ခင်ဗျား ပုံကြီးမချဲ့ပါနဲ့။”

“လူစိတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး စကားပြောပါ။ ငါ့ညီက သူ့စိတ်နဲ့မျက်ကန်းတယ်၊ ပြီးတော့ သေတယ်။ သူ မျက်ကန်းတုန်းက လူနာလာမေးဖူးသလား၊ သေတော့ အသုဘ လာဖူးလား”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ရိုက်ပုတ်နေတဲ့အချိန် သူ့အပြင်ဘက်ကို တယ်လိုထွက်မလဲဗျ။ သူ့ဘက်မှာ အခက်အခဲတွေအများကြီး၊ ရင်ဆိုင်စရာတွေ အများကြီးနဲ့။”

“ငါတို့မှာလည်း ပြန်မရတော့တဲ့ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ကွ။ သူ့ဆီက တာဝန်ယူမှုမရရင်တောင် စာနာမှုတော့ရသင့်တယ်။ သူ့ရှောင်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါ ကလဲ့စားချေတယ်ကွာ”

“ခင်ဗျား အရူးပဲ”

မိုးအောင်က ဈာန်ရဲကို ထ၊ တားသည်။ တားသည့်လက်ကို ပုတ်ချကုာ ဈာန်ရဲဆက်ပြောသည်။

“ယွန်းစံ . . . ငိုမနေနဲ့တော့။ ဒီအရူးပြောတာတွေ၊ လုပ်တာတွေ စိတ်ထဲ ထည့်မနေနဲ့တော့။ ဒီလူ ဆက်အကောက်ကြုံရင် ငါအသေသတ်ပစ်မယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဒီတစ်ခါရယ်သူက ကိုအောင်ခန့်။

“အေး . . . မင်းက အသေပဲသတ်ပစ်နိုင်မှာ။ ငါက အရှင်သတ်ပစ်မှာ။ ရှင်လျက်နဲ့သေအောင် မင်းတို့ကိုသတ်မှာ”

ဘိတ်ကြီးကလည်း ထ၊ တားသည်။

“ကိုအောင်ခန့် . . . ထိုင်လိုက်ပါဗျာ၊ ကိုအောင်ခန့် . . .”

ညာထိမ်းကလည်း ဈာန်ရဲကို အတင်းထိုင်ခိုင်းသည်။

“ညိုယူကြရအောင်ပါဗျာ။ အာဃာတတွေကို ဆုံးနိုင်မယ့်နည်း

လေး”

ကန်တင်းတစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေကို သူတို့သတိမရကြပါ။

အချေအတင်စကားတို့ကို ခဏရပ်ကာ အားလုံး ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းထားနေကြသည်။ မိုးအောင်က သင့်တင့်သည့်စကားကိုဆိုသည်။

“ယွန်းစံ . . . နင်တစ်ခုခုပြောပါလား”

“အင်း . . . ငါပြောမှာပါ”

ဈာန်ရဲက ကိုအောင်ခန့်ကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ကြည့်နေသည်။ ကိုအောင်ခန့်က ယွန်းစံကို လက်ခုပ်ထဲက ပိုးကောင်လေးကို ကြည့်သလို ကြည့်နေသည်။

“ရှင့်အနေနဲ့ ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်နှိပ်စက်ပြီးတာတောင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား”

“ငါမကျေနပ်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ မင်းကောင်းကောင်းသိထား သင့်တယ်ထင်တယ်”

ယွန်းစံ တစ်ချက်လောက်ငြိမ်ပြီးမှ . . .

“ဒါဆို ကျွန်မတောင်းဆိုတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မကို အသေသတ်ရင်သတ်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို ရှင် လုံးဝ ကျေနပ်မယ့် နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ချပါလား။ ကျွန်မဆက်ပြီး စိတ်အပင်ပန်း မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ယွန်းစံ . . . ဘာမှတောင်းပန်စရာမလို . . .”

ထက်ထက်နှင်းက ဈာန်ရဲစကားမဆုံးအောင် ဝင်တားနိုင်လိုက်သည်။ ကိုအောင်ခန့်က ယွန်းစံကို မသတ်ချင်သေးသည့် ဟင်းစား သတ္တဝါလေးကိုကြည့်သလို ကြည့်ကာ . . .

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးလျှော့ပြီး မင်းတောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောကြည့်မယ်။ မနက်ဖြန် မင်းကိုနောက်ဆုံးအနေနဲ့ အကြီးမားဆုံး အပြစ်ပေးမယ်။ မင်းခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ပြင်ဆင်ထားပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ သူ ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ ဈာန်ရဲကို မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်သည်။

“ကိုဈာန်ရဲ . . . လုံးဝသေတာနဲ့ ရှင်လျက်သေတာ ဘယ်ဟာ ခံရခက်သလဲ”

မေးခွန်းအဆုံးမှာ သူ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

Handwritten notes in Burmese script at the top left of the page.

Handwritten notes in Burmese script along the left margin of the page.

Handwritten notes in Burmese script at the top right of the page.

လောကပန်းချီကားထဲ
ဆေးတူထူနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ထိမိတွေ
အရည်ပျော်ကျထုန်းထဲ
မိုးတွေဖွင့်လို့ ရှောင်စီးတွေဝမ်းလက်ထုန်း
ဝါရှာခဲ့တယ်
ဟေ့ ... တယ်မှာလဲ၊ သိကြားမင်းရဲ့ ခွေးရေပူရိုဒ် ...

ဖိုးဝ၏ အထုံးအဆောင်များမှ

(၁၆)

ဆောင်းဝင်ရာသီ၏ နံနက်ခင်းတွေကား လှပသင့်လျက်နှင့် မလှပတော့ဟု သူထင်မိသည်။ အဝေးက ဝိုးတဝါးလူရိပ်တွေကို လှမ်းကြည့်ရတာ အစိုးအငွေ့ဆန်နေသည်။ ကံကြမ္မာရိုင်း၏ ရနံ့ကို လေထဲမှရှုမိသယောင်ယောင် သူခံစားမိသည်။

သူ သစ်ရွက်တွေကို အကြောင်းမဲ့ ခူးခြေနေမိသည်။

“ဈာန်ရဲရယ် . . . ဒီမှာလာထိုင်ပါ”

သူ့ကို ယွန်းစံက အားမပါသောအသံနှင့် လှမ်းခေါ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မျက်နှာအိုနေကြသည်။ ဉာဏ်မင်းက ခေါင်းတဖြှင်းဖြှင်းကုတ်ပြီး . . .

“ငါမှားတာပါကွာ။ ငါ့ကိုက ဒီအမှုကိုသွားဖော်မိတာ”

“မင်းမမှားဘူး ဉာဏ်မင်း။ မင်း ငါ့အပေါ် သူငယ်ချင်းတာဝန်ကျခဲ့တာပါ။ မဟုတ်ရင် ယွန်းစံကို ဟိုလူ ဘယ်လောက်ထိ နောက်ကွယ်ကနေ အနိုင်ကျင့်နေမလဲမသိနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်မမှားဘူး ဉာဏ်မင်း။ ငါလည်း နင်တို့ကို ဒီလို ခြိုးခြံပေးတာပင်ပန်းလှပြီလေ။ ဒီလိုအားလုံးသိသွားတော့ ငါ့ရင်တည်ရတာ ပွင့်လင်းလာတယ်။ အားရှိလာတယ်”

‘အားရှိလာတယ်’ ဟု ပြောနေသော သူမနှုတ်ခမ်းလေးက အားစွဲစွာ နှစ်ပါးနေသည်။

“သူငယ်ချင်းရယ်”

ထက်ထက်နှင့်က သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ထွေးပေးပါသည်။ နတ်ဆိုးလာဖို့အတွက်ဆိုလျှင် နာရီတွေကမြန်ကြသည်။

“ဟိုမှာ သူလာနေပြီ”

မိုးအောင်က ညွှန်ပြသည်။ ကိုအောင်ခန့်လာနေသည်ကို သူတို့အားလုံး တွေ့လိုက်ကြသည်။ ဘိတ်ကြီးက စိတ်မပါလက်မပါနှင့် ယွန်းစံနှင့်ဈာန်ရဲ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်ကျမည့်ခုံကို ကိုအောင်ခန့်အတွက် နေရာကြိုပြင်ပေးထားသည်။

ဉာဏ်မင်းကလည်း စားပွဲပိုင်းထဲမနေချင်၍ ဆိုင်ထောင့်မှာသွားရပ်နေသည်။

ကိုအောင်ခန့်ဝင်လာသည်။

လက်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ပိုက်ထားသည်။

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြပြီး ဘိတ်ကြီးဖယ်ပေးထားသည့်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ယွန်းစံက မနေ့ကလို ခေါင်းငုံ့မနေတော့ပါ။ သူပေးသည့်အဖြစ်မှန်သမျှ ရင်ဆိုင်မည်ဟူသောစိတ်နှင့် ခေါင်းမော့ထားသည်။

“ပြောပါ . . . ကိုအောင်ခန့်။ ကျွန်မ အသင့်ပြင်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးပေးမှာလဲဆိုတာ ပြောပါတော့”

ကိုအောင်ခန့်က အေးဆေးစွာပင် လက်ကစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ အားလုံးအကြည့်က ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထိုစာအုပ်ပေါ်ရောက်သွားစဉ်မှာတော့ . . .

‘စုန်းများအား အပြစ်ပေးနည်း’ ဟူသော စာအုပ်အစုစုတွင်ရေးထားသော လက်ရေးမူနှင့်စာတမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူ စနစ်တကျတော့စီစဉ်ထားပြီဟု သူတို့သိလိုက်ရသည်။

“ရှေးတုန်းက အိဂျစ်မှာ စုန်းအတတ်တတ်တဲ့သူတွေကို ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူတွေလို ပညတ်ထားခဲ့ကြတယ်ကွ။ (၁၅)ရာစုနဲ့ (၁၇)ရာစုလောက်တုန်းကတော့ ဥရောပမှာ ကားစင်တင်သတ်တဲ့ ဥပဒေရှိတယ်ကွ”

“ရှင် ကျွန်မကိုသတ်ချင်တာလား”

ကိုအောင်ခန့် ခပ်ကျဲကျဲရယ်သည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . သိပ်သတ်ချင်တာပေါ့။ မနေ့က စကားအတိုင်းပဲပြောရရင် ရှင်လျက်နဲ့သေအောင်သတ်မှာလေကွာ ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

သည်လူ စကားပြောကျွမ်းကျင်ပါသည်။ သူက အေးဆေးစွာ ဆက်ပြောသည်။

“(၁၄၈၄)ခုနှစ်ကနေ (၁၇၈၂)ခုနှစ်အထိ ဥရောပက ဝတ်ကျောင်းတော်တွေမှာ စုန်းပေါင်းသုံးသိန်းနီးပါးလောက်ကို စီရင်ခဲ့တယ်လို့ မှတ်တမ်းရှိတယ်”

“အဲ့ဒီ ခင်ဗျားရဲ့ လေ့လာစုဆောင်းထားချက်တွေကို မပြောဘဲနဲ့ လိုရင်းပဲပြောပါလား ကိုအောင်ခန့်”

လေသံမမာအောင်ဂရုစိုက်၍ ဈာန်ရဲကပြောလိုက်သည်။

ကိုအောင်ခန့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အင်း . . . လိုရင်းအတွက် ခြေဆင်းအနေနဲ့ပြောနေတာပါ။ နွေယွန်းယွန်းစံကိုအပြစ်ပေးဖို့ ပုံပြင်ကောင်းလေးတစ်ပုဒ် ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတယ်။ ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့ စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်ကြည့်ပေါ့”

အားလုံး စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် အာရုံစူးစိုက်ဖြစ်သွားကြသည်။

“ပုံပြင်က ခပ်တိုတိုပါ။ ဂရိပုံပြင်လေးဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူက ပုံပြင်ကိုစသည်။

“ရှေးတုန်းက အာသီးမီးယက်ဆိုတဲ့တိုင်းပြည်မှာ ဘုရင်တစ်ပါး ရှိတယ်။ ဘုရင်နာမည်က ‘ဂုဇက်’တဲ့။ သူ့မှာ ‘အိုဒက်’ လို့ခေါ်တဲ့ သား တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီ အာသီးမီးယက်ဆိုတဲ့တိုင်းပြည်ရဲ့ တောင် ဘက်ပင်လယ်မှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိတယ်။ အဲဒီကျွန်းမှာ ‘နီဗာ’ လို့ခေါ် တဲ့ စုန်းမတစ်ယောက်က ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုဆောက်ပြီး နေနေတယ်တဲ့။ စုန်းမဆိုပေမယ့် ငယ်ရွယ်ပြီး သိပ်ကိုလှပရှာတယ်တဲ့”

သူခဏနားလိုက်သည်။ အားလုံးက တထိတ်ထိတ်နှင့် စိတ်ဝင် စားနေကြသည်။

“တစ်နေ့တော့ ဘုရင်ကြီးရဲ့သား ‘အိုဒက်’ဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အပန်းဖြေတုန်း မုန်တိုင်းတစ်ခုမိပြီး စုန်းမလေး နီဗာနေတဲ့ကျွန်းကို ရောက်သွားတယ်။ အဟင်း . . . အဲဒီလိုမင်းသားချော နဲ့ လှပတဲ့စုန်းမလေးတို့ဟာ တွေ့တွေ့ချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စွဲလမ်းသွားတော့တာပေါ့။ အဲဒီနောက် မခွဲနိုင်မခွာရက်လို့ မေတ္တာသက်ဝင် သွားကြတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းကြိုကြားတဲ့ ဘုရင်ကြီးကတော့ သိပ်ကို အမျက် ထွက်တော့တာပေါ့။ သူ့သားကို မရမက အင်အားသုံးပြီး ပြန်ခေါ်တယ်။ သူ့သားကလည်း မလိုက်ချင်ဘူး။ နီဗာကလည်း မခွဲချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့သားနဲ့နီဗာကို သဘောတူလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညှိနှိုင်းမှုတစ်ခုတော့ ကြားခံသေးတာပေါ့”

ဇာတ်ရှိန်က မြင့်နေသည်။

“ဘုရင်ကြီးဂုဇက်က သူ့သားနဲ့နီဗာကို သဘောတော့တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးကို ဦးခေါင်း ကနေဝိုက်ပြီး သံခါးပတ်နဲ့ ပိတ်လိုက်တယ်။ သူတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် မမြင်ရအောင်လို့ပေါ့။ နောင် အနစ်(၂၀)ကြာမှ အဲဒီမျက်လုံး မှာ ပိတ်ထားတဲ့ခါးပတ်ကို ဖွင့်ခွင့်ပြုမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ရွေးချယ်

စရာမရှိတဲ့ နီဗာနဲ့အိုဒက်ဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့အမိန့်အတိုင်း ဖာစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရဘဲ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်တဲ့”

သူ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ခုခု စဉ်းစားနေပုံပါ။

“ပုံပြင်က နည်းနည်းတော့ ကျန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလိုအပ် တော့ဘူးထင်လို့ ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး။ ကဲ . . . အခု ကျွန် တော် မနွေးယွန်းယွန်းစံကို စီရင်ချက်ချချင်ပြီ”

သူ့အသံက တစ်ဖက်လူကို အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်သည့် ခြိမ်း ခြောက်သံမျိုးနှင့် တူနေသည်။ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရုံမှလွဲ၍ မတတ်နိုင် သည့် ယွန်းစံက . . .

“ပြောပါ၊ ရှင်ဖြစ်ချင်တာကို ပြောပါ”

ကိုအောင်ခန့်က ဈာန်ရဲကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်သေးသည်။ ပြီးမှ . . .

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပုံပြင်ထဲကလိုပဲ တွေ့ခွင့်မပေးနိုင်တော့ ဘူး”

“ရှင် . . . ”

“ဘာ . . . ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်နေ့တစ်နာရီပဲ တွေ့ခွင့်ပေးမယ်။ အဲဒီတစ်နာရီအတွင်းမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရအောင် မျက် လုံးတွေကို အဝတ်နက်တွေနဲ့စည်းပြီး ကာထားရမယ်။ ကျန်တဲ့အချိန် တွေ လုံးဝဆုံးခွင့်၊ တွေ့ခွင့်မရှိဘူး။ ဖုန်းတွေ၊ စာတွေ ဘာအဆက်အသွယ် မှ မလုပ်ရဘူး။ ဘယ်လိုလဲ”

ဈာန်ရဲ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ ယွန်းစံဆွဲထားသည့်ကြားက ရအောင်ရပ်ကာ . . .

“ခင်ဗျား မညစ်နဲ့။ ပုံပြင်ထဲကဟာတွေနဲ့ အပြင်မှာ ဘယ်လို လုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့က တကယ့်လူတွေ။ ပုံပြင်ထဲကလူတွေ လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးနီးလေးရှိလျက်နဲ့ မတွေ့ရတဲ့ဘဇ္ဈေး

ဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်မှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . အာ . . . အလုပ်နိုင်ဘူးဗျာ”

“ကိုဇာန်ရဲ . . . ခင်ဗျား မှားနေပြီ။ ခင်ဗျားမှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ယွန်းစံရဲ့ သဘောထားကိုပဲ ခင်ဗျားကြည့်ရမှာ”

ယွန်းစံ ပိုနေပါသည်။ မိုးအောင်က လက်သီးဆုပ်မိသွားသည်။ ယွန်းစံအသံက တုန်ယင်စွာ ထွက်လာပါသည်။

“ကျွန်မတို့ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဘယ်လောက်နေရမှာလဲ-”

“ပုံပြင်ထဲမှာတော့ အနှစ်(၂၀)။ အင်း . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ (၂)လလောက်ပေါ့”

“ဟာ . . . အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ဇာန်ရဲ ထိန်းမရတော့။ ဘိတ်ကြီးက ဝင်ထိန်းပေးသည်။ မိုးအောင်က ဇာန်ရဲပခုံးကို ဝင်ကိုင်ထားသည်။

ယွန်းစံ မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ဥလေးများ စီးကျသွားသည်။

“ကျွန်မ လက်ခံတယ်”

“ဘာ . . . ”

ယွန်းစံဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဇာန်ရဲ တုန်ခါသွားသည်။

“ယွန်းစံ . . . မဖြစ်ဘူးနော်။ ငါ နင်နဲ့ နှစ်လလောက်မတွေ့ရဘဲ မဖြစ်ဘူး။ နီးနီးလေးရှိရက်နဲ့ မမြင်ရတဲ့ဘဝ . . . ”

“ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်”

ကိုအောင်ခန့်က ပြုံးနေသည်။ သူနိုင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မ လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကတိ တည်ပါစေ။ ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ဒီလိုနီးကပ်စွာဝေးရမယ့် အပြစ်ကိုခံယူပြီးရင် ရှင် ကျွန်မဘဝထံကို လုံးဝ မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့။ မဟုတ်ရင် ရှင့်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်သတ်မယ်”

ကိုအောင်ခန့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က ကတိပျက်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။ ငင်းတို့ဘက်ကသာ အပြစ်ပေးတဲ့စည်းမျဉ်းကို အတိအကျလိုက်နာပါ။ တွေ့ဆုံခွင့်ပေးတဲ့တစ်နာရီကလွဲရင် ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ရဘူး။ ငါ့လူတွေကိုလည်း မင်းတို့ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ လွှတ်ထားမှာပါ”

ဇာန်ရဲမျက်ဝန်းတို့ နီနေသည်။ ယွန်းစံကိုကြည့်နေသည်။ ယွန်းစံဇာန်ရဲကို မော့မကြည့်ပါ။ ငါတို့မှ ကျိန်စာမိတာပါ ယွန်းစံရယ် . . . ။

ဇာန်ရဲကို သူမ အရဲစွန့်ပြီးတော့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတွေနီကျင်နေသော်လည်း ပြုံးနေသည့်ဇာန်ရဲကို သူမမြင်နေရသည်။

“ငါ နင်အနားမှာ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် အမြဲရှိနေမှာပါ ယွန်းစံရယ်” ချစ်သူ၏ စကားက သူမကို ကောင်းကင်တစ်ခုစာ အင်အားပေးသည်။

“ငါ အရမ်းအားနာလိုက်တာဟာ . . . ”

(၁၇)

တစ်ရက်

နှစ်ရက်

သုံးရက်

လေးရက်

ငါးရက်

ခြောက်ရက်

ခုနစ်ရက်

ဆယ့်တစ်ရက်

.....

.....

ဆယ့်ငါးရက်

.....

၁၅၆

“ယွန်းစံ . . . ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၊ ရောက်တော့မှာ။ ဟိုမှာ
ဈာန်ရဲက ရောက်နှင့်နေပြီ”

နီထွေးက သူမကို တွဲပေးသည်။

မိုးမခပင်ကြီးအောက်မှာတော့ ဈာန်ရဲတို့ ရောက်နေပါပြီ။

“ဟိုမှာ ယွန်းစံလာနေပြီကွ ဈာန်ရဲ၊ လာနေပြီ လာနေပြီ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

ဈာန်ရဲက လက်တစ်ဖမ်းစမ်းနှင့် ယွန်းစံလာမည့်ဘက်ကို မျှော်
သည်။

ယွန်းစံလည်း မိုးမခပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်လာပြီ။

ဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေက . . .

“ကဲ . . . အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြကွာ။ တစ်နာရီ
ပြည့်ရင် ငါတို့လာခေါ်မယ်”

“အင်း . . . ”

“အင်း . . . ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုချန်ခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းတွေက ခပ်ဝေးဝေးမှ
ခုံတန်းလျားလေး၊ သစ်ပင်ရိပ်လေးကနေ လှမ်းစောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ
သည်။

“ဈာန်ရဲ . . . ဒီနေ့ဆို (၁၆)ရက်ရှိပြီနော်။ နောက်ထပ် တစ်လ
ခွဲလောက်ပဲ ကျန်တော့မှာ”

“အင်း . . . ငါ အားတင်းထားတယ်”

တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် စမ်းကိုင်ကြရင်း စကားတွေ
အမြန်ပြောမိနေကြသည်။ ဒီလို သူတို့မမြင်ရဘဲ ဆုံရသည့်အချိန်က
ဘောင် တစ်နာရီပဲမို့လား။

“ငါ . . . နင့်မျက်နှာလေးကို စမ်းကြည့်ဦးမယ်”

ယွန်းစံက ဈာန်ရဲမျက်နှာကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကျောင်းသားကျောင်းသူများက သူတို့ကို
ကြည့်ကြည့်သွားကြသည်။ တချို့ကလည်း တမင်သက်သက် လာကြည့်

၁၅၇

ကြသည်။ သို့သော် သူတို့အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သာ ကြည့်ကြသည်။ အားလုံးက သူတို့အကြောင်းကို အလွမ်းပုံပြင်လေး တစ်ခုလိုပြောကြသည်။ သူတို့အဖြစ်ကို ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုလို ရင်နှင့်ကြ သည်။

“ဟင် . . . ဈာန်ရဲ့၊ နှင့်နဖူးကဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒဏ်ရာရထား တာမို့လား။ ဟုတ်တယ်မို့လား။”

“ဪ . . . လှေကားတက်ရင်း ခြေချော်ပြီး နံရံနဲ့စောင့်မိတာပါ။ သေးသေးလေးပါ။”

“သေးသေးလေးလုပ်မနေနဲ့။ ဂရုစိုက်မှပေါ့၊ ဈာန်ရဲ့ရယ် . . . ဟင်။”

သူမ သက်ပြင်းသံတိုးသဲ့သဲ့ကို သူ့ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ငါလည်း နှင့်မျက်နှာကို စမ်းဦးမယ်လေ။”

ဈာန်ရဲ့ သူမမျက်နှာလေးကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ကြည့်ပါသည်။

သူမမျက်နှာမှ နွေးစိုစိုအထိအတွေ့ကို သူခံစားလိုက်ရသည်။

“ချုပ်မထားနဲ့၊ ယွန်းစံ။ လွှတ်ပြီး စိတ်ကိုလွှတ်ပြီး ငိုပစ်စမ်း ပါ။ နင်မမြင်ပေမယ့် နှင့်ရှေ့မှာငါရှိနေတုန်း ငိုပစ်လိုက်။”

ထိုမှ သူမ အသံထွက်ကာ ငိုတော့သည်။

ဈာန်ရဲ့မှာ နှစ်သိမ့်ရန် စကားလုံးရှာနေခဲ့သည်။ သူမခေါင်းမှ ဆံပင်လေးတွေကိုသာ ပွပေးနေမိသည်။ သူ့ရှင်ထံမှာတော့ သွေးအလိမ်း လိမ်းပျက်နေပြီပေါ့။

သူမ ငိုလျက်ပြောသည်။

“ငါ . . . ငါ နှင့်မျက်နှာကိုမြင်ချင်တယ် ဈာန်ရဲ့ရယ်။”

ဈာန်ရဲ့ ချက်ချင်းပဲ မျက်လုံးမှာအုပ်ထားသည့်ပဝါစကို ဖြည့်ချုပ် ဖန်လိုက်ချင်မိသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကို အလျင်အမြန် ခေါက်သိမ်း လိုက်ရသည်။

“ငါကောပဲ နှင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်။”

သူမတို့ လက်ချင်းမြဲမြဲဆုပ်ကာ မျက်ရည်တွေကို အဆုံးခံစားသွန် ချနေတော့သည်။

တိ . . . တိ . . . တိ . . .

တစ်နာရီစေ့သွားသည့်နာရီသံက သူတို့အတွက် ပက်ကြားအက် လွန်းပါသည်။ မကြာခင် သူငယ်ချင်းတွေလာခေါ်ကြတော့မည်။

တစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်

တစ်ဆယ့်ကိုးရက်

နှစ်ဆယ်

နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်

နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်

နှစ်ဆယ့်သုံးရက်

.

.

နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်

.

ညတွေမှာဆို လူအများအိပ်မှ သူတို့ကြိုတင်ငိုနေရသည်။ ဖုန်းနံ ပါတ်ကလေးများကို နှိပ်လိုက်ဖျက်လိုက်လုပ်မိကြခြင်းမှာ သူတို့၏အလွမ်း ရောင် စိတ္တဇဖြစ်လေမည်။ နီးလျက်နှင့်ဝေးနေလိုက်တာများ ကမ္ဘာဦးပင် လယ်ကြီး၏ အနံ့လိုက်ကာခြားထားသလိုမျိုး။ ဒါ ရှင်လျက်သေခြင်းပေါ့။ ဘယ်သူ့မှ မေးမနေပါနဲ့တော့လေ . . .။

ငါတို့ အရှင်လတ်လတ် အသတ်ခံနေရပြီ။

နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်

နှစ်ဆယ့်ကိုးရက်

.

.

“ဒီနေ့ တစ်လပြည့်ပြီနော်”

“အင်း . . . နောက်ထပ် တစ်လလောက်ပဲလိုတော့တယ်”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လက်နှင့်စမ်းရင်း သူတို့ပြန်
တွေ့နိုင်မည့်ရက်ကို စိတ်ချိုးရေတွက်နေမိသည်။

“ဟတ်ချိုး . . . ဟတ်ချိုး . . . ”

“ဟင် . . . ဈာန်ရဲ့ နှာစေးနေတာလား”

နှုတ်ကလည်း မေး၊ လက်ကလည်း တရွေ့ရွေ့သွားကာ သူ့
နဖူးပြင်ကို စမ်းလိုက်သည်။

“ဟင် . . . ကိုယ်တွေလည်း ပူလို့။ ထင်တယ် မျက်နှာကိုစမ်း
ကတည်းက ကိုယ်ငွေ့တွေ နွေးနေပါတယ်လို့”

“ဟတ်ချိုး . . . ညက ဝရန်တာမှာ အကြာကြီး ထွက်ထိုင်
လိုက်မိလို့ အအေးမိသွားတာထင်တယ်”

“ဆေးသောက်ပြီးပြီလား။ ဘာစားထားလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ငါ ဘာမှမစားသောက်ရသေးဘူး”

“ဟာကွာ . . . ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်မှပေါ့။ ငါမသိရင် မသိ
သလိုပဲ။ ငါ နင့်ကို ပြန်မြင်တဲ့အခါ အရင်လို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရွှင်
နေတဲ့မျက်နှာလေးကိုပဲ မြင်ချင်တာ”

“မြင်ရမှာပေါ့ စိတ်ချ။ ငါကတိပေးတယ်၊ ကတိ”

အဝေးဆုံးဝေးပြီးရင် အနီးဆုံး နီးချင်ပါသည်။ ကံကြမ္မာရယ်
ငါတို့ကို တိမ်အတုတွေနှင့် မိုးမရွာပေးပါနှင့်တော့။

သုံးဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်နှစ်၊ သုံးဆယ့်သုံးရက်မြောက်။

သည်နေ့တွင်တော့ ယွန်းစံမှာ အရေးကြီးပြောစရာကိစ္စ ရှိနေ
ပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မမြင်ရပေမယ့် လက်
ကလေးအချင်းချင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

ယွန်းစံက . . .

“နောက်သုံးလေးရက်လောက်ဆို ငါ့အဖေနဲ့အမေဆုံးတာ (၁၅)
နှစ်ပြည့်ပြီ။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါတို့အရင်နေခဲ့တဲ့မြို့ကလေးဆီ ခဏပြန်ရ
ဦးမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်းလုပ်ဖို့၊ အဖေနဲ့အမေအုတ်ဂူကိုလည်း
ကန်တော့ဖို့ပေါ့”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ကျော်လောက် ကြာမယ်ထင်တယ်”

“ဟင် . . . နောက်တစ်ပတ်ပြီးရင် ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်တစ်ခု
ကလည်း ရှိနေသေးတယ်မို့လား”

ဟုတ်ပါသည်။ ဒီလထဲမှာ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်တစ်
ခုကလည်း ရှိနေပါသေးသည်။

“အင်း . . . ”

“ဒါဆို ငါတို့ နှစ်ပတ်ကျော်သုံးပတ်လောက် မတွေ့ရတော့ဘူး
ပေါ့”

ဈာန်ရဲ့ စိတ်ညစ်စွာပြောတော့ ယွန်းစံက နှစ်သိမ့်ရသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဈာန်ရဲ့ရယ် ခဏပဲကို။ နှစ်လမပြည့်မီ ငါ
တို့ ပြန်တွေ့မှာပဲ”

မတားသင့်သည့်ခရီးဆိုတော့ ဈာန်ရဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မည်နည်း။

“အင်း . . . ငါစောင့်နေမယ်။ ငါတို့ မြန်မြန်ပြန်တွေ့ကြမယ်
နော်”

“အင်း . . . အင်း . . . ”

သုံးဆယ့်လေးရက်

သုံးဆယ့်ငါးရက်

သုံးဆယ့်ခြောက်ရက်

သုံးဆယ့်ခုနှစ်ရက်

.

.

လေးဆယ့်နှစ်ရက်

.....

လေးဆယ့်ခြောက်ရက်

လေးဆယ့်ခုနှစ်ရက်

.....

ရက်ပေါင်းငါးဆယ်

.....

.....

နှစ်လမပြည့်ခင် လေးငါးရက်အလိုမှာတော့ သူနှင့်ယွန်းစံ ပြန်
တွေ့ရပါသည်။ ယွန်းစံ ခရီးလွန်နေ၍ ထိုနေ့မှ ပြန်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။
ခါတိုင်းလိုပဲ ကျောင်းအလယ်က မိုးမခပင်ကြီးအောက်မှာတွေ့
ကြပြီး အချင်းချင်းအားပေးကြသည်။

ရက်ပေါင်း ငါးဆယ့်ခုနှစ်

ရက်ပေါင်း ငါးဆယ့်ရှစ်

.....

ထိုသို့နှင့် . . .

သူတို့ မနက်ဖြန်ဆို နှစ်လပြည့်တော့မည်ဖြစ်သည်။

(၁၈)

နှစ်လပြည့်သောနေ့ . . .။

'ကျိန်စာတွေပြယ်မည့်နေ့'ဟု သူတို့ ယုံကြည်ထားကြပါသည်။

တစ်ကျောင်းလုံးလည်း ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်နှင့် ကျောင်းအလယ်
က မိုးမခပင်ကြီးဆီသို့ အာရုံရောက်နေကြသည်။ ကျောင်းသားကျောင်း
သူများသည် ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ်များမှနေ၍လည်းကောင်း၊ စင်္ကြံ
များ၊ ဆင့်ဝင်များမှလည်းကောင်း၊ သစ်ပင်အရိပ်များ၊ ခုံတန်းလျားများ
မှ လည်းကောင်း မိုးမခပင်ကြီးရှိရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ကော်ရစ်ဒါထောင့်ချိုးမှ စကားဝိုင်းများတွင်လည်းကောင်း၊ ကန်
တင်းစကားဝိုင်းများတွင်လည်းကောင်း သူတို့အကြောင်းကို ပြောဖြစ်နေ
ကြလိမ့်မည်ထင်သည်။

သူ့အတွက်တော့ သည်နေ့သည် အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည်။
ခန္ဓာတစ်ခုလုံး လန်းဆန်းပေါ့ပါးနေကာ အလိုလိုပင် လေထဲဝဲချင်သလို
ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ယွန်းစံ မလာသေးဘူးလားကွ”

“အင်း . . . ဟိုမှာ လာနေပါပြီကွာ”

သူ သိပ်ပျော်နေသည်။ ယွန်းစံလာမည့်ဘက်ကို ခါတိုင်းလို ထက်စမ်းစမ်းနှင့် လှည့်လိုက်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဒီတစ်နာရီပြီးရင် ငါတို့ကျိန်စာ ပြယ်ပြီတဲ့။ ယွန်းစံနဲ့ ငါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် တွေ့ရတော့မှာ ဟား . . . ဟား . . . ”

သူငယ်ချင်းများက သူ့စကားကို ဘာမှပြန်မပြောကြ။

“အဲ့ဒီအခါကျရင် မင်းတို့ကို မုန့်လိုက်ကျွေးမယ်။ အဲ . . . ဘီယာကတော့ ညကျမှဝိုင်းတာပေါ့ကွာ။ ယွန်းစံလစ်တော့မှလေ။ ဟား ဟား . . . ဘိတ်ကြီး မင်းမိုက်ကို စားသောက်ဖို့အဆင်သင့်ပြင်ထား”

“အေးပါ . . . သူငယ်ချင်းရာ”

ဘိတ်ကြီးအသံက ခပ်နုနုဖြစ်နေသည် (သို့) တစ်မျိုးဖြစ်နေသည် ဟု သူထင်မိသည်။

“ဘိတ်ကြီး . . . ဘာတုံး မင်း နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟင် . . . အင်း . . . အေး . . . အေး . . . ဟုတ်တယ် သိပ်နေမကောင်းဘူး”

“တစ်ညလုံး တိဗီဂိမ်းနှိပ်ပြီး အိပ်ရေးပျက်ပြန်ပြီမို့လား”

သူ သိပ်ပျော်နေပါသည်။

ခဏကြာတော့ ယွန်းစံရောက်လာသည်။ နီထွေးတို့၊ ခတ္တာတို့ ကပဲ ခါတိုင်းလို တွဲလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ရပြီ . . . ယွန်းစံ၊ ဒီမှာထိုင်”

“နင်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြနော်။ ငါတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်နေမယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ ထွက်သွားပြီးသောအခါ သူက ယွန်းစံကို စကားတွေ တရွှင်ရွှင်ပြောနေတော့သည်။ သူ အရမ်းပျော်နေသည်မဟုတ်လား။ ယွန်းစံကတော့ သူပြောသမျှကို အင်းဟုသာ အသံပြုနေသည်။

“ယွန်းစံ . . . စကားလည်း သိပ်မပြောဘူး။ နေမကောင်းဘူးလား”

ယွန်းစံမျက်နှာကို သူ့စမ်းကြည့်သည်။

“ဟော . . . ငိုနေပြန်ပြီလား။ နောက်တစ်နာရီ မဟုတ်ပါဘူး နောက်နာရီဝက်လောက်ဆိုရင် ငါတို့ပြန်တွေ့ရတော့မှာပဲကို ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

“ဝမ်းသာလို့ ငိုနေတာပါ”

“အို . . . ဖြစ်ရမယ်”

သူ့စကားတွေကို ခရားရေလွတ် ဆက်ပြောလာသည်။ ပြီးလျှင် သူငယ်ချင်းတွေကို မုန့်လိုက်ကျွေးမည့်အကြောင်း၊ နောက်တော့ သူ ရည်ရွယ်ထားသည့် အနာဂတ်အစီအစဉ်တွေအကြောင်းကို မမောတမ်းပြောလာခဲ့သည်။

တီ . . . တီ . . . တီ . . .

“ဟာ . . . တစ်နာရီပြည့်ပြီ”

သူတို့အတွက် နောက်ဆုံးတစ်နာရီ ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။

“ငါ နင့်ပဝါကိုဖြည့်ပေးမယ်။ နင်က ငါ့ပဝါကို ဖြည့်ပေးလေ”

“အင်း . . . ”

သူတို့မျက်လုံးများ၌ အုပ်၍စည်းနှောင်ထားသော ပဝါများကို အပြန်အလှန် ဖြည့်ပေးကြသည်။

မျက်လုံးထဲ စူးရှသောအလင်းက တရိပ်ရိပ်ဝင်လာသည်။ မျက်တောင်ကို နှစ်ချက်သုံးချက် ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီးမှ သူ့အမြင် ပီသလာသည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ သူ့မြင်ရပါပြီ။

“ယွန်းစံ . . . ငါနင့်ကိုမြင်ရပြီ၊ ဟား . . . ဟား . . . ”

သူ ဝမ်းသာစွာ အော်ဟစ်မိသည်။ သူ ရက်ပေါင်းများစွာ ကင်းကွာနေခဲ့ရသော မျက်နှာလေးအား သူ ပြန်မြင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။

“ယွန်းစံရယ် . . . ငါ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

ယွန်းစံဝါးလေးနှစ်ဘက်ကို သူလက်နဲ့ဆွဲဖျစ်ပြီး သူပြောနေရာ
သည်။

သို့သော် အခုထိ ယွန်းစံဆီမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာသေး
တာထို သူသတိထားမိလိုက်သည်။

“ယွန်းစံ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ မျက်ရည်တို့ကျလာသည်။ ယွန်းစံမျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ် -

“ယွန်းစံ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့”

“ငါ . . . ငါ . . . ဝဋ်လည်နေပြီ”

“ငါ . . . နင့်ကိုမမြင်ရဘူး ဈာန်ရဲ့ရဲ့”

“”

နားမလည်မှုနှင့် သွေးပျက်မှုက အရှိန်ပြင်းစွာ သူ့ရင်ကို ဝင်
ဆောင့်တိုက်သွားသည်။ သူမလည်း ရူးမတတ်ခံစားရင်း . . .

“ငါ့ . . . ငါ့မျက်လုံး ကန်းသွားပြီ”

“ဘာ . . . ”

ဈာန်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် မယုံကြည်နိုင်မှုနှင့် နောက်သို့လန်ကျသွား
သည်။

အား . . .

အား . . . ။

ခပ်ဗျားတို့ထိလား။

စုန်းမတွေရဲ့ . . .

သူတို့တိုက်လိုက်တဲ့ တိုက်စာဟာ

သူတို့အပေါ် သုံးဆပြစ်ထန်တဲ့အားနဲ့

ထန်ပြန်သတ်ရောက်တတ်တတ်ထဲ . . . ။

“တကယ်တော့ ယွန်းစံ သူ့အဖေနဲ့အမေရဲ့ အုတ်ဂူရှိတဲ့ နယ် မြို့ကလေးဆီပြန်တာ သုံးရက်ပဲ ကြာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ခရီးက စောပြန် ရောက်တယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ငါ့ဆီဖုန်းဆက် တယ်။ ဘုရားသွားချင်တယ်တဲ့။ နင်နဲ့ပြန်တွေ့တဲ့နေ့ကျရင် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ပြန်တွေ့ဖို့၊ ဘာဆူးညှောင်ခလုတ်မှမရှိစေဖို့၊ ပြီးတော့ အခုတလော နင်ဖျားနေတာဆို၊ အဲ့ဒါကြောင့် နင့်ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့ပါ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းချင်တယ်တဲ့။”

သူ အဲ့ဒီလိုဖုန်းဆက်တော့ အေး . . . လာခဲ့လေ။ ငါ လမ်း ထိပ်က ထွက်စောင့်နေမယ်ဆိုပြီး ငါ လမ်းထိပ်ကအသုပ်ဆိုင်မှာ သွား စောင့်နေတာ။ တစ်နာရီလောက်ကြာတဲ့အထိ ယွန်းစံ ရောက်မလာဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်နာရီဝက်လောက်အကြာမှာတော့ ငါ့ဆီ သတင်းဆိုးတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ ယွန်းစံ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ဆိုတာပဲ”

ဈာန်ရဲ့ မျက်နှာကို စားပွဲပေါ် မှောက်ချထားသည်။ ဆက်ပြော ရမည့်ခေတ္တ အားမရှိပါ။ ထက်ထက်နှင့်က ဝင်ပြောပေးသည်။

“နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်သင့် မဆက်သင့် ခတ္တာမဆုံးဖြတ်ခဲ့တာနဲ့ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ဆေးရုံလိုက်သွားတယ်။ အား လုံးကလည်း နင့်ကို ပေးမသိချင်ကြဘူးလေ။ ဆေးရုံရောက်တော့ ယွန်းစံ အသက်အန္တရာယ် မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ . . . ဒါပေမဲ့ . . . မျက် ကြည်လွှာတော့ . . . ထိခိုက်သွားပြီ”

“ ”

ဘာကိုနာကျည်းရမှန်းမသိအောင်ကို ခံပြင်းစိတ်က ထုံနေခဲ့ပြီ။

“ယွန်းစံသတိရတော့လည်း နင့်ကို ဒီကိစ္စ ပေးမသိချင်ဘူးဆို ပြီး ငါတို့ကို လျှို့ဝှက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ သတင်းဆိုးဆိုတော့ နောက်ဆုံး ဒီနေ့ လို မလွဲသာတဲ့အချိန်မှပဲ သိရင်သိပါစေတော့ဆိုပြီး ငါတို့ တတ်နိုင် သလောက်ဖုံးကွယ်ခဲ့ကြတယ်။ ယွန်းစံ ဆေးရုံမှာရှိနေတဲ့အချိန်တွေမှာ တော့ ငါတို့က ခရီးလွန်နေလို့ ပြန်မရောက်သေးတာလို့ နင့်ကိုလိမ်ခဲ့ရ တာပေါ့ဟာ”

သူ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကောင်းကောင်းနားလည်လိုက်ပါပြီ။ သို့သော် စိတ်က သိသိလျက်နှင့် လက်ခံရခက်နေသည်။

ယွန်းစံလက်ကလေးများက ဟိုစမ်းသည်စမ်းနှင့် ဈာန်ရဲ့၏ မျက် နှာလေးကို လိုက်ရှာစမ်းနေသည်။ ထိုလက်ကလေးကို မြင်နေရသည့် သူငယ်ချင်းများက ရင်ထဲမကောင်းကြပါ။ ဈာန်ရဲ့ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော မျက်ဝန်းလေးတွေကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လေ လွင့်စွာ သူရေရွတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ဘဝတွေ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ယွန်းစံရယ်”

(၂)နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီးသည့်နောက် . . .

(၁၉)

ကမ်းခြေမြို့လေးတစ်မြို့၏ အေးချမ်းသော ရပ်ကွက်ကလေးတွင် သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ငှားနေကြသည်။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် သူက ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ပေးသည်။ ကော်ဖီကို သိပ်မခါးအောင် ဂရုစိုက်ဖျော်ပေးသည်။ ပေါင်မုန့်တွင် ထောပတ်ပါးပါးလေး သုပ်ပေးသည်။ သူမ ပေါင်မုန့်မစားချင်သည့် နံနက်များတွင်တော့ သူက ကြက်ဥပြုတ်ပေးရသည်။ သူမက ကြက်ဥပြုတ်ကို နှစ်သက်သည်။ နေ့လယ်စာအတွက်လည်း သူပဲချက်ပြုတ်ရသည်။

သူချက်ပြုတ်နေစဉ်အတွင်း သူမက ဧည့်ခန်းတွင် ရေဒီယိုနားထောင်တတ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် သူ့အနားမှာ လာထိုင်၍ ကဗျာရွတ်ပြတတ်သည်။ ဟင်းထမင်းချက်ခြင်းနှင့် ကဗျာနားထောင်ခြင်းမှာ အစပ်အဟပ်မတည့်လှသော်လည်း သူက နားထောင်ပေးတတ်စမြဲပင်။

နေ့ခင်းနေ့လယ်များတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်
မိသားစုအကြောင်းကို တစ်ယောက် အောက်မေ့စွာ ပြောပြဖြစ်ကြသည်။
လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူမ၏အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ညနေဆို ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်တွင် သူတို့လမ်းလျှောက်ထွက်
ကြသည်။ သူက သူမ၏လက်ကိုတွဲ၍ လျှောက်ပေးရသည်။ သူမသည်
အရာရာကို မမြင်နိုင်စွမ်းတော့ပြီမို့ ပင်လယ်ကိုလည်း နားနှင့်သာ လှမ်း
ကြားနိုင်တော့သည်။

“အခုကြားနေရတာ ဘာအသံလဲဟင်”

သူမမေးသောအခါ သူမ၏အကြားကို သူက အမြင်အဖြစ် ဘာ
သာပြန်ပေးရသည်။

“ငါးဖမ်းစက်လှေရဲ့ အသံပေါ့”

“ဪ... ”

သူမက ငါးဖမ်းစက်လှေများကို ကျည်ဆန်ခွံများနှင့် တစ်ကိုင်း
တည်းထားပုံရသည်။ သူမ မနှစ်သက်ပါ။

“ငါးဖမ်းစက်လှေတွေမရှိတဲ့ဘက် လျှောက်ချင်တယ်... ဈာန်ရဲ့
ရယ်”

သူတို့ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိပါ။ အားလုံးနှင့်ဝေးရာမှာ သူ
တို့ဘဝအသစ်တစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ညဦးယံတွင် အိမ်ရှေ့က
ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် သူတို့ထိုင်ကြသည်။ လတ်ဆတ်သောလေကို
ရှုကြသည်။ သို့သော် ကြယ်များ၊ လများနှင့် ည၏ အနှစ်သာရများကို
တော့ သူမ မခံစားနိုင်တော့ပါချေ။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် သူသည် သူမကို အိပ်ခန်းထဲသို့ တွဲပို့
သည်။ အေးသည့်ညမျိုးတွင် သူမကို စောင်ထူထူခြံပေးရသည်။ သူမ
ကို ချောသိပ်ရသည့်အခါမျိုးရှိသည်။ သူမ မအိပ်မချင် ခုတင်ဘေးက
အဖြူရောင်ကုလားထိုင်လေးတွင် သူရှိနေတတ်သည်။

သူမအိပ်ပျော်သွားပြီး တစ်နာရီလောက်ရှိမှသာ ထိုအိပ်ခန်းထဲ
မှထွက်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာခုံရှည်ကြီးပေါ်တွင် သူအိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရ
သည်။ သူမ ညရေးညတာ အပေါ့အပါးသွားချင်သည်ဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်မက်
ဆိုးမက်၍ နိုးလာသည်ဖြစ်ဖြစ် သူမ၏အသံကို အလွယ်တကူကြားနိုင်
အောင် ဧည့်ခန်းအတွင်း သူအိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ တစ်ခန်းတည်း အတူအိပ်စက်ခြင်းမရှိပါ။ လက်ထပ်
စာချုပ်မရှိပါ။ သို့သော် တစ်ယောက်အနားတွင်တစ်ယောက် အစင်ကြယ်
ဆုံး ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့နေထိုင်လာခဲ့တာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိခဲ့ပြီ
မဟုတ်လား။

ဆိုဖာပေါ်မှာအိပ်ရတာ ကျင့်သားရလာသောသူသည် နံနက်
လည်း စောစောနိုးတတ်ခဲ့ပြီ။

“ယွန်းစံ... ထတော့လေကွာ”

“ဟင့်အင်း... အိပ်ချင်သေးတယ်”

ငြူစူစူလေးပြောလာသည့် သူမပုံလေးက ကလေးငယ်တစ်
ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... မဆိုးနဲ့။ ဒီနေ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စား
မှာဆို။ ဈေးသွားရမယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့သွားတယ်။ ဆောရီး...
ကန်တော့... ကန်တော့”

သူမ၏တောင်းပန်ပုံလေးကြောင့် သူနှင့်သူမ စတွေ့ခဲ့ပုံလေးတို့
သူ့စေတသိတ်တို့က ပြန်မြင်ယောင်လိုက်မိသေးသည်။

ဈေးသို့သွား၍ လိုအပ်တာများကို သူတို့ဝယ်ကြသည်။ အပြန်

ကို ကမ်းခြေလမ်းဘက်က ပတ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မိုးအနည်းငယ်အုံ့
နေ၍ နံနက်ခင်းကမ်းခြေသည် ညနေကဲ့သို့ပင် မှိုင်းဆိုင်းနေသည်။

အိမ်ရောက်လျှင် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စားရန် ဘာကိုအရင်ဝယ်
ရမယ်၊ အုန်းနို့ဘယ်လောက်ထည့်၍ ကြက်သားဘယ်လောက်ထည့်ရမယ်
စတာတွေကိုပြောရင်း သူတို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့လျှောက်လာသည့်လမ်းမှပင် ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီးတစ်
ဦးသည်လည်း လမ်းလျှောက်လာနေသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်
အရပ်မှ လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တရွေ့ရွေ့နှင့် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လှမ်းမြင်ရသော နေရာ
လောက်အရောက်တွင်တော့ ထိုယောဂီအမျိုးသမီးကို ဈာန်ရုံ ကြည့်မိ
သည်။ မြင်ဖူးသလိုလည်း ခံစားရသည်။ ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီးကလည်း
ဈာန်ရုံကို ကြည့်နေသည်။ အကြည့်နည်းနည်း ကြာသွားသောအခါ အမျိုး
သမီး၏မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။

“နေကောင်းကြလား မောင်လေးနဲ့ညီမလေး”

အမျိုးသမီးက အမှတ်မထင် စတင်နှုတ်ဆက်လာသည်။

“ခင်ဗျာ . . . ”

ဈာန်ရုံမှာ မြင်ဖူးသလိုရှိသည်မှအပ ထိုအမျိုးသမီးကို ကောင်း
ကောင်းမမှတ်မိသေးပါ။

“အစ်မက ဘယ်သူလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော် မမှတ်မိလို့ခင်ဗျ”

အမျိုးသမီးက ပြုံးမြဲပြုံးနေသည်။ ထိုအပြုံးက ယောဂီရောင်
နှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။

“ဈာန်ရုံ . . . ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲဟင်”

ထိုယွန်းစံ၏ အသံထွက်လာတော့ အမျိုးသမီးမျက်နှာ တစ်မျိုး
ဖြစ်သွားသည်။

ထိုတစ်မျိုးဖြစ်သွားသော အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို ဈာန်ရုံသိ
ပါသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ။ အမြင်အာရုံမကောင်းတာ (၂)နှစ်
လောက်ရှိပါပြီ”

“ဪ . . . ”

အမျိုးသမီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အခုမှ သူ့ကိုယ်သူ
လည်း မိတ်ဆက်ပါသည်။

“အစ်မကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်၊နှစ်လောက်ကပဲ မောင်လေးနဲ့ညီမလေး
က ငွေတစ်သိန်း ကူညီခဲ့ဖူးတယ်လေ။ အဲ့ဒီတုန်းကတော့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့
ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံရှေ့မှာပေါ့”

ဈာန်ရုံနှင့်ယွန်းစံ ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေသည်။

“အဲ့ဒီတုန်းက မောင်လေးနဲ့ညီမလေး လမ်းလျှောက်လာကြတာ
လေ။ ညဦးပိုင်းလေးပဲ။ အောက်တိုဘာလလောက်မှာပေါ့”

“အော် . . . ဟိုအစ်မပဲ”

သူတို့ မှတ်မိသွားကြပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့်(၂)နှစ်က Hallowe-
en day တွင် သူတို့ကူညီခဲ့သည့် အမျိုးသမီးမုန်း သူတို့မှတ်မိသွားသည်။
ထိုစဉ်တုန်းက အပူသည်ရုပ်နှင့် ယခု အေးချမ်းတည်ငြိမ်သောသဏ္ဍာန်
နှင့် ဖြစ်နေ၍ သူတို့ မှတ်မိရခက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုမှာထိုင်၍ စကားတွေ
ပြောဖြစ်ကြသေးသည်။ သူ့ဘဝတွေအကြောင်း၊ ကိုယ့်ဘဝတွေအကြောင်း
တော်တော်စုံသွားသည်။ ပင်လယ်၏လှိုင်းရိုက်ချက်များကြောင့် သူတို့
စကားပြောသံများက တိုးသက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ ညီမလေးမျက်လုံး ပြန်
မြင်လာနိုင်ဖို့ အစ်မဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ထိုဆုတောင်းသည် အမျိုးသမီးပြောသွားသော နောက်ဆုံးစကား
ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူတို့လမ်းခွဲကာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်
ခဲ့ကြသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး နောက်သုံးလခန့်အကြာမှာတော့—

www.burmeseclassic.com

ထူးဆန်းသောဘဲလ်သံလေးတစ်ခုက သူတို့အိမ်ရှေ့မှ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ထူးဆန်းသည်ဆိုသည်မှာ ဧည့်သည်လာရန်မရှိသော သူတို့အိမ်ကလေးတွင် ထိုသို့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

ယွန်းစံကိုတွဲ၍ တံခါးဆီလျှောက်လာကာ သူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အပြင်မှာရပ်နေသူက စာပို့သမားလေးတစ်ယောက်ပါ။

“စာလာပို့တာပါ။ ဒီမှာ လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်လေးတစ်ချက်ထိုးပေးပါ”

ဘယ်ကစာလဲမကြည့်ခင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ စာပို့သမားလေး ထွက်သွားတော့မှ သူတို့ စာအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲက စာထဲတွင်တော့ . . .

သင့်မျက်စိ ပြန်ကောင်းလို့ပါက
အောက်ပါနေရာသို့ လာခဲ့ပါ။
ဓမ္မကြာပွင့် တရားရိပ်သာ
. . . . မြို့။

(၂၀)

သူတို့ ဆင်းပြီးပြီးချင်းပဲ အဝေးပြေးကားကြီးက ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်သည်။

“ဟိုရှေ့နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထင်တယ်။ အဲ့ဒီမှာ ခဏသွားနားရအောင်နော်”

“အင်း . . . ”

စာထဲမှာပါသည့်မြို့ကလေးသို့ သူတို့ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယွန်းစံကိုတွဲရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲမှလူများက သူတို့စုံတွဲကို သတိပြုမိနေကြသည်။

စားပွဲထိုးလေး အနားလာရပ်တော့ ခပ်လွယ်လွယ်အစားအသောက်ပဲ မှာလိုက်သည်။ ပြီး . . . အနောက်စားပွဲခိုင်းမှ လူဘက်သို့လှည့်၍ ဈာန်ရဲ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်သည်။

“အစ်ကို . . . ဒီမြို့မှာ ‘ဓမ္မကြာပွင့် တရားရိပ်သာ’ ရှိတာ ရှိလားမသိဘူး”

တစ်ဖက်လူက မဆိုင်းမတွပင် . . .

“ရှိုတာပေါ့၊ ရှိုတာပေါ့ မြို့စွန်ဘက်မှာပဲ”

စာခြားစားပွဲဝိုင်းက တစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဘာလဲ အဲဒီရိပ်သာမှာ တရားစခန်းဝင်မလို့လား။ စဉ်းစားကြပါဦး။ အဲဒီရိပ်သာက တော်တော်စည်းကမ်းကြီးတာ၊ တင်းကြပ်တယ်ဗျ။ အဲဒီရိပ်သာမှူး ယောဂီကြီးဦးအုန်းကလည်း တော်ရုံတန်ရုံလူဆို သူ့ရိပ်သာမှာ တရားစခန်းဝင်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့က တခြားကိစ္စလေးရှိလို့ပါ”

ယွန်းစံက ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်သည်လူများ တိတ်သွားကြသည်။ ခဏလောက်အကြာမှ ဈာန်ရဲက ထပ်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီရိပ်သာကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ အစ်ကိုတို့”

“ဟိုရှေ့နားလျှောက်သွားလိုက် မြင်းလှည်းဂိတ်ရှိတယ်။ မြင်းလှည်းခတစ်ထောင်လောက်ပေးလိုက် သူတို့လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါ”

နောက်နာရီဝက်လောက်အကြာမှာတော့ သူတို့ ဓမ္မကြာပွင့်တရားရိပ်သာရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။ မြို့ကလေး၏ အစွန်တွင်ဖြစ်သည်။ တောအုပ်ကလေး၏ အစပ်နှင့်ပင် နီးနေသေးသည်။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ဖြင့်လည်း စိမ်းမြဲနေသည်။ ထို့ကြောင့် တောရကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းနှင့်ပင် တူနေသေးသည်။

ခြံဝန်းတံခါးကိုခေါက်တော့ ယောဂီအမျိုးသားတစ်ယောက်က တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

ဈာန်ရဲက စာကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုမှ အထဲသို့ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ခြံဝန်း၏ အနောက်ဘက်ဆုံးအဆောင်တစ်ခုသို့ ခုနတံခါးဖွင့်ပေးသော ယောဂီအမျိုးသားကပင် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်တော့ . . .

“အဘ . . . သူတို့ ရောက်လာပါပြီ”

အဆောင်ထဲမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး၏ အသံ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အထဲခေါ်ခဲ့ပါ”

သူတို့ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ လိုက်ပို့သော ယောဂီအမျိုးသားက ပြန်ထွက်သွားသည်။ အဆောင်၏အတွင်းခန်းထဲမှာ အဘအုန်းဟုခေါ်သော အဘိုးအိုက ထွက်လာသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ကာ . . .

“ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ”

ယွန်းစံကိုတွဲ၍ ရှေ့အသင့်ခင်းထားသော တစ်ယောက်ထိုင်ဖျာဝိုင်းလေးများပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အဘအုန်းလည်း ကြမ်းပြင်တွင်သာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်သည်။

“သမီးလေးမျက်လုံးကွယ်ခဲ့တာ နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်”

“ကောင်လေးက ဒီသမီးလေးရဲ့ ခင်ပွန်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလိုပြောချင်လည်း ရပါတယ်”

အဘအုန်းက သူ့စကားကို တစ်ချက်ပြီးသေးသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာပြန်တည်ကာ . . .

“ကောင်လေးနဲ့အဘ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ်။ အဘနဲ့ အတွင်းခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်အဘ”

အဘအုန်းနှင့်ဈာန်ရဲ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ယွန်းစံသာ ဟိုတွေးသည်တွေးနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ အဘအုန်းက ဈာန်ရဲကို ဘာတွေများပြောမလို့လဲ သူမတွေးနေမိသည်။

နောက် မိနစ်သုံးဆယ်လောက်ကြာမှ အတွင်းခန်းမှ ဈာန်ရဲနှင့် အဘအုန်း ပြန်ထွက်လာသည်။ ဈာန်ရဲ ယွန်းစံအနားပြေး၍ထိုင်တာ . .

“ယွန်းစံ . . . နင့်မျက်လုံး ပြန်မြင်တော့မယ်ဟ”

“ဟင် . . . ”

“နှင့်အတွက် မျက်ကြည်လွှာလှူတဲ့သူ ရှိပြီ။ ငါတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က Halloween day မှာ ကူညီခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတို့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ဟိုတစ်ခါ ကမ်းခြေမှာတွေ့တဲ့အစ်မက လှူတာလား။”

“အင်း . . . နင့်မျက်လုံး ပြန်မြင်တော့မယ်”

“ဟား . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ယွန်းစံ အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသွားကာ . . .

“ငါ့ကို မျက်ကြည်လွှာလှူတယ်ဆိုတော့ အဲဒီအစ်မကျတော့ အဲဒီအစ်မကကော် . . . ”

“သူ ဆုံးသွားပါပြီသမီး။ သူ ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တာပါ”

“အိုး . . . ”

အဘအုန်း၏ အဖြေကြောင့် သူမနှုတ်ခမ်းလေး ဝိုင်းသွားအောင် အံ့သြသွားသည်။

(၂၁)

ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းများနှင့် သူတို့ ပြန်တွေ့ရသည်။ သူတို့ရောက်ရှိနေရာ ဆေးရုံသို့ သူငယ်ချင်းများကလည်း အုပ်လိုက်ဖွဲ့၍ လာကြသည်။

“ဟို ချီးထုတ်နှစ်ကောင်”

မိုးအောင်အသံကို သူတို့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါသည်။ ဘိတ်ကြီးကလည်း စားစရာတွေ အများကြီးဝယ်လာသည်။ ခေတ္တာ၊ ဉာဏ်မင်း၊ ထက်ထက်နှင့်နှင့် နီထွေး လူစုံလှသည်။

နီထွေးက ယွန်းစံအနား ပြေးထိုင်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင်မလေး . . . မျက်လုံးသာမမြင်တာ ယောက်ျား နောက်ကျ လိုက်တတ်တယ်ဟေ့”

နီထွေးက ကျီစားသည်။ ယွန်းစံက ရယ်သည်။

“ငါ့မျက်လုံးလည်း ပြန်မြင်တော့မှာ။ အဲဒီအချိန်ကျ ယောက်ျားလည်း တကယ်ယူတော့မှာ”

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဘိတ်ကြီးက ချာန်ခဲပခုံးကို မနာမကျင်ထိုးရင်း . . .

“ဈေးတံသွားလိုက်ကြတာကွာ၊ ဘယ်မှလည်း အကြောင်း
ကြောသား”
“ခွင့်လွှတ်ကြပါကွာ။ ငါ . . . သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုအပ်
တယ်လေ”

“ငါတို့ နားလည်ပါတယ်ကွာ”
ယွန်းစံ၏ဆေးရုံအခန်းလေးမှာ သူငယ်ချင်းများကြောင့် စည်
ကားနေသည်။ ခတ္တာက ယွန်းစံကို ခေါင်းဖြီးပေးရင်း . . .
“ဘယ်နေ့ မျက်ကြည်လွှာလဲမယ် ပြောလဲ”
“မပြောသေးဘူး၊ ရက်မရွေးရသေးဘူး”
ဈာန်ရဲ ယွန်းစံကတင်ပေါ်သွားထိုင်လိုက်သည်။
“ယွန်းစံ . . . လိမ်လိမ်မာမာနေခဲ့နော်”
“ဟင် . . . နင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”
ဖြည်းဖြည်းချင်းချလိုက်ပေမယ့် သက်ပြင်းသံက ကျယ်သွားပါ
သည်။

“ငါ . . . အိမ်ခဏပြန်ဦးမယ်လေ”
အခန်းလေးထဲ ငြိမ်ကျသွားပါသည်။ သူ့အိမ်မပြန်ဖြစ်တာ နှစ်
နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ယွန်းစံ မျက်ရည်ကျလာသည်။
“အားနာလိုက်တာ ဈာန်ရဲရယ်။ ငါ့ကြောင့် နင့်ဘဝပါရောပြီး
ဒုက္ခရောက်ရတာ။ ငါဟာ တကယ်ပဲ စုန်းမ . . .”
ယွန်းစံနှုတ်ခမ်းလေးကို သူလက်နှင့် လှမ်းအုပ်ထားလိုက်သည်။
ပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။
“လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ မနက်ဖြန်နံနက် ပေါင်မုန့်ထောပတ်
သုတ်စားမလား၊ ကြက်ဥပြုတ်စားမလား”
“ကြက်ဥပြုတ်”
သူမက သွက်လက်စွာ ဖြေသည်။
“အင်း . . . ကြက်ဥပြုတ်ခွဲမယ်နော်။ တခုတာ”

ယွန်းစံခေါင်းလေးကိုပုတ်၍ သူထွက်သွားပါသည်။
ဈာန်ရဲထွက်သွားပြီးမှ ဉာဏ်မင်းကလည်း သူပြောချင်နေသည်
စကားကို ပြန်သတိရသည်။

“ဪ . . . ငါကလည်း မေ့တတ်ရန်ကော”
“ဘာလဲ”
“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်က ယွန်းစံနဲ့ဈာန်ရဲကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ပုံပြင်လေ။
အဲဒီတုန်းက ကိုအောင်ခန့်က ပုံပြင်ကို ဆုံးအောင်ပြောမသွားဘူးမို့လား။
ဟိုတစ်နေ့က ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက အဲဒီပုံပြင်ကို အပြည့်အစုံ
ငါ ကြားခဲ့ရတယ်”

အရေးမပါတော့ပေမယ့် အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။
“ပုံပြင်အဆုံးမှာ အိုဒက်နဲ့ စုန်းမလေးနီဗာတို့က သေသွားကြ
တယ်ဟ။ နှစ်(၂၀)လောက်ကြာပြီးမှ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပြန်မြင်ရတဲ့အခါ
ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးလို့ အင်း . . . ဝမ်းသာလုံးစို့ပြီး သေသွားတော့
တဲ့”

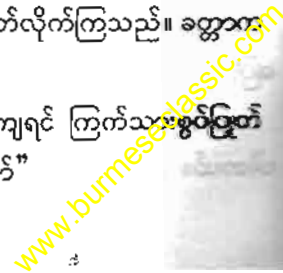
“ဪ . . .”
ထိုတစ်ခွန်းသာ သူတို့ ရေရွတ်ဖြစ်ကြတော့သည်။ မိုးအောင်
က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယွန်းစံနဲ့ဈာန်ရဲတို့က ပုံပြင်ထဲကလောက် မဆိုး
ခဲ့ပါဘူး”

“တော်ပါတော့ဟာ အဲဒီပုံပြင်တွေလည်း အဆုံးသတ်ပါပြီ။
အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီဟာ”

အားလုံးက ပုံပြင်ကိစ္စကို စကားဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ခတ္တာက
ယွန်းစံကို . . .

“ကဲ . . . ကောင်မလေး၊ နံနက်ကျရင် ကြက်သားစွပ်ပြုတ်
ပြုတ်ပေးမယ်။ ကုန်အောင်သောက်ရမယ်နော်”

“ယွန်း . . . သောက်ဖူးဟေ့။ ငါ့ရည်းစားယူလာတဲ့ ကြက်ဥ ပြုတ်ပဲစားမှာ”

“ဟောတော့ . . .”

ခတ္တာလက်လန်သွားတော့ အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။

သို့သော် နံနက်ကျတော့ သူမ ကြက်ဥပြုတ်မစားရပါချေ။ ဈာန် ရဲ့ ရောက်မလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယွန်းစံ သူ့အပေါ် အပြည့်အဝ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။ မိဘ အိမ်နဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ဝေးခဲ့တာဆိုတော့ သူ့အိမ်မှာနေချင်ဦးမည်ပေါ့။

“ဈာန်ရဲ့ နင့်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာစိတ်မျိုးကတော့ တုန်လှုပ် ရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်နှစ်လုံး အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူ အနားမှာ မားမားမတ်မတ်၊ ဖြူဖြူစင်စင် စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့တာ တကယ် မလွယ်ဘူး”

ထက်ထက်နှင့်နီထွေးက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ယွန်းစံကတော့ ပြုံးနေသည်။ ခတ္တာကတော့ . . .

“ယွန်း . . . ဒီကောင်မလေး သူ့ရည်းစား ကြက်ဥပြုတ်လာ မပေးတော့ ငါ့စွပ်ပြုတ်တွေပဲ လာသောက်တယ်၊ လူလည်မ”

“မိုက်ဆာလို့၊ မအောင်နိုင်လို့ သောက်လိုက်တာနော်။ မနက် ဖြန်ဆို မသောက်ဘူး။ ငါ့ရည်းစား ကြက်ဥပြုတ်ယူလာမှာ”

ယွန်းစံ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ကြက်ဥပြုတ်ကိုယူ၍ ဈာန်ရဲ့ ရောက်မလာပါ။ ယွန်းစံ စိတ်ပူပြီ။

“ဈာန်ရဲ့၊ သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာများလား။ ဟင် . . . နင်တို့ ပြောကြပါဦး”

“သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ယွန်းစံရယ်။ ဘိတ်ကြီး သူ့အိမ်လိုက်သွား ပါတယ်။ ဟိုမှာ မိုးအောင်လည်း ဖုန်းဆက်နေသား”

အခန်း ၀ အပြင်နံရံမှာ ရပ်နေသူတွေကတော့ ဉာဏ်မှိုင်းနှင့်မိုး အောင်။ မြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့်လှမ်းလာသော ဘိတ်ကြီးကိုမြင်တော့ သူတို့ မျက်လုံးဝင့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဈာန်ရဲ့ကော”

“မသိဘူးကွ၊ သူ့အိမ်သွားရှာပြီးပြီ။ သူ့အိမ်ကို တစ်ခေါက်ပဲ ပြန်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားတာတဲ့”

“ဟာ . . . ဒီကောင် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလဲမသိဘူး”

“ယွန်းစံကိုတော့ ဒီအကြောင်းပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ လျှို့ဝှက်ထား မှကောင်းမှာ”

နောက်သုံးရက်ကြာတော့လည်း ဆေးရုံသို့ ဈာန်ရဲ့ရောက်မလာ ပါ။ ယွန်းစံ စိတ်တွေ အရမ်းပူလာပြီ။

“နင်တို့ပြောကြလေ ဈာန်ရဲ့ ဘယ်မှာလဲလို့”

“ဪ . . . ငါပြောသားပဲ။ နယ်က သူ့အစ်ကိုမင်္ဂလာဆောင် ရှိလို့ သူ့မိသားစုနဲ့ ကမန်းကတန်း လိုက်သွားရတာပါဆို”

“ဒါဆို ငါ့ကို ဘာလို့မပြောသွားတာလဲ”

“အင်း . . . အဲ . . .”

“နင်ကိုလာပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းက နင်အိပ်နေလို့ နို့မပြော သွားတာ”

ဘိတ်ကြီးစကားထစ်နေ၍ ဉာဏ်မင်းက အမြန်ဝင်ဖာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား”

ယွန်းစံ၏အသံလေး ငယ်နေပါသည်။

“ငါကဖြင့် မကြာခင်ခွဲစိတ်တော့မှာကို သူမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“ငါတို့လည်းရှိနေတာပဲ။ သူ့စောစောပြန်လာရင်လည်း ပြန်လာ မှာပေါ့”

“အေးလေ . . . ယွန်းစံကလည်း”

ဝိုင်အေးပေးကြသည်။ ကွယ်ရာမှာလည်း သူတို့ စည်းစောစွာ ထိုင်ရသည်။ ဈာန်ရဲ့ ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲကို တွေးမရကြ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်ရှာရမှာပဲ”

သူတို့ ကြိုက်ရှာကြသည်။

သို့သော် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်သည့်နေ့တွင်ပင် ဈာန်ရဲ့ရောက်မလာပါ။ ပြဿနာတစ်ခုရှိနေပြီမှန်းကို သူတို့သိလိုက်ကြသည်။ ခွဲစိတ်မှုကတော့ အောင်မြင်ပြီတဲ့။ နောက်တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်မှာ ပတ်တီးဖြည့်ရတော့မည်။

ခတ္တာတို့၊ ဉာဏ်မင်းတို့ ပျာယာခတ်အောင်ရှာကြသည်။ ဖုန်းနံပါတ်တွေလည်း လျှောက်ခေါ်ကြ၊ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေဆီလည်း နှံ့စမ်းကြ၊ ကျောင်းတုန်းက ကန်တင်းတွေ၊ သစ်ပင်အောက်တွေ အတွေးပေါက်ရာနေရာတွေဆီ လျှောက်ရှာကြသည်။ အစအနတို့မတွေ့။

သို့နှင့် . . .

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ယွန်းစံမျက်လုံး ပတ်တီးဖြည့်ရတော့မည်။

(၂၂)

ဆရာဝန်က သူမ၏ဦးခေါင်းအနောက်မှနေ၍ ပတ်တီးစကိုဝိုက်၍ စဖြည့်လေသည်။

“စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားနော် သမီး”

သူငယ်ချင်းတွေ ရင်တခုနီနီနှင့် သူမကို ကြည့်နေသည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်ကနေလည်း ဈာန်ရဲ့မျှား ဆေးရုံထဲဝင်လာမလားဟု လှမ်းမျှော်မိနေကြသေးသည်။

ဆရာဝန်က သေချာညွှန်ကြားနေသည်။

“ပတ်တီးဖြည့်ပြီးတဲ့အခါ မျက်လုံးကို တန်းမဖွင့်ရဘူးနော်။ ဖြည်းနိုင်းသမျှ ဖြည်းဖြည်းချင်း စိတ်အေးအေး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ဖွင့်ရမယ်နော်”

‘ဝုန်း’ခနဲ သူမ ထရပ်သည်။ နောက်သို့ နှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားသည်။

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ မျက်လုံးမမြင်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ မျက်လုံးက ကျွန်မချစ်သူကိုမြင်ဖို့ပဲ။ အခု သူမရှိရင် ကျွန်မမျက်လုံးဖြင့်လည်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . .”

“ယွန်းစံ . . . ယွန်းစံ . . . စိတ်ကိုအေးအေးထား။”

“ဈာန်ရဲ့လာမှာ၊ ဈာန်ရဲ့ အမိလာပါလိမ့်မယ်”

သူတို့ ပျာပျာသလဲ ဝိုင်းဖျောင်းဖျက်ကြသည်။ မရပါ။ သူမ အရမ်း
ပဲ ဆူပွက်နေသည်။

“ပြော . . . ဒါဆို နင်တို့ပြောလေ။ ဈာန်ရဲ့ဘယ်မှာလဲ၊ ဈာန်ရဲ့
ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့”

“ငါပြောပြီးသားပဲ၊ သူ့အစ်ကိုမဂ်လာဆောင် . . .”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့လိမ်နေတာ။ ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဈာန်
ရဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ။ ပြောစမ်းပါ . . . ဟင့်အင်း . . . ငါ့ . . . ငါ့
လိုများ ဈာန်ရဲ့ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာလား။”

သူမ ခေါင်းတွေ ယမ်းနေအောင်ခါသည်။

“ယွန်းစံ . . . စိတ်ထိန်းစမ်းဟာ”

ဉာဏ်မင်း အသံဝင်လာသည်။

“ငါ အမှန်အတိုင်းပြောမယ်။ ဈာန်ရဲ့ဘယ်မှာလဲ ငါတို့မသိဘူး။
ဘယ်သူမှလည်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ရှာတာလည်း နဲ့ နေပြီ၊ မတွေ့
ဘူး။”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့ကို ရှာနိုင်တဲ့သူက တစ်ယောက်ထဲရှိ
တော့တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ဉာဏ်မင်းစကားကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ယွန်းစံက
လည်း ပျာပျာသလဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲဆိုတော့ နင်ပဲပေါ့”

“ငါ . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ကလွဲပြီ၊ ဈာန်ရဲ့ကို ဘယ်သူမှရှာနိုင်မယ်လို့
ငါမထင်ဘူး။ နင်ရှာနိုင်ဖို့ဆိုရင်လည်း မျက်လုံးပြန်မြင်မှဖြစ်မှာ။ အဲ့ဒါ

ကြောင့် စိတ်အေးအေးလေးထားပြီး ပတ်တီးဖြည့်တာကို ခံလိုက်ပါ
ယွန်းစံ။ ငါတို့လည်း ဈာန်ရဲ့ကို စိတ်ပူနေပြီ။ နင့်မျက်လုံး ပြန်ကောင်း
မှဖြစ်မယ်”

ဉာဏ်မင်း ဖျောင်းဖျံ့ချက် ကောင်းသွားပါသည်။ တစ်ခန်းလုံး
ငြိမ်သွားသည်။ ယွန်းစံ လက်နှင့်စမ်း၍ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်သည်။

“ငါမျက်လုံးမြင်ရင် ပထမဆုံးမြင်ချင်တာ သူ့ကိုဟာ”

သူမစကားက အားလုံးကို နာကျင်သနားသွားစေသည်။

“ဆရာ . . . ခုနကအပြုအမူအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။
သမီးကို ပတ်တီးပြန်ဖြည့်လို့ရပါပြီ”

ထိုတော့မှ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုမလေးနှစ်ယောက် အလုပ်ပြန်စ
သည်။

ပတ်တီးတွေကို တစ်ရစ်ပြီး၊ တစ်ရစ်ပြီး ဖြည့်ချ . . . ဖြည့်ချ
နောက်ဆုံးပတ်တီးစလေးကို ဖြည့်ချအပြီးမှာတော့ . . .

“ခဏမှိတ်ထားဦးသမီး။ ပြီးမှ . . . ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်”

“ငြိလ်တစ်ခုဆိုမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ သွားရောက်နေထိုင်ရာမှ
ယခုမှ ကမ္ဘာမြေပေါ် ပြန်ရောက်လာသလို သူမ ခံစားနေရသည်။ မျက်လွှာ
ကိုဖွင့်ရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ ကြိုးစားဖွင့်ကြည့်သည်။ စိတ်ကိုလည်း
ငြိမ်အောင် ကြိုးစားထားသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်သည်။

အလင်းစလေးများကို ဝတ်လွှာပါးလေးတွေလို မြင်နေရပြီ။
ဖြည်းဖြည်းချင်း ထပ်ဖွင့်ကြည့်သည်။ နေရောင်ကို ခံစားရပြီ။ နေရောင်
က အေးမြနေသည်ဟု သူမထင်မိသည်။ သူမ အမြင်အာရုံ ကြည်လင်
လာတော့မည်။

မျက်ခွံအားလုံး ဆန့်ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ . . .

“ကောင်လေး မျက်လုံးပြန်မြင်ရရင် မင်းတို့ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်မှာပါအဘအုန်း။ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားတော့မှာပါ”

သူ့စကားကြောင့် အဘအုန်း ခေါင်းခါသည်။

“မျက်လုံးပြန်မြင်ရရင်လည်း ဒီလိုကိလေသာချောင်မှာပဲ ပျော်နေဦးမှာပေါ့”

“ ”

“ယောဂီမလေး မေဖြူစင်က . . . အင်း . . . မင်းတို့တစ်ခါက အကူအညီပေးခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သူမဆုံးခင် မင်းတို့ကို မျက်ကြည်လွှာ လှူပေးပါတဲ့။ အဘအုန်း ကြိုက်သလိုစီမံပြီး လှူပါဆိုတော့ ဒီကိစ္စမှာ ငါလည်း စွက်ဖက်ခွင့် ကောင်းကောင်းရှိနေပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ . . . မင်းတို့က ကိလေသာမှာပဲ သာယာနေဦးမှာဆိုတော့ ငါတို့လှူလိုက်တဲ့ မျက်ကြည်လွှာက ဘာတန်ဖိုးရှိဦးမှာလဲ”

ဈာန်ရဲ့ အဘအုန်း၏ စကားလမ်းကြောင်းကို ကြိုနားလည်နေပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာရှိနေသည်က ယွန်းစံအတွက် မျက်ကြည်လွှာရဖို့ပဲ။

“အဘအုန်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘာပြန်ပေးရမလဲ”

“အဟင်း . . . ”

အဘအုန်း ပြုံးသည်။ ‘အရိပ်အခြည် နားလည်တဲ့ကလေးပဲ’ ဟု တီးတိုးရေရွတ်သေးသည်။

“မင်းကို ဒီရိပ်သာမှာ ယောဂီအဖြစ် နေစေချင်တယ်။ အဲ့ဒါမှ မျက်ကြည်လွှာလှူရတာ အကျိုးရှိမယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက်နေရမှာလဲ”

“တစ်သက်လုံးပေါ့”

“ဗျာ . . . ”

သူ့စဉ်းစားနေပြီ။ သို့သော် ဘယ်လိုစဉ်းစားစဉ်းစား သူ့အတွက် ရွေးချယ်စရာ နည်းနေခဲ့သည်။ သူတစ်သက်လုံး ဒီတရားစခန်းလေးမှာ နေသွားရမလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်သက်လုံး ယွန်းစံကို မျက်ကန်းဘဝနဲ့ ကုန်ဆုံးစေမလား။ ပထမအတွေးက သူ့အာရုံမှ ပျောက်သွားသွားသည်။ ဒုတိယအတွေးအတွက်သာ သူ့ဖြေရသည်။

“ယွန်းစံ မျက်လုံးမြင်မှဖြစ်မယ် အဘ”

“ဒါဆို . . . ”

“ကျွန်တော် ယွန်းစံကို ဆေးရုံပို့၊ စီစဉ်စရာရှိတာစီစဉ်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ် တစ်ခေါက်ပြန်ပြီးတာနဲ့ ဒီရိပ်သာလေးမှာ တစ်သက်လုံးနေဖို့ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ဓမ္မကြာပွင့်တရားရိပ်သာသို့ ယွန်းစံနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့စဉ်က အတွင်းခန်းမှာ အဘအုန်းနှင့်ပြောသည့် စကားများဖြစ်သည်။

သူပြန်တွေးရင်း ယွန်းစံကို သတိရလာမိသည်။

အခုတော့ သူ့မှာ မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ အစွန်က တရားရိပ်သာလေးတစ်ခုမှာ ဇာတ်မြှုပ်နေရသည်။

ဈောက် . . . ဈောက် . . . ဘာကိုမှသတိမရနဲ့ ဈောက်။

အရာရာကိုမေ့ပျောက်ရန် သူကြိုးစားနေသည်။

ရိပ်သာလေးတွင် သက်သက်လွတ် ကျွေးသည်။ နံနက်ပိုင်းကျောင်းဝန်းအလယ်မှ ဓမ္မာရုံလေးတွင် တရားခွေဖွင့်ထားသည်။ ပြီးလျှင် ထိုးနာရီမှစ၍ တစ်နာရီခြားတစ်ခါ အာနာပါနအခန်းဝင်ရသည်။ ဓမ္မာရုံဆေးမှ ခန်းမဆောင်ကြီးတွင် ယောဂီအားလုံး တရားမှတ်ရသည်။ တစ်နာရီ တရားထိုင်ပြီးလျှင် နာရီဝက် စကြိုလျှောက်ရသေးသည်။

ဈာန်ရဲ့နေထိုင်ရာအဆောင်၏ အနောက်တွင် ယောဂီကြီး ဦးထွန်းဆိုတာလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုယောဂီကြီးကတော့ အချိန်ရှိတိုင်း သစ်ပင်စိုက်နေသည်။ ထိုအဘိုးကြီးနှင့်ဈာန်ရဲ့ စကားပြောဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အဘကကျတော့ ဘာလို့ တရားမထိုင်တာလဲ”

“ကျွန်းမာရေးမကောင်းလို့ပေါ့ကွ။ အရိုးအဆစ်တွေ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါက သစ်ပင်စိုက်တဲ့အထဲ အာရုံစိုက်ထားတယ်လေကွာ။ ဒီတော့လည်း စိတ်ငြိမ်တာပေါ့။ အခြေခံသမာဓိလေးတွေရတာပဲ”

“ဪ . . .”

“မင်းလည်း တစ်ခုခုကိုမေ့ချင်ရင် အခြားတစ်ခုမှာ အာရုံနှစ်ထားကြည့်ပေါ့ကွာ”

ဈာန်ရဲ့ တွေးတွေးစစနှင့် ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သွားသည်။

ဘာတစ်ခုခု အာရုံနှစ်ထားရမလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ ယွန်းစံရေ . . .။

သူ ယွန်းစံအပေါ် သတိရစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ချင်သည်။

တရားမှတ်ရတာလည်း သူ့အတွက် အကျင့်မရ၍ အဆင်မပြေပါ။ ဒါဆို ဘာကိုလုပ်ရင်း စိတ်ပြောင်းနေရမလဲ။ စိတ်နှစ်နေရမလဲ သူ စဉ်းစားသည်။

ဟုတ်ပြီ . . .။

သူ အတွေးရသွားလေပြီ။

(၂၃)

ဒဂိုးပြားလေးပေါ်တွင် သံချောင်းလေးနှင့် သူခြစ်နေသည်။ ရုပ်ပုံတစ်ခုကို ထွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ထိုရုပ်ပုံလေးကို အချိန်ရှိတိုင်းထွင်းနေခဲ့သည်။ သည်ရုပ်ပုံလေးပေါ်မှာပဲ သူ့အာရုံရှိနေသည်။

ယွန်းစံ မျက်စိခွဲစိတ်ပြီးလောက်ပြီ။ အင်း . . . ပတ်တီးဘယ်နေ့ ဖြည့်မလဲ။ အို . . . ဖျောက်ပစ်စမ်း။

အတွေးတွေကို သူဖျောက်သည်။ ဒဂိုးပြားလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးခြင်ရင် သူ့ဘဝသာယာသွားမှာပါလေ။ ဘာမှစိတ်ပူစရာမရှိတော့ဘူး။ အို . . . ဖျောက်စမ်း . . . ဖျောက် . . . ဖျောက်...။

အာရုံကို အထပ်ထပ်ဆင်ခြင်နေရသည်။ အဖန်ဖန်ထိန်းချုပ်ကာ ဒဂိုးပြားလေးပေါ်မှာသာ သူ့အာရုံကိုစိုက်ထားသည်။ သူ့စိတ်တွေ ငြိမ်လာသည်။ ကြည့်လင်လာသည်ဟု သူထင်မိလာသည်။ ရုပ်ပုံလေးကို အပြီးသတ်ထွင်းပြီးသည့်အခါမှာတော့ . . .

“ပြီးပြီလား ဒါပဲ”

သူတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်အော်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့အနောက်တွင်ရှိနေသူက . . .

“ဘာ . . . ဒါပဲလဲ”

“ဟာ . . . အဘအုန်း”

သူလန့်သွားသည်။ အဘအုန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် . . .

“ဒင်္ဂါးပေါ်ထွင်းနေတဲ့ပုံလေး ပြီးသွားပြီပေါ့ဟုတ်လား”

အဘအုန်းက သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူ ဘာလုပ်နေသလဲကို ကောင်းကောင်းသိပြီပေါ့။

“အဲ့ဒါတွေလျှောက်လုပ်နေမှတော့ သမာဓိဘယ်ရတော့မလဲ”

ဈာန်ရဲငြိမ်နေသည်။

“ကဲ . . . ငြိမ်မနေနဲ့၊ မြန်မြန်ပြန်သွားတော့။ မနက်ဖြန် မင်းကောင်မလေး မျက်လုံးပတ်တီးဖြည့်မှာတဲ့။ ငါသတင်းရထားတယ်”

“ဗျာ . . . ကျွန်တော် ဒီတရားစခန်းမှာ မနေရတော့ဘူးပေါ့”

အဘအုန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

“မင်းက နေချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် ငါက မနေခိုင်းချင်ပါဘူးကွာ။ ငါက မင်းစိတ်ဘယ်လိုရှိလဲလို့ စမ်းကြည့်တာလောက်ပါ။ ဒီတရားစခန်းလေးဆီ ပြန်လာတယ်ဆိုကတည်းက မင်းရဲ့ဂတိတည်မှု၊ ကိုယ်ကျင့်စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရိပ်သာမှာတော့ တရားလည်း ကောင်းကောင်းမထိုင်ဘဲ လျှောက်လုပ်နေတဲ့ယောဂီမျိုးကို မလိုချင်ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကောင်မလေးဆီ မင်းသွားပါတော့”

“တ . . . တကယ်”

ဈာန်ရဲ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။ ရင်ထဲတဖျစ်ဖျစ်နှင့် လျှပ်စစ်ကြိုးနှစ်ကြိုးပစ်ရိုက်နေသလို အလင်းတွေဖြာဆင်းလာသည်။

“အခု ကားစီးမယ်ဆိုရင်တောင် မနက်ဖြန်ဘယ်အချိန်လောက် မင်းကောင်မလေးဆီ ရောက်မယ်မသိဘူး။ အမြန်ပြေးမှကောင်းမယ်ထင်တယ်နော် ကောင်လေး”

“ကျေး . . . ကျေးဇူးပဲ အဘအုန်း”

အဘအုန်းကို သူ အားရပါးရ ထိုင်ကန်တော့ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . . သူထွက်ပြေးခဲ့ပြီပေါ့ . . .။

(၂၄)

ခတ္တာနှင့်နီထွေး အသက်ရှူသံပြင်းနေကြသည်။ ထက်ထက် နှင်း၏ပခုံးကိုတော့ မိုးအောင်က ဖျစ်ကိုင်ကာ ထိန်းထားပေးသည်။ ဉာဏ် မင်းက တည်ငြိမ်သည့် မျက်နှာမျိုးလုပ်၍ ကြည့်နေသည်။ ဘိတ်ကြီး က တခြားနံရံဘက် လက်ထောက်ပြီး နောက်ဆုံး ပင်နယ်တီကန်တော့ မည့် ကစားသမားကို မကြည့်ရဲသလိုမျိုးနှင့် အကြည့်လွှဲထားသည်။

သူမ မျက်ခွံအားလုံးကို ဆန့်ဖွင့်လိုက်သည်။
စောင့်ကြည့်နေသူအားလုံး ရင်ခုန်နေကြသည်။
သူမမျက်တောင်ကို ပုတ်ချည်ခတ်ချည်လုပ်ကြည့်သည်။
“သမီး မြင်ရလား”
ဆရာဝန်ကြီးက မေးသည်။
“ယွန်းစံ ဘယ်လိုလဲ”
“မြင်လားယွန်းစံ၊ ငါ . . . ခတ္တာလေ”
“ယွန်းစံ . . . ငါ . . . ငါက ဘိတ်ကြီး”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောကြသည်။

သူမမဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သူမမျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်လာ သည်။ ပြီးမှ တစ်ခွန်းချင်းထွက်လာသည်။

“ငါမြင်ရတယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက အရင်ပြုံးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ထို အခါမှ ရင်ထဲက အပူလှိုင်းကြီး ငြိမ်သွားတော့သည်။ သို့သော် ယွန်းစံ ငြိမ်နေသေးသည်ကို သူတို့ သတိထားမိကြသည်။

“ယွန်းစံ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယွန်းစံ . . . ယွန်းစံ . . .”

အားလုံးက စိုးရိမ်လာကြပြန်သည်။

ယွန်းစံထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထလာသည်။ ပြီးတော့ ဆန့် ဆန့်လေးရပ်သည်။ မျက်နှာလေး ပြုံးလာသည်။

“ငါမြင်နေရတယ်”

“”

“ဈာန်ရဲ”

“”

အားလုံး ‘ဝုန်းခနဲ တစ်စုံတစ်ရာအသိကြောင့် နောက်ကိုလှည့် ကြည့်ဝစ်ကြသည်။

တံခါးဝတွင်ရပ်နေသူက ဈာန်ရဲ . . . ။

ဈာန်ရဲ တဟောဟောနှင့် မောနေသည်။ ပြီးတော့ ပျော်နေသည်။ စကားမပြောနိုင်သေး။ လူကတော့ ခွေယိုင်နေသည်။ ဘယ်လောက်ဆေး ဝေးက အားကုန်ပြေးလာလဲမသိ။ သို့သော် ဈာန်ရဲပြောနေသည်။

သူမနှုတ်ခမ်းများမှ တုန်ယင်စွာ ထွက်လာသည်။

“ငါ . . . ဈာန် . . . ရဲ . . .”

“ယွန်းစံ . . .”

ဈာန်ရဲ ပြေးဝင်လာသည်။ ယွန်းစံရှေ့ ဝင်ရပ်သည်။

ခတ္တာက ပြတင်းပေါက်နားပြေး၍ ငိုသည်။ နီထွေးက ထိုင်ချပစ်သည်။ ထက်ထက်နှင့်က မိုးအောင်ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ပစ်လိုက်သည်။ ညထ်မင်း မျက်ရည်တစ်ပိုင်းနှင့် နံရံကို လက်သီးနှင့်လှည့်ထိုးသည်။

ဘိတ်ကြီး ခေါင်းမောထားသည်။

သူနာပြုဆရာမလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်ထားသည်။ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း နားကြပ်ကြီးကိုင်လို့ ဘာမှလည်းနားမလည်ဘဲ ပြုံးလို့၊ သူ့ဘာသာသူ ရသမြောက်နေသည်။

“ငါ . . . ငါနှင့်ကို အရင်မြင်ရတာ။ ငါ့မျက်လုံးစမြင်တော့ နင့်ပုံရိပ်ကို အရင်စမြင်တာ”

“ယွန်းစံရယ် . . . ”

“ ”

မအောင့်နိုင်တော့၍ သူငယ်ချင်းတွေကပါ ဝိုင်းဖက်ကြတော့သည်။ အပေး၊ ချီးမှပဲနှင့် ဆဲဆိုကြသည်။ ‘ငါတို့ကို ရင်ပူအောင်အရမ်းလုပ်တယ်’ဟု ဘိတ်ကြီးက ပြောသေးသည်။ သူ့ကို ခေါင်းတွေဝိုင်းရိုက်ကြသည်။ ယွန်းစံကိုလည်း နီထွေးက ‘ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ငါတို့ကိုကျော်ပြီး သူ့ရည်းစားကိုအရင်မြင်တဲ့ မိန်းမစုတ်’ တဲ့။

အခုတော့ မေးလို့ရပါပြီ။

ကျိန်စာတွေ ဘယ်မှာလဲ . . .။

(၂၅)

ကမ်းခြေမြို့လေးမှအိမ်ကလေးဆီ သူတို့ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အလုပ်တွေကြိုးစားလုပ်၊ ပိုက်ဆံစုပြီး ထိုအိမ်ကလေးကိုဝယ်ရန်လည်း သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေလည်း လိုက်လာကြသည်။

အိမ်ကလေးကို လှကြောင်း၊ ရှုခင်းကောင်းကြောင်း စုံမက်စွာ ဝိုင်းပြောကြသည်။

နံနက်ပိုင်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ လုပ်စားကြသည်။

ညနေကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ကမ်းခြေမှာရေကစားကြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ၏ ခပ်ဝေးဝေးမှ ကျောက်ဆောင်လေးပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရှိနေသည်။

သူ့ရင်ခွင်ကိုမှီ၍ သူမ ထိုင်ထားသည်။

ပင်လယ်လေက သူမဆံပင်လေးများအား ရှည်ရှည်လွင့်လွင့်လေးဖြစ်အောင် တိုက်ခတ်ပေးနေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူထ ဒဂိုးပြားလေးကို မြောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဖမ်း
တာ သူမရှုထိုးပြသည်။

“ပြော . . . ဒါ အသည်းပုံလား။ ဘာပုံမှမဟုတ်ဘူးလား”
သူမ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ ရင်ထဲရှိသည့် ဆန္ဒလေးအရတော့ . .

“ငါကတော့ အသည်းပုံလေးကျချင်တာပေါ့”

“ဒါဆို နင့်ဆန္ဒပြည့်စေရမှာပေါ့။ ရော့ . . . ဒီမှာကြည့်”
လက်ခုပ်ကိုဖွင့်ပြလိုက်တော့ အသည်းပုံလေးကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။

သူမ ပျော်သွားသည်။

“အိုး . . . တော်လိုက်တာ၊ ဒဂိုးပြားလေးကို အသည်းပုံကျ
အောင် မြောက်တတ်တယ်။ ငါ့ရည်းစားတော်တယ်ဟေ့”

တဟားဟားနှင့် ဈာန်ရဲ ထရယ်သည်။ ရယ်သံငြိမ်သွားမှ . . .

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့တော့။ ငါတို့အတွက် နိမိတ်ဆိုးတွေမရှိတော့
ဘူး။ ဒီဒဂိုးပြားလေးကို ဘယ်လိုလှည့်လှည့်မြှောက်မြှောက် အသည်းပုံ
ပဲကျတော့မှာ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဈာန်ရဲ ပြန်ပြောပြရသည်ပေါ့။ သူတရားစခန်းမှာတုန်းက ဒီ
ဒဂိုးပြားလေးပေါ်မှာ အသည်းပုံကို စိတ်ရှည်ရှည်ထွင်းခဲ့သည့်အကြောင်း
ကို . . . သူမက သူ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်၍ နားထောင်နေသည်။

“ငါတို့ဘဝက တော်တော်ခက်ခဲခဲ့တာပဲနော်”

“အင်း . . . ဘဝဆိုမှ ယွန်းစံဘဝကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်
ချင်လဲ။ ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲဆိုတာမျိုးကြီးတော့ မပြောနဲ့တော့နော်။ နား
ထဲမှာ ရိုးနေလို့”

သူမက ရယ်ပြီးမှ . . .

“ဘဝဆိုတာတိုက်ပွဲ ဆိုတဲ့စကား ငါလည်းမကြိုက်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ညှိစော်နံ့လို့”

ရှင်းပါသည်။ ဈာန်ရဲပါ သဘောကျမိသည်။

“ဘဝဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လို့ ဘယ်တော့မှ လုံခြုံ၊ မြဲငံမိ
မယ် မထင်ဘူး။ လူတွေက ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား နော်”

“ဒါပေါ့”

“ဒါကြောင့် ငါတို့ဘဝကိုပဲ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြည့်မယ်နော်”

ဈာန်ရဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ငါတို့ဘဝက နှစ်ချို့ခဲ့တယ်။ မြေကြီးထဲမြုပ်ခံခဲ့ရသလို မွန်း
ကျပ်ခဲ့တယ်။ ခါးသက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ချိုမြိန်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့

ဘဝကို ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ချင်တယ်”

ကဗျာဆရာမလေးဖွင့်မည့်အဓိပ္ပာယ်ကို သူ့သေချာနားထောင်
လိုက်သည်။

“ငါတို့ဘဝက . . .”

“”

“စုန်းသောက်ပိုင်”

လောကဓာတ်သည် တိမ်ပြာတို့နှင့် နသစ်ပျိုလွင်လာတော့
သည်။

နောက်တစ်ခေါက်အဖြစ် ဒဂိုးပြားလေးကို လေထဲမြင့်နိုင်သမျှ
မြင့်အောင် မြှောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

သူတို့ ဒဂိုးပြားလေးကို မော့ငေးကြည့်လို့ . . .။

